

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
БЕСПЛАТАН ПРИМЕРАК

БЕОГРАД, МАРТ 2002. ГОДИНЕ
ГОДИНА XIII БРОЈ 1685

МАФИЈА ПОСТОЈИ СВУДА

АЛИ САМО КОД НАС ВЛАДА

СРПСКИ РАДИКАЛИ НА ИНТЕРНЕТУ!

Пут до истине иде преко

WWW.SRS.ORG.YU

**Српска
радикална
странка**

*Памет, знање и поштење!
Мудрост, храброст, поверење!*

Обећавали су реформе и демократију, добили смо прогоне и хапшења. О томе неки ћуте. Рекли су да ћемо боље живети, удесетостручили су порезе и цене. Живот обичног човека постаје неподношљив. За само неколико недеља интернет презентација Српске радикалне странке постала је најпосећенија у односу на све друге политичке странке.

Путем интернет презентације Српска радикална странка сваког дана издаје саопштења за јавност, а сваког петка преноси комплетан садржај конференције за новинаре председника Странке, др Војислава Шешеља.

САБРАНА ДЕЛА ЛАЗЕ М. КОСТИЋА У ДЕСЕТ ТОМОВА У ИЗДАЊУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

**КЊИГЕ СУ У
ТВРДОМ
ПОВЕЗУ СА
ЗЛАТОТИСКОМ**

**КЊИГЕ МОЖЕТЕ КУПИТИ ПО ЦЕНИ ОД 1000 ДИНАРА ПО ПРИМЕРКУ
У СЕДИШТУ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ, Трг победе 3, Земун
Све информације на телефон: 011/316-46-21**

ВЕЛИКА СРБИЈА

НОВИНЕ СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ЗЕМУН
ТРГ ПОБЕДЕ 3

Оснивач и издавач
др Војислав Шешељ
Главни и одговорни уредник
Синиша Аксентијевић

Заменик главног
и одговорног уредника
Марина Рагуш

Помоћници главног
и одговорног уредника
Елена Божић-Галијан,
Огњен Михајловић
и Вук Фатић

Издање припремили
Јасна Олујић Радовановић
и Огњен Михајловић

Техничко уређење
и компјутерски прелом
Саша Радовановић

Лектор
Весна Арсић

Секретар редакције
Злата Радовановић

Председник Издавачког савета
др Ђорђе Николић

Заменик председника
Издавачког савета
др Бранко Надовеца

Издавачки савет
др Војислав Шешељ,
Томислав Николић,
др Никола Поплашен,
Маја Гојковић,

мр Небојша Величковић,
Александар Вучић,
Драган Тодоровић,

Мирко Благојевић, Ратко Гонди,
Момир Војводић, Стево Драгишић,
Драгољуб Стаменковић, Гордана
Поп-Лазивић, др Бранислав Блажић

Штампа

„Етикета“, 20 октобра 2,
11307 Болеч, 011/806-30-28

За штампарију
Мирослав Драмљић

Редакција прим: пошту на адресу

„Велика Србија“

Трг победе 3, 11080 Земун

Рукописи се не враћају

Новине „Велика Србија“ уписане су
у Регистар средстава јавног информисања
Министарства за информације
под бројем 1104, од 5. јуна 1991. године

**САВЕЗНА СКУПШТИНА:
РАДИКАЛИ
ПРОТИВ МАФИЈЕ .....** 4

**ЗАЈЕДНИЧА ДРЖАВА:
СНП, ПОСЛЕДЊА
СРПСКА ЗАБЛУДА .....** 8

**АФЕРА:
ДЕЛИМУСТАФИЋ ДОС.....** 17

**КАШКИ ДЕБИТАНТИ:
МИСТЕР ПО
И МИСТЕР ЈО .....** 20

**ЈОВАН ДАМЈАНОВИЋ:
РОМИ СУ УВЕК КРИВИ.....** 35

**МЕДИЈИ:
ТВ БК НАЈВЕЋИ
ПОТРОШАЧ ВАЗЕЛИНА .....** 40

**КНИЖ:
300 ЕКСХУМИРАНИХ.....** 49

**ОПШТИНА ЗЕМУН:
ПОТПИС ИЛИ ОТКАЗ .....** 62

ЦЕНЕ ОГЛАСА ЗА ИЗДАЊА У 100.000 ПРИМЕРАКА:

- последња колорна страна корица 100.000 динара;
- унутрашња колорна страна корица 80.000 динара;
- унутрашња новинска страна 60.000 динара;
- 1/2 унутрашње новинске стране 30.000 динара;
- 1/4 унутрашње новинске стране 15.000 динара;

На наведене износе додати порез на промет.

ДЕЗИНСЕКЦИЈА СРБИЈЕ

...или како се одупрети хашким и домаћим вашкама

Поуздано се зна да је „по“ једина реч из албанског језика која је позната апсолутно свим Србима. Научили смо је недавно од Махмута Бакалија путем курса из његовог матерњег језика који редовно пратимо преко малих екрана.

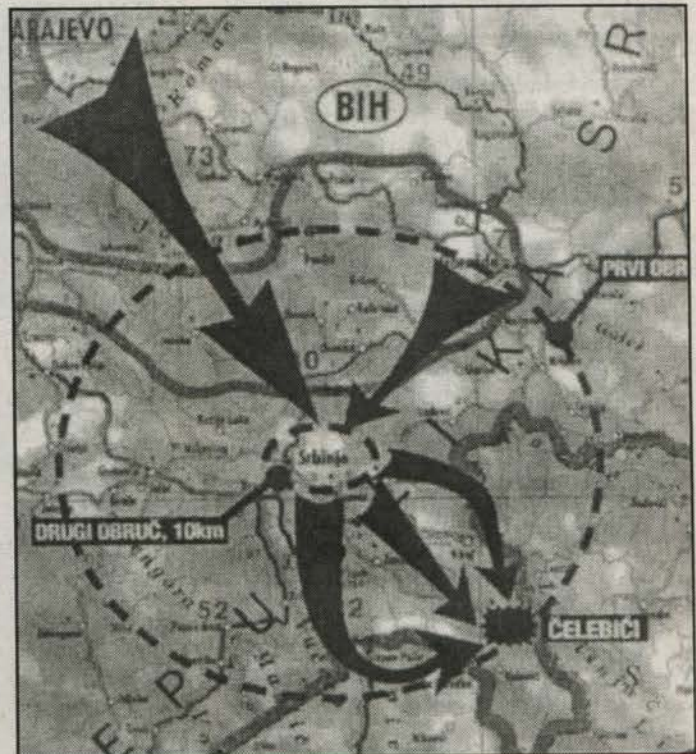
Исто тако, сви Срби знају да је Зоран Ђинђић повезан са мафијом, али само се др Војислав Шешељ усудио да то јавно каже.

Знамо и да је у току лов на Радована Караџића, само не знамо колико је специјалаца погинуло. Мада, пре ће бити да су опет шенлучили на потпуно погрешном месту.

Ова три догађаја су, овим хронолошким редом, обележили месец у којем се штампа ово издање „Велике Србије“, а гледано дугорочно, можда ће обележити и изменити време које долази. Сва три догађаја имају толику тежину да су већ уочљиве последице које прелазе границе наше земље.

Појављивање Слободана Милошевића у Хагу (јер то никако није суђење) већ је изазвало негодовање америчке администрације, која није задовољна начином рада оног маскираног мушкарца, травестита Карла дел Понтеа. Тако је стигла и прва званична потврда да је Милошевић целу хашку замисао преокренуо у своју корист, те да су НАТО и шиптарски терористи ти којима треба судити. А доћи ће на ред и Хрвати и муслимани. Из Вашингтона је стигла и претња хашким вашкама да ће им бити укинуте финансије, ако се не уозбиље и боље припреме своје лажне сведоке и оптужбе. Истовремено, у Београду су се огласиле домаће вашке којима је сада највећи проблем што Милошевић има квалитетне и бројне податке које користи у својим обраћањима јавности. Обраћањима, никако одбрани. Смита им свака његова реч, јер не само да је доказао да није лажвац као они, него сад већ и почињу да га се плаше. Шта ако га ослободе?

Ипак, реално сагледано, домаћим вашкама је много већи проблем један Србин на слободи, који их опомиње да престану да сисају крв Србије и целе Југославије. Слободан и храбар, др Војислав Шешељ се усудио да упрестом на Зорана Ђинђића и његове везе са мафијом. Сваки свестан грађанин Србије мора да поштује овај чин, не

само зато што је тако угрозио свој живот, него што је лидер српских радикала повукао одлучан потез у борби са организованим криминалом. Потез није само одлучан, с обзиром колико је мафија изјела све поре друштва, колико се увукла у органе и институције система, него и очајнички. Очајнички, зато што нам је државни апарат потпуно парализован, шефови мафије су господари целокупне законодавне и извршне апаратуре. Чини се да нема лека, али лек увек постоји. У овом тренутку потребан је један драстичан, који би почео великим резом на оболелом телу. Лек се зове избори. Да нам држава не подлегне морамо га хитно применити.

И НАТО би хитно морао да примени неке лекове, ако не жели да му изванредан број војника не подлегне. Да их изолује што даље од Радована Караџића, на пример.

У супротном, добиће још доста материјала за филмове у којима се плаче над хумкама америчких војника. Као у оном о Сомалији, када су пријавили само два погинула pilota, а сада се зна да их је погинуло бар стотину. Следећи ову логику бројева, дошли би до закључка да су погинула барем двојица „натиста“, пошто су пријавили да су открили складиште оружја. Срећом по њих и то су слагали, складишта су потпуно легална, што је известила полиција из Србиња, тако да су сви на броју. Највероватније.

Ова три догађаја месеца, независно један од другог, могу да изазову далекосежне последице, и то не само због њихове тежине, него и због личности које су у њиховом центру. Сва тројица, Војислав Шешељ, Слободан Милошевић и Радован Караџић имају у овом тренутку једну заједничку црту: одлучни су да истрају у својим намерама. Тај саставни део храбрости, одлучност, је оно са чим се Запад није тако често сретао и са чим се не може тврдити никакав пазар.

Зашто је могуће

Зато је могуће да Хашки суд буде укинут и пре 2008. године, до када је планирано да постоји. Американцима се већ сада разбио о главу, па увелико пласирају причу да би суђења за ратне злочине требало вратити у надлежност националних судова. Још само да учине мали корак, па да га укину усред ове фарсе коју гледамо у епизодама. Па да се Милошевић врати у Србију. Да му се суди, наравно.

Зато је могуће да (про)падне досманлијска власт у Србији. Врло лако је могу-

ће да ти исти Американци процене како им више није потребна марионетска влада у Србији. Обавила је своје, сада им само нарушава имиџ својим везама са мафијом. Пошто су одлучили да скину са буџета један много важнији, али јефтинији пројекат као што је Хашки трибунал, зашто би и даље финансирали један неважан, али много скупљи инструмент, као што је Ђинђићева влада? Зато је могуће да истина прокрчи себи пут иако против себе има и званичну и незваничну власт. И да нам се десе избори. Напокон.

Зато је могуће да стану хајке на Радована Караџића. Вратили су се живи и здрави у своје базе, али су потучени до ногу. Много су личили на оне Швабе из десанта на Дрвар. А шта им тек урадише Срби у чије су куће упали? „Да, сад је код нас био Радован Караџић. Попили смо кафу, па је отишао“. Па зар тако са највећом војном силом света? У две реченице да им српски сељак сроза сав углед, све паре уложене у најсавременију опрему.

Боље би им било да су изгинули, него да су отишли овако исмејани. Ако су војници, ако знају шта је војничка част.

Зато је могуће да оду, да остатку света Срби поново не пружи незгодан пример. Да напусте Хаг, да напусте Ђинђића, да оду из Републике Српске.

МАФИЈА ПОСТОЈИ СВУДА АЛИ САМО КОД НАС ВЛАДА

Не само да је одбијен предлог посланичке групе Српске радикалне странке у Већу грађана Савезне скупштине за формирање анкетног одбора за испитивање спреге Зорана Ђинђића и главних мафијашких шефова, него су и посланици ДОС-а на све начине настојали да омаловаже образложење др Војислава Шешеља. Ипак, овај већ виђени сценарио не може дуго спречавати истину да свом снагом избије на површину

Др Војислав Шешељ: Даме и господо народни посланици, предлажем да се у дневни ред ове седнице, по хитном поступку, укључи захтев посланичке групе Српске радикалне странке за формирање Анкетног одбора за утврђивање чињеница и околности везаних за спрегу Зорана Ђинђића и главних мафијашких шефова у Савезној Републици Југославији.

Вама, господине Мићуновићу, писмена верзија, а ја ћу да ти образложим.

Даме и господо, мафија је овладала скоро свим сегментима друштвеног живота и Србије и Црне Горе. Та мафија није одједном настала, није с неба пала. Она се више од једне деценије постепено формирала и опште позната је чињеница да су главни мафијашки босови у нашој земљи Станко Суботић Цане, Филип Центер и Драгољуб Марковић, звани „Крмиво-продукт“, шеф „сурчинске“ мафије.

Мафија се формирала на монополизацији шверца цигарета, нафте, дроге и оружја.

Мафија постоји у свим земљама, неким више, неким мања, али код нас је основни проблем што је мафија овладала државом, што мафија контролише државу.

Како је мафија успела да овлада државом? Тако што је, прво, овладала пре свега тајном полицијом, али и осталим полицијским структурама. Основни инструмент мафије у нашој земљи су главни бивши и садашњи полицијски функ-

ционери: Јовица Станишић, Франко Симатовић Френки, Милорад Луковић Легија, Михаљ Кертес, Драган Васиљковић, звани „капетан Драган“; Горан Петровић, затим, Зоран Мијатовић, Брацановић, Попивоца, Драган Филиповић-Фића итд.

Та мафија стоји иза многих спектакуларних убистава протеклих година. Пре свега, најзначајније од тих убистава, са највећим негативним ефектом на целокупну јавност и друштво у целини, било је убиство полицијског генерала Радована Стојчића Баце. Генерал Баца био је директно повезан са Станком Суботићем Цанетом, у шверцу дувана. Када су се посвађали, Цане је ликвидирао Бацу.

Затим, Милорад Луковић Легија је главни организатор атентата на Ибарској магистралаи и атентата у Будви.

Др Драгољуб Мићуновић: Извињавам се, не треба нам анкетни одбор ако сте ви све ово утврдили.

Др Војислав Шешељ: Само дајем кратко образложење. Господине Мићуновићу, има још много да се утврди.

Др Драгољуб Мићуновић: Ви дајте предлог.

Др Војислав Шешељ: У складу с Пословником дајем само кратко образложење. У разумном временском року ћу окончати, немојте да бринете, господине Мићуновићу.

Та мафија је отела и ликвидирала Ивана Стамболића 28 дана уочи септембарских избора 2002. године. Онда, када се знало да је Коштуница дефинитивно кандидат ДОС-а за

председника Републике, када су све партије завршиле са својим посланичким листама, онда када смо били потпуно начисто да Иван Стамболић неће нигде бити никакав кандидат, он је киднапован и ликвидирао, јер је мафија знала да тежи ударац Слободан Милошевић у предизборној кампањи не може да добије. Да је Милошевић хтео неког да ликвидира, ликвидирао би Коштуницу, Ђинђића, можда би и мене, знате да му је то била намера. Али, где се то ликвидирају политички противници 28 дана пред изборе?

Симптоматично је то што годину и по дана после ликвидације Ивана Стамболића истражни органи нису успели ништа да открију. Зашто? Зато што је онај ко прикрива отмицу и ликвидацију Ивана Стамболића, много снажнији, много већу моћ има од истражних органа.

Што се тиче Ибарске магистрале, и Анкетни одбор Републике Србије, који је формиран крајем 2000-те године и завршио свој рад, али никада Скупштина у новом сазиву није хтела да стави у дневни ред његов извештај, установио

је да је Милорад Луковић Легија један од главних организатора ликвидације на Ибарској магистрали.

Људи који су осумњичени за будвански атентат, најближи су пријатељи, чак и сродници Милорада Луковића Легије, а за тог истог Милорада Луковића Легију, Зоран Ђинђић даје отворене изјаве у јавности да му је близак пријатељ и да је легенда петооктобарске револуције.

И то је основ по којем је Милорад Луковић Легија заштићен од било каквог кривичног гоњења.

Овде постоји и фактор који су успела да утврде оба анкетна одбора Савезне скупштине, али о томе ће бити посебна расправа, па вас ја сада не бих замарао, али не могу да избегнем да овде не укажем и на чињеницу да је у августу прошле године, ликвидирао бивши високи функционер УДБ-е, Момир Гавриловић, зато што се непосредно пре тога сусрео са Војиславом Коштуницом, председником Савезне Републике Југославије, и Коштуници пружио извесне податке о мафијашком деловању, а још више података и докумената био спреман да му стави на располагање.

Када је убијен Момир Гавриловић, истрага је у старту блокирана, а кроз режимске досовске медије је потенцирано само питање што се Коштуница састајао са Гавриловићем, уместо питања што је Гавриловић ликвидирао. Зид ћутања.

Та мафија која делује у Србији чврсто је везана са мафијом из Црне Горе, почевши од оних ликвидираних, Горана Жугића, Дарка Распоповића Белог, Вујовића, на чијој су сахрани заједно били. Када је убијен криминалац Вујовић, на његову сахрану су заједно, малтене руку под руку, ишли Мило Ђукановић и Зоран Ђинђић и присуствовали у расколничкој цркви опељу које је расколнички митрополит Мираш Дедејић држао.

То је оно што је Коштуница говорио, па није смео Ђинђићево име да помене, па ја сад морам.

Др Драгољуб Мићуновић: Молим вас, ви сте предложили тачку дневног реда, гласаћемо.

Др Војислав Шешел: Молим вас, у складу с Пословником желим да образложим то што сам предложио.

Др Драгољуб Мићуновић: Образложење вам иде ван теме.

Др Војислав Шешел: Не, ја говорим само о мафији, не дај боже да говорим о нечијем приватном животу, швалерским авантурама итд.

Др Драгољуб Мићуновић: Молим вас, господине Шешел, ја се надам да вам скупштина не служи само за ову врсту публикација, него и за доношење закона, морамо да штедим време.

Др Војислав Шешел: Господине Мићуновићу, ова скупштина би требало да служи грађанима Савезне Републике Југославије, да обавља законодавну власт и да контролише извршну и судску власт.

Др Драгољуб Мићуновић: Тачно.

Др Војислав Шешељ: Нажалост, извршна власт је чврсто у шакама мафије, а судска власт је потпуно инструментализована од стране највиших органа извршне власти.

Др Драгољуб Мићуновић: И предлажете анкетни одбор да то утврди?

Др Војислав Шешељ: Јесте, али не дозвољавате да до краја образложим. Ја сам вам рекао у кратким цртама, у разумном временском трајању, ја ћу то све образложити. Не дозволите да министар унутрашњих послова шета по сали док ја ово образлажем.

Др Драгољуб Мићуновић: Имамо писмено ваш предлог.

Др Војислав Шешељ: Ја сада образлажем хитан поступак. Наравно, ја сам на време припремио и дао вам писмени предлог, све у складу с Пословником. Ви знате господине Мићуновићу, колико се ја држим Пословника.

Др Драгољуб Мићуновић: Да, то је фантастично.

Др Војислав Шешељ: И, дозволите да завршим, неће још дуго трајати.

Та мафија је везана са Браном Мићуновићем, са Иваном Делићем итд. Пре неколико дана, високи функционери Министарства унутрашњих послова Црне Горе су долазили у Београд да се са Душаном Михајловићем и његовим сарадницима из полиције договарају како да заташкају нека тешка убиства и друге криминалне радње, које су почеле да излазе на светлост дана. Та мафија делује и у Републици Српској и главни шеф тамошње мафије је Милорад Додик. Та мафија је својевремено била везана и са многим ратним злочинцима, криминалцима. Није ни чудо што се не расветљава отмица муслимана у Штрпцима, зато што је непосредни извршилац веома близак рођак Сретену Лукићу, генералу полиције, кључном човеку данашње полиције Србије, а што је главни организатор пуковник Љубиша Беара, бивши високи функционер Савеза комуниста – покрета за Југославију.

Тај Љубиша Беара се најчешће помиње у ислеђивању генерала Крстића пред Хашким трибуналом, добио сам тај документ, генерал Крстић је добио 46 година затвора зато што је формално био командант Дринског корупса, па евен-

Филип Цептер

туално морао да зна за ликвидацију, или није покушао да је спречи, а човек који је директно организовао ликвидацију, Љубиша Беара, уопште још ниједном није прозван.

Имам још један податак који је веома важан, господине Мићуновићу, а то све износим да би вас убедио да овај наш предлог подржите и да ово уђе у дневни ред, а после следи обиље материјала.

Један од главних ратних злочнаца у Републици Српској је Љубиша Савић Маузер, командант паравојне формације „Пантери“. Љубиша Савић Маузер је био високи функционер Демократске странке и председник Демократске странке за Републику Српску, не Српске демократске странке, него ове из Србије – Демократске странке, а Зоран Ђинђић је ишао да лично учествује у предизборној кампањи Љубише Савића Маузера 1996. и 1997. године.

Тај Љубиша Савић Маузер је, између осталог, направио покољ муслимана у Семберији, опљачкао Јању. Само је хиљаду малих ТАМ-ових камиона, од 3,5 тоне, опљачкао и одвукао. Небројено богатство је та Јања имала, била је најбогатије село у Семберији.

Велику групу муслимана је похватио и за откуп испоручивао у Тузлу.

Тај Љубиша Савић Маузер је ликвидиран, додуше, негде пре годину и по-дана, али ликвидиран је један злочинац, остали су злочинци и остали су његови саучесници, и они који су га покривали у злочинима.

А, нама је ваљда циљ да се сви злочинци изведу пред лице правде, и да сваки злочинац буде на одређен начин санкционисан од стране правосудних органа.

Предлажем, даме и господо савезни посланици, да се прихвати формирање овог анкетног одбора, јер онај чије руке нису умазане крвљу, онај ко није умешан у криминал, не би смео да има ништа против тога.

Ако је свима циљ да се открије истина, неприкосновена истина, једино истина, зашто онда бежати од овог анкетног одбора? А, ако је неком циљ да се истина прикрива, следи моје упозорење: истина се може прикривати али не задуго, не вечито. Истина ће једном сигурно да избије свом силином на површину.

Хвала на стрпљењу господине, Мићуновићу.

Посланичка група Српске радикалне странке
у Већу грађана Савезне скупштине
Београд, 25. фебруар 2002. год.

ПРЕДСЕДНИКУ ВЕЋА ГРАЂАНА

ПРЕДМЕТ: Захтев за формирање Анкетног одбора за испитивање чињеница и околности везаних за спрегу Зорана Ђинђића и главних мафијашких шефова у Савезној Републици Југославији

Посланици Српске радикалне странке у Већу грађана као овлашћени предлагачи, подносе захтев за формирање анкетног одбора који би испитао чињенице и околности везане за спрегу Зорана Ђинђића и главних мафијашких шефова у Савезној Републици Југославији, те да овај захтев буде уврштен у дневни ред на основу члана 82. Пословника Већа грађана.

Предлажемо да се захтев за формирање анкетног одбора разматра по хитном поступку, ради спречавања нових штетних последица по нашу привреду и друштво у целини.

Образложење

Прошло је више од годину дана откако је Зоран Ђинђић дошао на место председника Владе Републике Србије, а да за то време ниједно од политичких убистава није расветљено. Криминалне активности су у порасту, а наставља се и противустановно испоручивање грађана Југославије тзв. „Хашком трибуналу“. Рад анкетног одбора Савезне скупштине који се бавио чињеницама везаним за убиство Павла Булатовића открио је само врх леденог брега, али веома индикативан врх, који продире у само срце мафије. На челу ове паралелне владе, што је неоспорно утврђено, налази се трио који сачињавају Станко Суботић - Цане, Филип Цептер и Драгољуб Марковић, шеф сурчинске мафије и власник „Крмиво-продукта“. Исто тако, непобитно је доказана повезаност садашњег председника Владе Републике Србије Зорана Ђинђића са поменутом тројицом. Позната је и његова веза са Милорадом Луковићем Легијом, организатором убистава на Ибарској магистралаи. Постоје индикације да је Зоран Ђинђић умешан у отмицу Ивана Стамболића, као и у низ других политичких ликвидација и криминалних активности.

Ђинђићев режим систематски спречава медије да обавештавају јавност о највећим криминалним аферама, пре свега о Извештају Анкетног одбора за утврђивање чињеница и околности везаних за убиство савезног министра одбране Павла Булатовића.

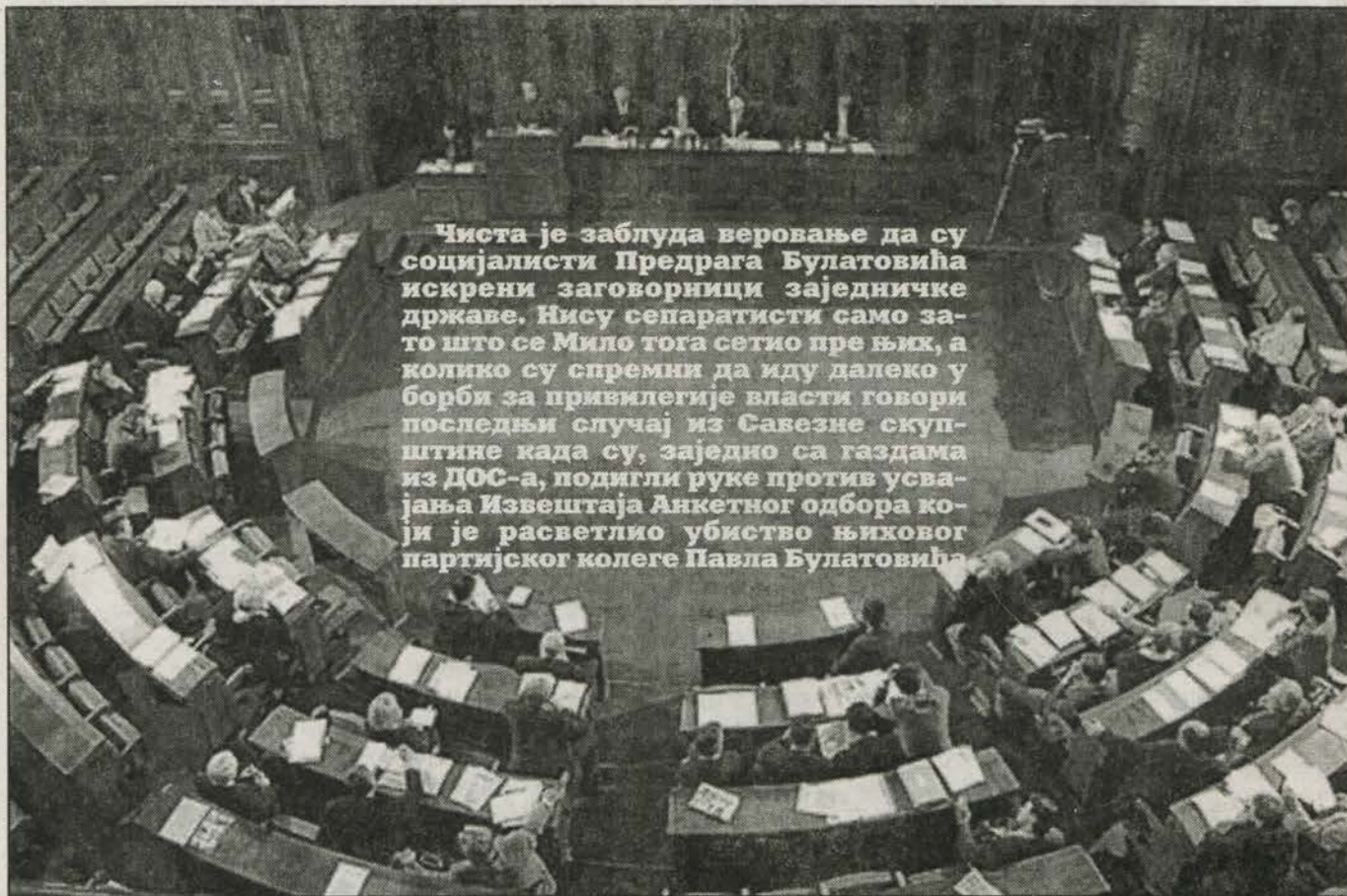
Данас је Југославија једина мафијашка држава у свету, где мафија отворено влада. Или ћемо ту мафију раскринкати, привести суду и закону, или ће нам државу потпуно уништити. Зоран Ђинђић и као непосредан актер и као председник Владе Србије сноси највећу одговорност за овакво стање у Југославији.

Због свега наведеног, сматрамо да је неопходно формирати нови анкетни одбор са задатком да утврди чињенице и околности везане за спрегу Зорана Ђинђића и главних мафијашких шефова у Савезној Републици Југославији.

Потписи посланика који подносе захтев:

Др Војислав Шешељ, с.р.
Маја Гојковић, с.р.
Филип Стојановић, с.р.
Вукић Вукосављевић, с.р.
Срђан Николић, с.р.

ФОТЕЉА ВАЖНИЈА ОД ПАВЛА БУЛАТОВИЋА

Чиста је заблуда веровање да су социјалисти Предрага Булатовића искрени заговорници заједничке државе. Нису сепаратисти само зато што се Мило тога сетио пре њих, а колико су спремни да иду далеко у борби за привилегије власти говори последњи случај из Савезне скупштине када су, заједно са газдама из ДОС-а, подигли руке против усвајања Извештаја Анкетног одбора који је расветлио убиство њиховог партијског колеге Павла Булатовића.

„Сви ви сте са Милом Ђукановићем били иста партија. Немојте да сваљујете на Мила Ђукановића оно што сте заједно с њим радили. Заједно са Милом Ђукановићем протерали сте ме из Црне Горе, стражарно спровели, на јуначким рукама носили кроз српску Боку и две године ми противуствано забрањивали улазак у Црну Гору.

Јесте Мило Ђукановић поткрадао изборе, али то сте и ви радили. Нама, српским радикалима је свеједно да ли нам краде Мило Ђукановић или Предраг Булатовић.

Ту међу вама разлике нема.

То што Предраг Булатовић седи на вечери са Вилијамом Монтгомеријем, није пример за углед нама, српским радикалима. Ми веру за вечеру продати нећемо. Ви се продајте до миле воље. Заклели сте се на верност социјалистима и ЈУЛ-у, а после избора сте их оставили на цедилу.”

У ових неколико реченица др Војислава Шешеља, изречених под кровом Савезне скупштине, оцртана је сва суштина Социјалистичке народне партије. Без обзира што српски народ у обе републике очекује заједнички рад на очувању Југославије од свих политичких партија које се залажу за заједничку државу, немогуће је пружити руку људима из врха СНП-а. Немогуће је, јер њихово залагање за Југославију није одмакло од декларативног, од медијске промоције која има само један циљ: покупити све оне гласове који се супротстављају Милу Ђукановићу. Нема у томе искрене борбе за Југославију, постоји само

борба за фотеље. Српска радикална странка је прва уочи-ла и јавно раскринкала сву дволичност кадрова СНП-а. Такви какви су, представљу чак и већу опасност по јединство државе од мафијашког клана Мила Ђукановића. Са мафијашима се лакше изађе на крај, или се међусобно поубијају или их, кад-тад, стигне рука закона. Међутим, камелеони и дволичњаци у стању су да пливају из режима у режим, па их је тешко искоренити. А штетни су по свако друштво у којем су се запатили. Штетни, јер су обични егоисти, није им ни на крај памети да жртвују макар делић свог комфора у борби за општенародне интересе. Фотеља, изнад свега. То им је мото под којим се окупљају и зарад којег су спремни да много тога претрпе (морално) и продају (земљу, наравно).

Штетни по свим основама

Као такви, штетни су и по другој основи. Заиста су праве мете за испуцавање свих противника Југославије и српства у Црној Гори. Мило Ђукановић, Славко Перовић и слични, не морају много да се труде да народу огаде Југославију, довољно је само да упру прстом у кадрове СНП-а.

Навешћемо само један упечатљив пример који илуструје како СНП иде наруку непријатељима заједничке државе. На овај случај је први јавно, за говорницом савезног парламента, указао др Војислав Шешељ: „Премијер

Жижић је говорио о ситуацији у Црној Гори. Тамо је ситуација, наравно, критична. Али, ситуација се додатно заострава из Београда од стране Савезне владе и Народне банке Југославије.

Господо, надам се да сте сви видели новчаницу од 20 динара. Погледајте је према светлу. Немојте ми рећи да је ово случајно урађено. Када се новчаница од 20 динара погледа према светлости, види се да је реч о тешкој увреди Његоша. Али, они који су ово урадили треба да знају да Његош није светиња само црногорских Срба, него свих Срба. Ово није увреда само Црне Горе да би се даље закомпликовала ситуација, него је увреда целог српског народа.

Ово је нешто невиђено у досадашњој историји наше земље”.

Добро пазећи да се не замери коалиционим партнерима, реаговао је Зоран Жижић: „То је ствар Народне банке. Зовите Динкића. Нека дође овде у Скупштину, па нека он то објасни. Народна банка је самостални монетарни орган. Она води политику”.

Да, сви су самостални осим СНП-а. И није битно што је нанесена увреда Његошу и српству, битно је да се не узбуђују досовци.

Истовремено, иду на руку оним снагама у Србији које подржавају настојања црногорских сепаратиста. Снагама које, не гледајући даље од свог сопственог носа и интереса, не желе да признају много већу штету која би настала разлазом Србије и Црне Горе. Можда то заиста и не виде. Од носа, који је стварно огroman.

Свој егоизам руководиоци СНП-а су небројено пута доказали и служећи ДОС-у, и служећи Американцима, и када је у питању Хаг.

Против Хага само на папиру

Члан 17. Устава Савезне Републике Југославије лепо каже: „Југословенски држављанин не може бити лишен држављанства, протеран из земље, ни изручен другој држави”. Да им је стало до Југославије, што пре свега значи њеног уставног поретка, било би довољно да су цитирали овај члан и напустили Савезну владу у моменту киднаповања Слободана Милошевића. Који их је финансирао, мазио и пазио, све док му нису овако вратили. Али, шта може да се пореди са министарском фотелјом? Тако су, због благодети октобарске револуције, препустили Милошевића хашким вашкама. Уместо да својим иступањем из Владе проузрокују ванредне изборе, на којима ДОС не би имао шта да тражи. Чак би и они, СНП, таквим поступком могли да рачунају на поправљање свог угледа у народу, па самим тим и на добре изборне резултате. Али не, било је превише ризично супротставити се досманлијама и њиховим англосаксонским туторима. Овако, створена је Влада компромиса – између носилаца континуитета и носилаца дисконтинуитета. Ови први су из СНП-а, као носиоци функција из претходне власти, као протагонисти криминала, корупције и безакоња, ушли у власт са носиоцима булдожер-политике, извршиоцима пуча.

Саучесници силеција

Када је биран Зоран Жижић за председника Савезне владе, шеф његове партије Предраг Булатовић није бирао речи хвале: „Сваки упадач у Народну банку Југославије, у царину, доћи ће под надлежност Савезне владе. Вјерујем у људске и политичке квалитете свог друга и пријатеља Зорана Жижића. Неће толерисати хајдуке ни у Царини, ни у Народној банци. Ова влада то неће толерисати.

Иначе, Зоран Жижић на њеном челу неће бити као члан и честит човјек, нити ће Социјалистичка народна партија подржати иједног хајдука.” Рече Предраг Булато-

вић 4. новембра 2000. године на заједничкој седници оба већа Савезне скупштине.

И оста Динкић у Народној банци, и осташе хајдуци у царини. И оста СНП.

Данас, опстали су као привезак ДОС-а. Сутра ће у коалицију са Милом, само ако им Солана тако нареди. Пошто Ђукановић већ мора да дели власт са Перовићем, неће му бити тешко да замени партнера у тој подели, да упражњену фотељу поклони Булатовићу. Фотељу жељену и најважнију. Па због ње су се и разишли, због власти, а не због тога што су једни сепаратисти а други федералисти. И тада, када су се разишли, сви су били за заједничку државу, сви Ђукановићеви и Булатовићеви посланици гласали су за избор Слободана Милошевића на место председника Југославије. Трајала је та фарса све до септембарских избора 2000. године када се Мило сетио да је Црна Гора била самостална држава и да јој је та независност поново потребна. Разлика је само у томе што се он први сетио, што је имао више куражи да изађе у јавност са сепаратистичким идејама. Иначе би се сада Предраг додворавао Славку за подршку Влади Црне Горе.

Коалиција са убицама

Да је ово, нажалост, истина, сведоче и изјаве првог човека СНП-а које су својевремено освануле на насловним странама „Вијести“ и „Дана“. Предраг Булатовић је без пардона према својим гласачима тврдио како је много важније обарање Ђукановића, него опстанак заједничке државе. Мада, опет је намерно остао нејасан. Требало је јасно да каже да је фотеља знад свега. Па нека пропадну и Ђукановић и Југославија.

И нису се разишли са Милом због борбе против криминала. Него што нису имали проценат од његовог шверца. Да немају везе са криминалцима најбоље зна Зоран Жижић, који се за време бомбардовања неколико пута склањао код познатог црногорског криминалца Миленка Вујовића. Када је погинуо Вујовић, на његовој сахрани били су и Зоран Ђинђић и Мило Ђукановић. И крстили се на опелу које је држао шеф расколничке цркве, распоп Мираш.

Колико им је стало до борбе против криминала, види се и из случаја убиства савезног министра одбране Павла Булатовића. На иницијативу посланика Српске радикалне странке, пре свих др Војислава Шешеља, оформљен је ан-

кетни одбор Савезне скупштине који је испитао све чињенице и околности везане за ово подмукло убиство. Да није у питању СНП, било би логично да партијске колеге покрену такву иницијативу, и касније истрагу. Али, такав пут води у директно сукобљавање са досманлијама, што никако није у интересу СНП-а. Уосталом, и резултати истраге су показали да су наручиоци убиства или у ДОС-у или под његовом заштитом. Исто као и сам извршилац Иван Делић. Испоставило се да је СНП-у много важније да сачува добре коалиционе односе, без обзира што је то, сада доказана, коалиција са убицама. Тако је смрт једног часног и поштеног човека какав је био Павле Булатовић, постала показатељ колико су његови другови спремни да жртвују, само да би задржали позиције. У данима када се на др Војислава Шешеља и читаву Српску радикалну странку подигла права хајка због обелодањивања резултата до којих је дошао Анкетни одбор, руководство СНП-а је потпуно оглувело и ослепело. Били би најсрећнији да лидер српских радикала није ни додирнуо ову тему, да се насилна смрт Павла Булатовића придода статистици

осталих неразјашњених убиства. И заборави. Али, док је Српске радикалне странке, заборавна нема. Ни за Павла Булатовића, ни за оно што је радила Социјалистичка народна партија. Када је, 25. фебруара ове године, постало јасно да већина посланика у Савезној скупштини одбија да усвоји извештај Анкетног одбора, др Војислав Шешељ је тим поводом, између осталог, изјавио и следеће: „Ви сада можете да радите шта хоћете. Ја рекох истину и душу своју спасих и оставих историјски доказ храбрости у овом мутном времену.

Ви можете да радите шта хоћете, дужни сте по Пословнику да ставите на гласање Извештај Анкетног одбора. Ако га не усвојите, изгласавајте шта год хоћете. Можете и анкетни одбор о Анкетном одбору.

Али, оно што је сада јасно целокупној српској јавности, и у Србији и у Црној Гори, поред свих ових фактора који су до сада заташкавали случај убиства министра одбране Павла Булатовића, сада је и парламентарна већина у Савезној скупштини постала фактор заташкавања тог убиства.”

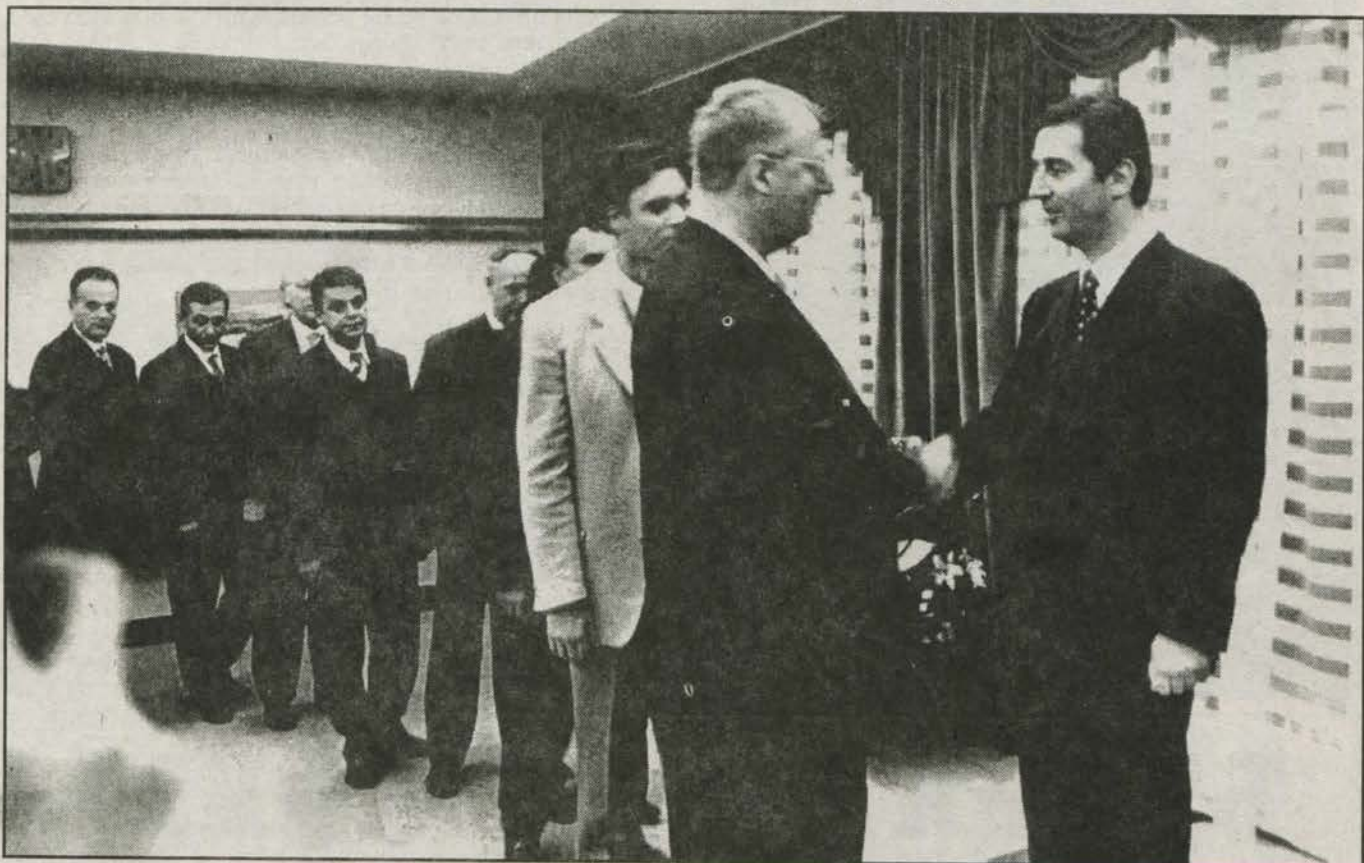
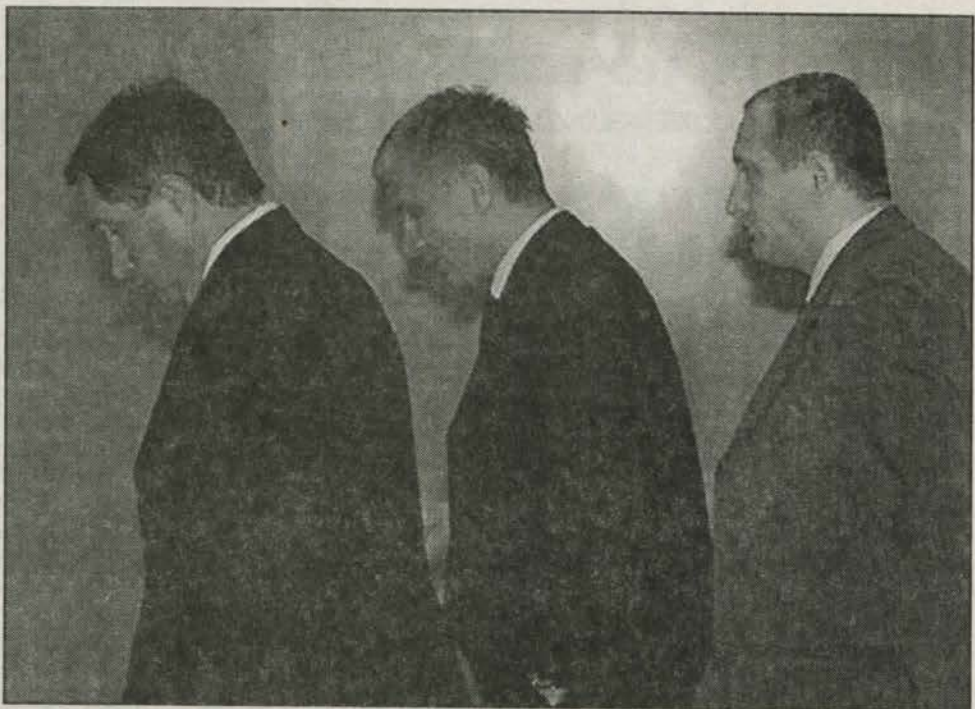
Треба ли напомињати да је добар део те већине у клубу СНП-а? Не треба, све је јасно.

Бедни противаргументи

Са своје стране, социјалисти Предрага Булатовића на рачун својих јединих правих противника, на рачун Српске радикалне странке, пребацују само једну оптужбу, коју у

недоглед понављају. За њих је пружање руке Милу Буковићу, приликом инаугурације на Цетињу, пружање руке сепаратизму. На то им др Шешељ одговара кратко и отсечно: „Ви сте с њим били у истој партији, а мени замерате што сам се с њим руковао. Могу се руковати с било којим досманлијом, негде у некој прилици, али то не значи да губим част. Ја могу данас погинути. Српска радикална странка може изгубити сва посланичка места, може да нема ниједног посланика у парламенту, али ми српски радикали нећемо изгубити част и образ попут посланика СНП-а.

У томе се разликујемо.”

КАКО ЈЕ ПОЧЕЛО: Др Шешељ на конференцији за штампу открио тесну спрегу између Ђинђића и мафије

ЗА КИМ ЗВОНА ЗВОНЕ?

На ванредној конференцији за новинаре, Српске радикалне странке, др Војислав Шешељ још једном изненадио новинаре, откривши тесну сарадњу српског премијера Зорана Ђинђића са мафијашким кланом у коме главну реч воде Станко Суботић Цане, Филип Цептер, Јовица Станишић, Станко Симатовић Френки и Михаљ Кертес. Ова изјава др Шешеља првог дана изазвала је бурне реакције грађана, а досманлије начисто распаметила. Неколико дана Ђинђићеви „помоћници“ тражили су решење за „одбрану“ свог шефа, али... Онда су у понедељак 25. фебруара све дневне новине пренеле упозоравајуће досманлијске најаве: ДОС хапси Шешеља и испоручује га Хашком трибуналу! Шта се крије иза оваквих најави и да ли су досманлијске намере у прикривању криминалних радњи премијера Зорана Ђинђића отишле толико далеко да хапсе недужне и часне Србе, како би мафијашки несметано наставио започете бандитске радње, кријући се иза леђа оних који су на важним, водећим функцијама државе?

Ни у једној цивилизованој држави Европе, која има свој устав утврђене законе, јасно конципирано и некорумпирано законодавство, оваква изјава, коју је изрекао председник једне од најјачих опозиционих парламентарних странака, не би остала маргинализована евентуалном заменом теза. Наиме, досманлијска властела, уместо да се на позитиван начин позабави добронамерним указивањем на евентуалну спрегу опаког мафијашког ланца и високих државних функционера пре свега премијера, и да предузме неопходне законом предвиђене радње како би се по хитном поступку утврдила истина; да ли је премијер Ђинђић повезан с опасним криминалцима и босовима подземља, креће у супротном смеру и преко свих досманлијских медија (електронских и штампаних) даје најаве о будућем хапшењу др Војислава Шешеља.

**Суботић, Цептер и Ђинђић
– „црна тројка”**

Неке суседне државе (Италија и то више пута, Грчка) са оваквим и сличним ситуацијама су се раније већ сусреле. Занимљиво је да су њихове Владе падале само због евентуалне сумње да су неки министри повезани с подземљем, односно криминалом. У нашој земљи, то очигледно није тако, јер досманлијама не одговара испитивање валидних чињеница које указују на Ђинђићеву повезаност са мафијашким кланом Суботића и Цептера, јер би се можда откриле и неке друге законом забрањене радње којим се баве остали лидери ДОС-а. Са друге стра-

ЂИНЂИЋЕВОЈ МАФИЈИ

не, свако испитивање српског премијера и евентуално до-казивање његове умешаности у подземљашке акције, ти-па убистава или шверца оружја и цигара, значила би пад Владе, што аутоматски подразумева расписивање избора на свим нивоима, а што досманлијској властели, која се навикла (за врло кратак временски период) да буде уш-шкана у привилегије власти, то никако не би одговарало.

У прилог овој тврдњи иде и следећи коментар-питање – када би Жарко Кораћ био потпредседник републичке владе, Перишић или, не дај боже, Зоран Живковић саве-

зни министар унутрашњих послова, а Горан Весић његов саветник, исто питање важи и за Михајловића, Батића, Човића, Свилановића и читав буљук маргиналаца који српску државу води у још брже растакање и пропадање?! Да ли би Лабус икада, да није било (система светске заве-ре и огромних материјалних менторских помоћи) Запада, које су створиле и одржале ДОС, постао потпредседник савезне владе.

Власт уз помоћ „дугих цевн“

Да ли неки разуман грађанин ове земље, заиста може да поверује у економску и финансијску стручност као и у моралне квалитете дојучерашњег (вишегодишњег) аси-стенчића Динкића, који је уз помоћ, не изражене стручно-сти, већ дугих цевн и бандитске групе, упао у просторије Народне банке Југославије, преотео је и себе прогласио за гувернера?! На овакав Динкићев чин нико из досман-лијске врхушке није реаговао, па чак ни „необавештени“ председник Коштуница, или можда, он још увек не зна ко је гувернер у земљи чији је председник, а ако је ипак оба-вештен, онда се слаже, али зашто ако је себе самониција-тивно окитио поштењем, легитимношћу и легалношћу.

Бинђић, односно Лаки, како једном приликом, рече Динкић своју нервозу изазвану Динкићевом искомплек-сираном самовољом и хировитошћу, угушио је зато што Динкић, о њему зна много више прљавих ствари него што српска нација може да претпостави.

Истину о Бинђићу, више не зна само Динкић и неколи-цина одабраних досманлија; захваљујући задивљујућој храбрости председника Српске радикалне странке, сада је и читав српски народ добио прилику да сазна ко је и нашта је све, зарад опстанка на власти, спреман Зоран Бинђић.

Српска радикална странка је у савезном парламенту пре извесног времена тражила да се формира анкетни од-бор, баш као и у случају убиства Павла Булатовића, по-којног савезног министра одбране, како би се утврдило докле се стигло у истрази нестанка Ивана Стамболића, за кога сви претпостављају да је убијен, али су досманлије овај захтев Српске радикалне странке спречиле, тако што није усвојена одлука о формирању анкетног одбора.

Многа убиства, као и покушаји атентата, стављају се на трет претходне власти, а суштински, једини интерес и корист од тих убистава, и у то време, могао је имати само Бинђић.

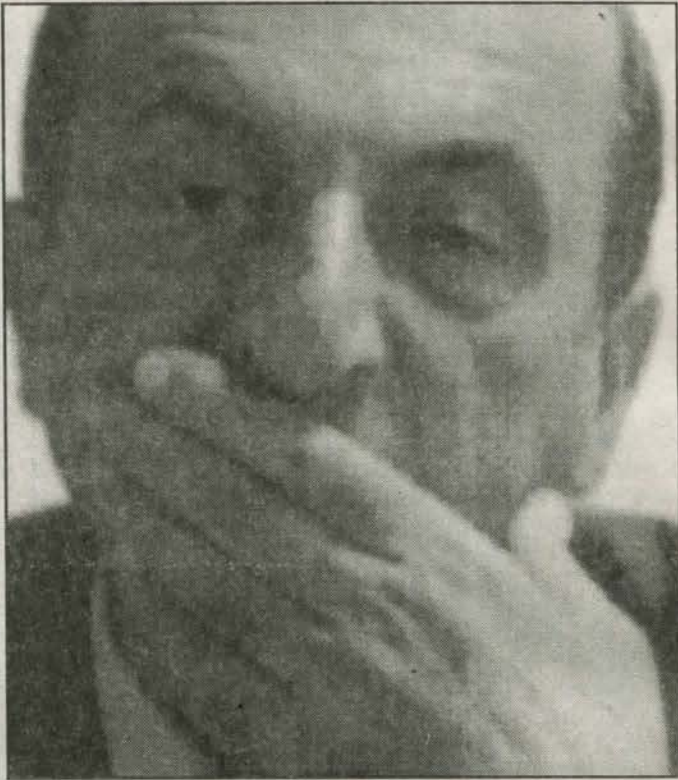
Ко су Бинђићеви „кључни“ сарадници

Оно што је још занимљиво, а што свакако пада у очи је све чињеница да је Бинђић за кључне људе у савезном и републичком министарству унутрашњих послова поставио поверљиве људе, њему лојалне. Зоран Живковић, да није било Демократске странке и Бинђића, никада не би био нишки градоначелник, јер је увек, макар у Нишу, важио за маргиналца чији је „бизнис“ био на граници закона. Такође, да није било Бинђића и његовог мафијашког лобија распрострањеног широм бивше СФРЈ, Живковић не би дошним путем у рекордно кратком времену завршио дописни факултет и то на македонском, и тако стекао диплому правника, а да о правној науци сигурно зна више неки млађи референт у његовом министарству. Међутим, такав какав је, Живковић задовољава потребе српског премијера Бинђића, и он са својим мафијашима несметано противзаконито „тргује“, наносећи штету државу и српском народу.

Саветник савезног министра унутрашњих послова је један најпоузданијих Бинђићевих људи, Горан Весић. Весићеву лојалност до сада је Бинђић безброј пута искушао, тако да Весић осим што „надгледа и саветује“ Живковића, уједно преко савезног министарства „контролише“ пролазност пословних трансакција Зорана Бинђића и Мила Букановића, и за случај да негде нешто затаји, Весић ускаче.

Букановићу „позајмио“ на одређено време Весића

Са друге стране, опште позната ствар је и чињеница да је време предизборне кампање за председника Црне Горе, Бинђић Весића и Срђу Поповића „позајмио“ Букановићу, као искусне „првоборце“ у освајању демократских принципа и начела. Докле су ти „демократски процеси“ довели Црну Гору и Србију, односно Савезну Републику Југославију, данас је сасвим јасно.

Дакле, и Букановић, коме је Весић донекле „изборио“ председничку победу (1997. године) има сигурност да „роба“ пролази без заглављивања.

Ето, такви „демократски“ принципи успешног „пословања“, које се у здравим правним државама зову другим именом (шверц цигара), а због такве врсте „бизниса“, не само да падају Владе и да се мењају министри брже од пешкира, него и главни актери иду у затвор.

Подземљашки владајући врх се љуља

Бинђић има „пословни“ њух разрађен у свим смеровима, па се још у октобру 2000. године побринуо и за „поуздане“ сараднике за њему тренутно најважнији ниво – републички. Окружио се људима алашим на новац а спретним при обављању разноразних „пословних“ трансакција, чији карактер указује на превару и лагање, односно води у зону криминала, у којој опстају само најјачи.

Да ли се у свету подземља и криминала, Бинђић уз помоћ својих подређених, саветника, министара или председника разноразних владиних одбора попео на врх лествице „најјачих“, нема поузданих података. Међутим, судећи по све белјој коси и унезвереним погледима, нервозним гестикулацијама, трон најјачег се због нечег опасно заљубао, још пре него што је др Шешел српској јавности предочио и упозорио народне посланике Савезне и Републичке скупштине, тражећи формирање анкетних одбора, који би утврдили чињенично стање, односно Бинђићеву умешаност у дубоке воде криминала.

Једна од основних полуга осигурања у Бинђићевом „пословању“ и сумњивим трансакцијама је републички министар унутрашњих послова. Иначе, Михајловић је и сам свестан велике количине сопствене глупости, па јавно, кроз самокритичку констатацију, често саопштава ту своју спознају и новинарима на конференцијама за штампу. Михајловић никада није био имун на забрањено и противзаконито стицање имовине. У таквим пословима сумњивог карактера он, Душан Михајловић, има и стабилне дубоке корене, а његова корумпираност најпознатија је у ваљевском крају.

Глуп, глушљи – Михајловић

Дакле, Михајловић, човек за све власти, и увек власт, и у својој прошлости, по тврдњама добро упућених извора, имао је успешну сарадњу са садашњим српским премијером Бинђићем још много пре петоктобарских промена. Петоктобарске пучистичке промене само су олакшале „бизнис“ и једном и другом. Међутим, власт се ослабила, а апетити су порасли и тешко их је контролисати.

Дакле, ако се све ово има у виду, онда је сасвим јасно зашто је (анти)српски премијер на све спреман како би

Душана Михајловића сачувао у министарској фотељи као „првог српског полицајца“. Због Михајловићеве спорне министарске фотеље избио је и први озбиљни сукоб у ДОС-у, „црвене беретке“ су у новембру месецу, на београдским улицама, као један од основних захтева тражиле смену Душана Михајловића, али премијер је одолео и „сачувао га“ у министарској фотељи! Због Михајловићеве „кооперативности“ у тајним премијеровим бандитским пословањима, Бинђић је одлучио да „залива“ Михајловића, а овај се задовољио мањим процентом, али и министарском функцијом, која му с друге стране омогућава да кроз своје предузеће „Лутру“ несметано „ради“...

„Први“ нос Обреновца

Од велике помоћи председнику српске Владе на републичком нивоу јесте и Владан Батић, министар правосуђа Републике Србије. Кад је већ реч о Батићу немогуће је не осврнути се углед који „ужива“ у родном граду Обреновцу. Истина је да је Батић пре него што се упустио у адвокатске воде прво радио у Општини Обреновац, и за тај његов општинарски радни период, пре „буђења“ политичких амбиција и страсти, добро упућени Обреновчани кажу како је био један од најревноснијих општинских послушника, нарочито када је требало урадити неки „муфте“ посао, а ни тада није био гадљив на новац и свака његова „радња“ имала је цену. Дакле, радећи у Општини, данашњи министар правосуђа је добро изучио „рупе“ у закону, пристojно зарадио и као осредњи правник али човек посебно израженог пословног њуха (ваљда је нос ту био пресудан) упустио се у неизвесни адвокатски живот, где опстају само најјачи.

Касније се код Батића пробудила страст према политици и као „искусан“ адвокат, који једва на прсте једне руке може да изброји оне којима је пружио адекватне адвокатске услуге, постао политичар сумњивих „демократских“ начела. Дружење са Бинђићем помогло му је да распозна још неке „ситнице“ и тако је захваљујући победи ДОС-а остварио сан који никада није ни сањао.

ДХСС—сабирни центар политичког отпада

Демохришћанска странка, у којој Владан Батић представља сиву еминенцију знања и познавања „демократских“ правила борбе и живота, једна је од најмизернијих и најмањих странака. Познаваоци политичких прилика, који сумњичаво гледају на Батићев брзопотезни политички успех, склони су да тврде како је то странка политичког отпада. Ову своју тврдњу поткрепљују чињеницом да у Демохришћанској странци има највише радикалног отпада склоног непотизму и брзом богаћењу, који као такав није могао да нађе дугорочније ухљебљење у Српској радикалној странци, а последица таквог понашања било је избацивање из Српске радикалне странке, односно њихов улазак у Демохришћанску странку Србије. Колико је ова тврдња истинита није на нама да проценимо, али је чињеница да је ражаловани амбасадор, а краткотрајни београдски градоначелник Милан Ст. Протић, Нову Србију, чији је био члан, врло брзо по доласку из Вашингтона „заменио“ Демохришћанском странком.

Случајност која потврђује правило, или нешто друго, сасвим је свеједно, јер Батић је данас први човек правосуђе и као такав жари и пали, а све под строгом контролом председника (анти)српске владе.

Занимљиво је да Батић такође, баш као и већина Ђинђићевих сабораца, није гадљив на новац сумњивог порекла и још сумњивијег пословања. Од премијера је „добрио задатак“ да се побрине за „правну“ регуларност и спречавање евентуалних афера које би могле да угрозе стабилност Владе и тако уруше све оно зашта се они „демократским“ путевима залажу. Пред строгом оваквог захтева, а још више пред реалном опасношћу откривања Ђинђићеве тесне повезаности и сарадње са мафијашким круговима, Батић је у правосуђе „увео“ само лојалне и правно неспособне „стручњаке“, чији је једини задатак да „суде“ онако како Батић (а од њега Ђинђић) захтева.

Правне незналице пресуђују

Ето такво нам је правосуђе, а тако нам стручњаци и законе мењају, прилагођавајући их својим „способностима и знањима“, утерујући страх у кости правим стручњацима. Дакле, читаво правосуђе је на највећи могући начин исполитизовано и корумпирано, а служи само за уклањање Ђинђићевих политичких противника.

Досманлијско застрашивање Шешеља — неуспешно

У складу са понашањем и подземљашким пословањем председника српске Владе, треба посматрати и досманлијске упозоравајуће изјаве, којима покушавају др Шешеља да уплаше робијањем и екстрадицијом у Хаг. Тај покушај досманлијских властодржаца је смешан, а још више јадан, јер је Шешељ робијао (због политичког раскривавања и јавног изношења аргумената против тадашњих политичара-пиона, а сигурних полуга власти) у Брозово, па и Милошевићево време, тако да су досманлијске претње Шешељу само дале инспирацију, а уједно и потврдиле да је његова јавна прозивка, коју је отпочео од самог политичког врха који је у тесној сарадњи с подземљашима, погодила болну тачку српске Владе, њену централу (Ђинђића). Зато не би никога требало да изненађује чињеница да Војислав Шешељ одавно започету борбу против неправде и криминала наставља у правом смеру, спасавајући српски народ квислиншке владе која је у тесној спрези са криминалцима светског гласа, за којима трага и Интерпол.

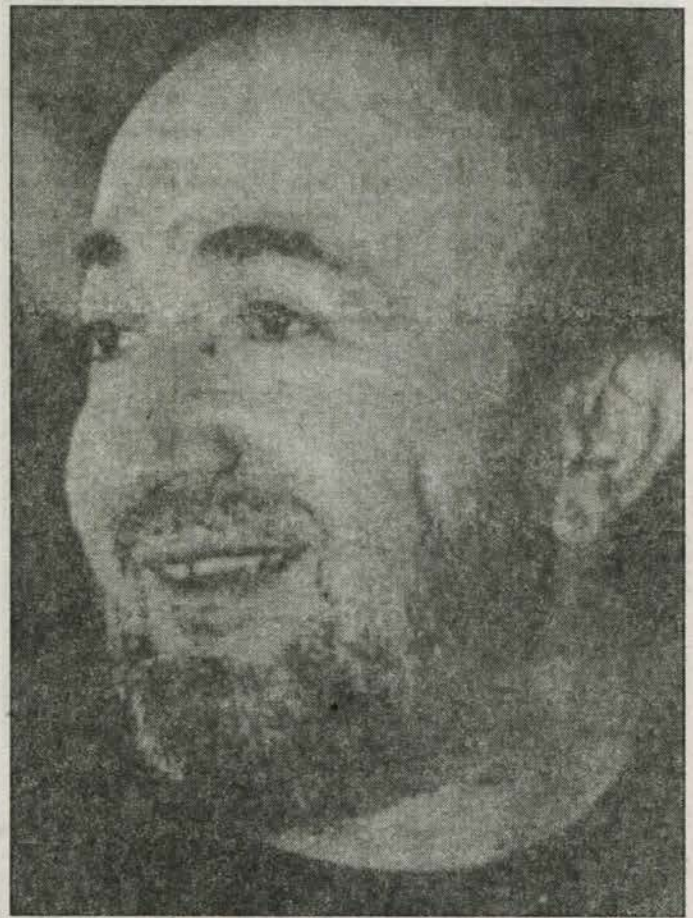
Свако Живковићево медијско батргање и објашњавање како се „клеветама мора стати на пут“, или Батићево уцењивање Хагом који „чека“ Војислава Шешеља, представља само последњи ропак „рибе на сувом“. Досманлијски „одговори“ лидеру српских радикала представљају још покушај „хватања дављеника за сламку“, али слаба им вајда, јер се са свих страна ове српске земље чује питање, које подсећа на назив једне Хемингвејеве популарне књиге: „За ким звона звоне“!?

ДСС и ДС – увек спремна афера из рукава

ДЕЛИМУСТАФИЋ ДОС

Од када је ДОС на власти све се окренуло наопачке. Испливао сав талог и муљ на површину. Несигурност опстанка и преживљавања је наша „демократска“ стварност. Досовци имају важна посла: једни другима извлаче афере и међусобно се терете за све и свашта. ДСС и ДС је пре извесног времена започео нови једнократни политички рат, који ће се као много пута до сада завршити „примирјем“ до следеће афере! Јуче је то била афера Гавриловић, данас Делимустафић, а сутра? Ко кога „вози“ у тим аферама и шта је истина, више нико не зна. За сада је сигурно само једно: у целој досовској причи „необавештених“ и „реформаторских“ властодржачких структура једино је српски народ извозан! Докле?

Лидери ове досманлијске власти, афером Делимустафић само су потврдили своје најниже политикантске пориве и страсти; склоност ка корупцијским марифетлуцима, апсолутистичко-истребљивачки однос према сопственом народу, кршења закона и Устава да би испунили уцењивачку политику Запада, и то све само циљем да се уз њихову помоћ и подршку, још мало задрже на српском властодржачком трону.

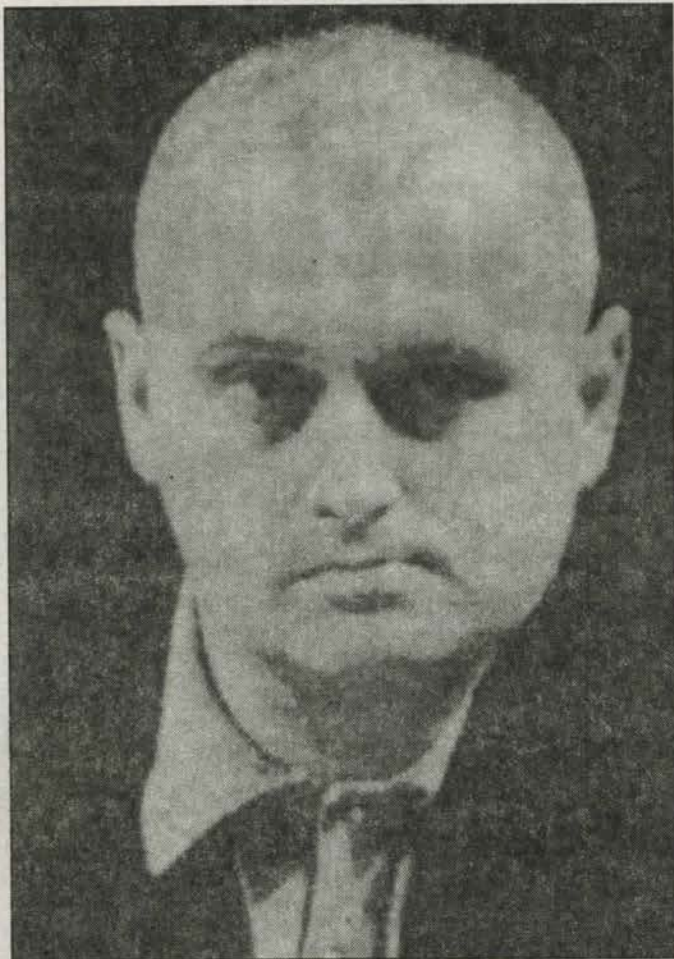
Медији као септичке јаме

Докле, то ни они сами више не знају, јер свакодневне афере, изазване њиховом алавошћу, вуку их у понор све већег криминала, а српску државу у пропаст. Српски народ и држава, захваљујући досовској власти, за мање од годину и по дана, дотакли су дно дна.

У виртуелној српској стварности, коју још само домаћи властодршци цинично називају „демократским променама“, сведочи смо како су све досадашње унутардосовске афере и огромна количина неодмереног јавног и отвореног блаћења, довеле до тога да су такозвани ослобођени и независни медији (штампа и и разноврне телевизије) постале најсмрдљивија септичка јама. Такозване концепцијске разлике у провођењу демократских и реформаторских идеја српске државе и друштва, наочиглед запањеног и изневереног народа претвориле су се у тешки трулеж. Смрде као цркотине.

Из такве српске стварности, која „демократски“ заудара на заборављену депонију, распознају се најнижи стадијуми страначког и личног користољубља, које се из малих, такорећи до јуче, готово безначајних политичких странака, данас захваљујући пучистичким променама, прелило у парламент (савезни и републички), загосподаривши свим доступним медијима...

На тај начин све афере, које би по правилу требало да започињу и завршавају свој живот у судницама, завршавају на медијима и Србију претварају у огромну лудницу. У чијем је то интересу, народном или властодржачком?

За сада је све на нивоу нагађања и политикантског прерачунавања, али је сасвим извесно да властодршци за своја (не)дела никоме не одговарају. За њих не важи закон, за њих не важи Устав, једноставно за њих постоје и важе само новоустановљена правила, која они у зависности од „потреба“ сопствене или страначке „угрожености“ успостављају како им је воља. Због таквог понашања сукобљених интересних група унутар ДОС-а егзистенција и будућност опстанка државе и српског народа налази се у још већој опасности, јер се заправо досманлијска власт не бави проблемима државе и народа, него сопственим опстанком на власти!

„А” као нова афера

Хапшењем бившег министра полиције БиХ Алије Делимустафића отворена је још једна страница лексикона досовске демократије и то опет под „А”. „А” као афера, у којој се представници досовске власти међусобно оптужују (Демократске странке Србије и Демократске странке, на одговорним страначким и државничким функцијама) за тесну пословну сарадњу и дружење са Делимустафићем.

Алија Делимустафић, за чије име се везује масакр у Добровољачкој улици у Сарајеву 1992. године, када су муслимански војници, полицајци и параполицајци убили неколико десетина војника ЈНА, пре извесног времена ухапшен је у Београду, у просторијама предузећа „Астро технологи ЛТД”. Код њега су пронађена лажна документа, а онда је афершко клупко почело да се одмотава.

Делимустафић је ухапшен и предат истражним органима и да је реч о држави коју воде одговорни политичари ту би се застало с претакањем различитих истинитих и полуистинитих информација, ако ништа друго да се српски народ не би још једном непотребно и несврсиходно замарао унутардосманлијским препуцавањима.

„И ћорава кока пронађе зрно”

Међутим, власт наше државе је политикантско-аферашког менталног склопа, и као таква не размишља о интересима народа и државе, већ о борби за привилегије власти. Што подразумева – што већи обим власти, веће и богатство...

Једни тврде како је ухапшен страни држављанин с лажним документима, који је спречавао повлачење Војске Југославије из Сарајева. Тај исти ухапшени лик у кључном тренутку „бити ил’ не бити” помогао је београдским новинарима Мирјани Бобић и Александру Тијанићу да из Сарајева „изнесу живу главу”.

Околности указују да је Делимустафић „успешно пословао” са појединцима, финансијерима и симпатизерима ДСС-а, и код њих, у Београду, нашао уточиште са жељом да се „посао” настави. Прича има логике, а нарочито добија на озбиљности када је подржи и републички министар полиције, мада му нико ништа не верује, али и „ћорава кока пронађе зрно”.

Прозвана страна ово није могла да оћути. Одговор је уследио кроз тврдњу како је Делимустафић близак безбедносном врху, то јест премијеровом саветнику за безбедност Србије, јер му је Делимустафић у МУП БиХ био надређени.

Онда је почело вербално препуцавање Горана Весића и Александра Тијанића, а немало затим је на медијској сцени својим „дубокомисаоним” изјавама, које карактерише све осим промишљености, републички рокопач, пардон министар унутрашњих послова Србије Душан Михајловић, почео прозивке челника ДСС.

Речи истините или мање истините, одговорно или неодговорно и неодмерено изречене, тек политичка слика досманлијске властодржачке гарнитуре свакодневно нас је кљукала различитим провереним и непровереним информацијама, увек пуним оптужујућих чињеница и података за супротну страну: ДС или ДСС.

Афера на „принудном“

Ипак, после неколико недеља прозивања и тешких речи цела прича Делимустафић је почела да јењава, а сукобљене досманлијске струје да спуштају лопту, тражећи гумицу за брисање изреченог... Нешто слично смо већ видели кроз аферу Гавриловић, тако да се суштински нисмо претерано изненадили. Изречене оптужбе су демантовале и једна и друга страна, а медији су се још једном прикључили акцији: довуци песак и затрпај септичку јаму, мање ће смрдети!

Афера је легла, отишла на „принудни“ одмор, али нека питања су ипак остала без одговора; како је то полиција пратила Делимустафића и регистровала сва његова кретања и људе са којима се сусретао у Србији, а ухашпен је с неколико месеци закашњења, и то тек после „изненадног“ открића његовог присуства, тако смо макар знали преко медија!? Заправо, право питање је: да ли би Делимустафић уопште био ухашпен да његови београдски јатаци, изненада нису затребали онима који контролишу полицију, или да ли су можда они први „пуштали“ Делимустафића да открије све трагове оне друге, „необавештене“ досманлијске струје?

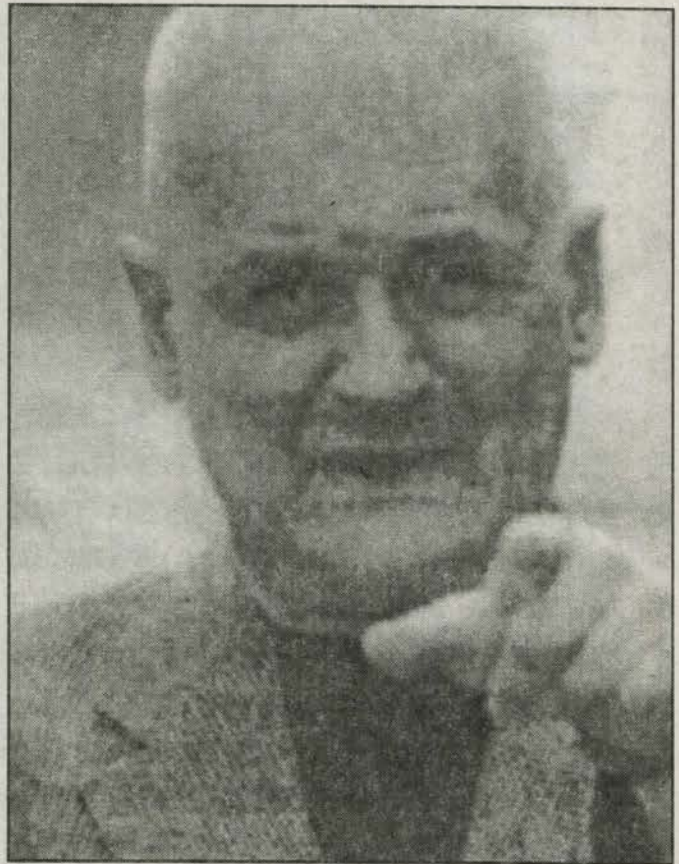
Касно народно „паљење“

О афери Делимустафић се толико писало и причало да је свима припала мука, а можда је управо то био и један од трикова досманлијске власти, како би се ненормално велики рачуни за струју „провукли“ кроз иглене уши сиромашног народа! Шта год да је у питању све информације и дезинформације су искоришћене за још један медијски рат „необавештених“ и реформатора, а онда је читав случај враћен у судницу, где је требало да се нађе од почетка, а читав унутардосманлијска афера сведена на ниво – пуј пике не важи!

„Ослобођени“ медији су још једном, сасвим свесно „насили“ на аферу Делимустафић, подржавајући, час једне, час друге, борећи се за што ексклузивније изјаве, не би ли повећали гледаност својих једноумних и немаштовитих ТВ програма. Дакле, медији су сами пристали да у аферама типа Гавриловић, Делимустафић и свих осталих које је тешко набројати, буду септичка јама неодговорних досманлијских властодржаца, а да се нико није запитало: зашто и како!

У Милошевићево време се тачно знало где је „сабирни ценатар“ информација, а данас су у Србији извесна два политичко-идеолошка пункта, која контролишу „проток“ информација и њихов „пут“ ка медијима.

„Тресла се гора, родио се миш“ ал’ струју мораш да платиш, било би некакво наравоученије из досадашњих досманлијских афера! Шта то значи? Значи да је дошло време да се српски народ пробуди и позабави собом, јер ако ова досманлијска гамад настави овим темпом да нас слушају различитим аферама с наговештајима расцепа ДОС-а, и евентуалног пада српске Владе, што подразумева нове

изборе, нећемо се бавити сопственим гладним стомацима и празним деповима, а они ће захваљујући добро пласираним аферама истерати до краја мандата. Ко ће од нас до тада преживети оволику и овакву количину транспарентности, овакве „реформе“? Дакле, време је да мислимо на себе, јер нам је до потпуне ликвидације, остало сасвим мало времена! Размислите о томе!

Хашки трибунал против Слободана Милошевића или циркуска фарса у директном преносу из Хага

ХАШКИ ДЕБИТАНТИ

Карла дел Понте и остали помоћници тужиоца, образлажући оптужницу против бившег председника Савезне Републике Југославије Слободана Милошевића, потврдили правно незнање, непознавање историјских чињеница, али и своју опредељеност: Милошевић мора бити осуђен, јер тако захтева Хашки налогодавац и финансијер – Сједињене Америчке Државе.

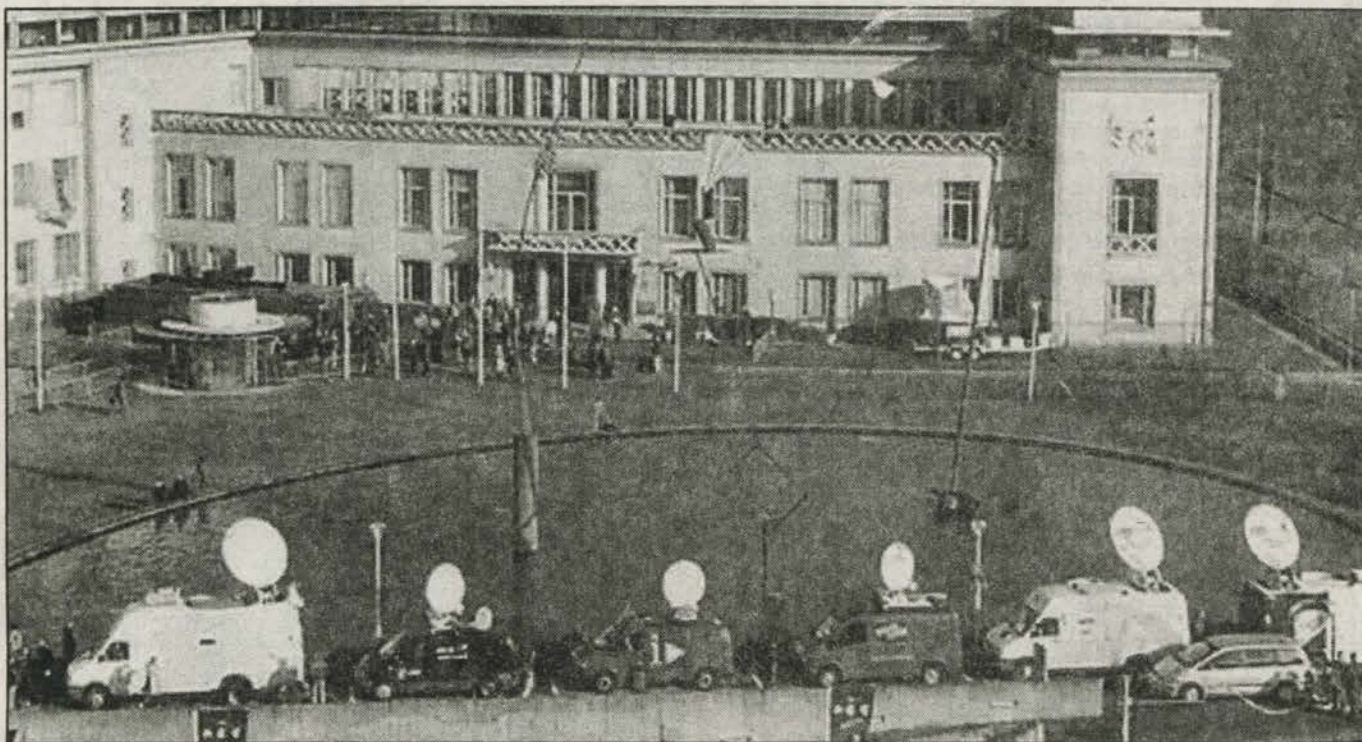
Сви досадашњи сведоци, од којих је широј јавности познат само бивши Брозов војник Бакали, а сви остали, Шаћири, Бећири, Гаши, Заћири или већ како се зову, што је суштински небитно, показали су се као лоши и јадни шиптарски лажови, а што је за тужилаштво трагичније, као непоуздани и несигурни ослонац оптужбе. Слободан Милошевић, који и даље оспорава легитимитет Хашког трибунала, одлично барата чињеницама, брзо мисли, а још боље поставља унакрсна питања лажљивим хашким сведоцима. Захваљујући великом медијском интересовању свих држава света, Милошевић открио истину о НАТО-бомбардовању и шиптарском тероризму, усташији и муџахединима који су помагали Изетбеговићу а онда се „преселили“ на Косово и Метохију да би помогли Тачијевим терористима. Ниједно лажно сведочење, макар привидно, не утиче на Милошевићеву концентрацију и супериорност. Хашки трибунал, захваљујући дел Понтевој, САД-у и лажним сведочењима, показао своју дебилност у пуном светлу и сјају!

Иза магловитих и нејасних протоколарно-службених објашњења, о којима се већ на први поглед стиче утисак, ни тужилаштво Хашког трибунала у суђењу против бившег председника СРЈ Слободана Милошевића се не сналази баш најбоље. Хашка оптужница Милошевића терети (као легално изабраног председника суверене државе), за геноцид, злочин против човечности, за ратне злочине на територији бивше Републике Босне и Херцеговине, Хрватске и Косова и Метохије. Маратонско читање оптужнице, с врло нејасном и непрецизном аргументацијом, непознавањем основних историјских чињеница, као и даљи ток суђења, у коме сведоци, које доводи Карла дел Понте, а до сада су то били само Шиптари, стварају циркузантску атмосферу, у којој Милошевић аргументовано

доказује бесмисленост постојања Хашког трибунала, бестијалност НАТО-злочинаца, као и неопходност српске борбе против шиптарских терориста, одајући код свих присутних новинара, али и гледалаца поред ТВ екрана, потпуну супериорност, чак и у тренуцима када му судија Меј безразложно узима право речи, или отворено помаже и штити дебилне сведоке Шиптаре.

Досманлије не знају ко је следећи хашки пакет

Правна неспособност Хашког трибунала, као и потпуна зависност од америчке администрације, захваљујући Милошевићу добија све сликовитија сразмере доводећи под знак питања оправданост постојања овог суда. Са дру-

ге стране, досманлијској колаборационистичкој власти Србије која је киднаповала Милошевића из сопственог затвора и екстрадирала у Хаг, због чега је револт грађана Србије, дошао до озбиљне тачке усијања, данашња хашка циркузијада само додатно компликује и овако замршену политичку ситуацију, доводећи њихов привилеговани властодржачки карактер до црте озбиљног губитка власти: расписивање избора је све извесније, ма колико се томе лидери ДОС-а противили!

Нешто слично је и (анти)српски премијер Ђинђић пре неколико дана изјавио за немачки „Шпигл“, наговештавајући како Запад, због циркузантског и неспособног Хашког трибунала, неће априори моћи да рачуна на већ договорене будуће испоруке Срба, јер у Србији постоји револт због целокупног дешавања, стављајући на терет Хашким тужиоцима, судијама и сведоцима неозбиљност и неодговорност у раду.

Оваква изјава, по мишљењу многих политичара Запада, окарактерисана је као још једна у низу несмотрених грешака Зорана Ђинђића, што би га врло брзо могло коштати позиције коју је до сада уживао у западним политичким круговима. Случајно, или намерно, тек неколико дана касније, сва страна и домаћа штампа објавили је, како је Стејт департамент известио амерички конгрес о томе како српска власт још увек није испунила све обавезе према Хашком трибуналу, што доводи под знак питања ново одобравање финансијске помоћи САД.

Карло хоће Караџића и Младића

Наиме, како се незванично чује из Хашког трибунала, после првих дана суђења Милошевићу Карла дел Понте схвативши да нема аргументе и чињенице, али ниједног озбиљног и стварног сведока против Милошевића, ургентно захтева испоруку Караџића и Младића, који би јој уз Биљану Плавшић могли помоћи да Милошевића сатера у „форсокак“. Дел Понтеова није добила званични одговор од Америке, али је добила зелено светло за нове притиске на руководство Републике Српске и српску владу. Долазак Дел Понтеове у Бањалуку није уродио плодом, јер Иванић је својим подсмешљивим, а ипак „демократски“ упакованим изјавама, „послао“ тамо где треба. Бесна и незадовољна, Дел Понтеова се бесомучно наново

обратила америчкој администрацији молећи их да појачају притиске на српску владу, уколико заиста желе да Хашки трибунал спасу даљег подсмеха света и да „оправдају“ његово постојање, и што је за њих још важније: ако још увек инсистирају да НАТО-бомбардовање (без одобрења Савета безбедности) на Савезну Републику Југославију представе као „милосни“ чин спасавања...

Дакле, оно што можемо да видимо у осредњим америчким филмовима и серијама који се баве правосуђем,

МИСТЕР ПО

можемо ових дана да видимо и у Хагу. Само, нажалост, ово није филм! Ми уживо гледамо суђење бившем председнику Савезне Републике Југославије, кога ретардирана и хермафродитна Карла дел Понте оптужује само зато што је бранио сопствену земљу од шиптарских терористичких банди, и то у тренутку када је САД објавила рат тероризму: цинизам не може бити већи...

Милошевић „гађа” у централу

Централна личност читавог Хашког трбунала, јасно је читавом свету, јесте Слободан Милошевић. Какво год суђење јесте, или како буде било, Милошевић паметно и стручно „користи својих пет минута” говора...

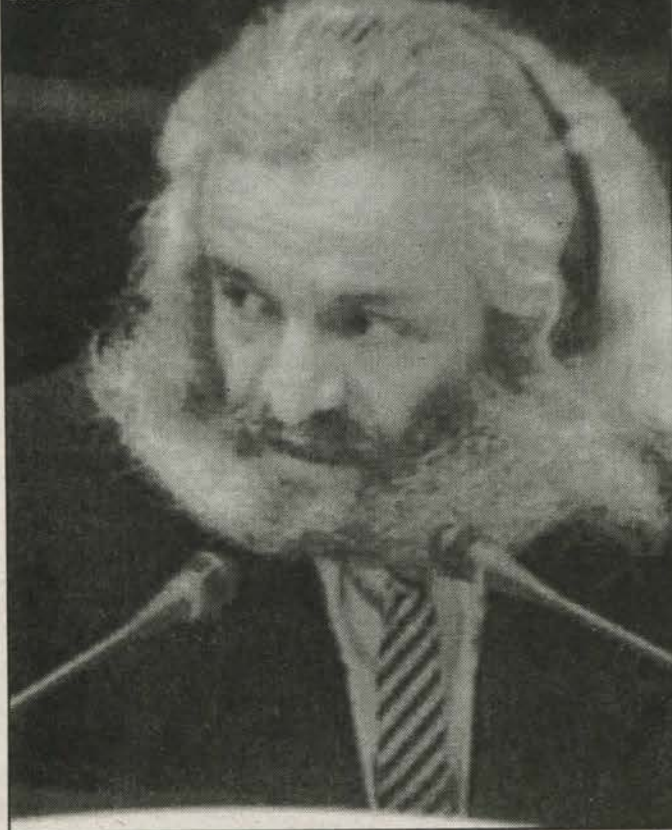
Дакле, коме год да се бивши председник СРЈ обраћа, а посебно становницима његове земље, он им се обраћа профилирано јасно, повремено употребљавајући „дрни хумор”, чиме свакако купује поене страних новинара, али и домаће јавности. У ситуацији „опуштања” хашких тужилаца, када ови тенденциозно наговештавају како је Милошевићу достављен списак од хиљаду и више стотина сведока, и то у оптужници која је „најтемељније обрађена” у Хашком трибуналу, наглашавајући како је вероватно Милошевић није ни прочитао, бивши председник јасно одговара, како и даље не признаје Хашки трибунал, с посебним акцентом се осврћући на изјаве „писмених сведока”, које негира у таквој форми, захтевајући да се и ти „сведоци” позову у Хаг, како би и њих могао унакрсно да испитује. Нешто слично ових дана могло се чути и од „пријатеља суда”...

Супериоран и одлучан, каквог га најбоље памти српски народ, нарочито с почетка деведесетих година, Милошевић лагано, спокојно и сигурно умекшава постојећа „правила игре” Хашког трибунала прилагођавајући их себи и користећи сваку погодну ситуацију да изнесе дуго сакривану истину од света: да су једине стварне жртве на Косову и Метохији и током НАТО-бомбардовања били Срби. Оно што никада не заборавља да наговести, нарочито при унакрсном испитивању хашких вашки-несигурних сведока, је-

сте чињеница да у нашој држави живи више од двадесет и седам националних мањина са већим правима него што их имају у државама Запада, те свака шиптарска супротна тврдња јесте ноторна лаж. До сада је против Хашког трибунала Милошевић, речено спортским језиком, успешно повео са неколико голова предности...

МИСТЕР ЈО

Милошевићева снага аргумената убедљивија од лажних сведочења

Оно што сви признају, дивећи му се, или и мрзећи га, јесте да Милошевић барата фантастичним и запањујућим чињеницама које вешто користи, тако да му уопште, макар тако изгледа на први поглед, није тешко да несигурне сведоке збуни, слуди и натера их да се јавно избламирају, јер после сат и више времена унакрсног испитивања њихова концентрација је испод нуле, а Милошевић делује као да је управо почео са испитивањем. Користећи такву предност, често их враћа на делове њихових неистинитих тврдњи и исказа, при чему они почињу да брљава; мешају дане, датуме, места и све оно што су тврдили да им је и те како познато. У таквим ситуацијама, у којима сведоци делују као потпуни аутсајдери и идиоти, нарочито у сегментима приче да нису видели НАТО-бомбардовање, да су му се обрадовали, а да су се плашили српске војске, па су зато бежали у Албанију или Македонију.

Заједнички именовитељ досадашњих хашких вашки-сведока, да нико од њих никада није чуо за злодела и тероризам ОВК, затим, нико од њих није познавао ниједног шиптарског терористу и нико од њих није видео НАТО-бомбардере, а камоли погинуо од њихових бомби!? Тако се на основу оваквих лажних сведочења неки наивац може запитати: да ли је ОВК у својој структури имала само три, четири терористе!? Онда се с друге стране намеће питање: који су се оно терористи у ОВК у униформама, пре извесног времена (неколико година) сликали са Ричардом Холбруком?

Да ли је то још један случајни апсурд који се поткрао, а који симболизује двојне аршине америчке администрације и њихове помоћнике, или је само увертира после које би требало очекивати веће промене на светској политичкој сцени?

Терористичка злодела ОВК се крију

Јавна је тајна, што свакако знају и посматрачи који су неко време били на Косову и Метохији, како су терористи ОВК, мучили и убијали и своје сународнике Шиптаре, који нису хтели да се подрже њихову сепаратистичку идеју, а поготову касније када нису хтели да се укључе у њихове терористичке нападе. Међутим, извесно је да они то никада неће потврдити, јер би то донекле значило јавно признавање америчке подршке терористичким шиптарским бандама, а то се у садашњу америчку концепцију, објаву рата тероризму, ни у ком случају не уклапа. Америка, као и обично има двојни морал, али то није ни ново, а ни чудно.

Дакле, судница Хашког трибунала са свим актерима, како сталним тако и шетајућим, оставља утисак америчког спектакла и европског детаљисања. У такву концепцију Слободан Милошевић се својим непризнавањем суда, али и више него добром одбраном, одлично уклопио. Извесно је још како у први план избија спознаја да су улоге замењене; уместо да на оптуженичкој клупи седе шиптарски терористи, или НАТО-убице, то место је „резервисано“ за бившег председника СРЈ, коме је, изгледа, као највећи грех приписана одбрана српског народа и државе. Можда се због свега до сада виђеног стиче утисак да Милошевићева одбрана, (у коју су многи сумњали) баратање и познавање чињеница, као и хватање сведока у лажима, умногоме ствара проблеме Карли дел Понте.

Где је Карла дел Понте

Пре неки дан Флоренс Артман је новинарима саопштила како је Дел Понтеова узела неколико дана одмора, тако да се намеће питање да ли се Дел Понтеова уморила од досадашњих „сигурних“ Трибуналових сведока, Милошевићеве самоуверене одбране у којој руши силом наметнути мит праведности Хашког трибунала, његовог познавања чињеница, или је обузела паника што јој сервилна досманлијска српска власт не шаље Младића, Шаиновића, Влајка Стојиљковића, или већ било ког

Милошевићевог сарадника, кога би она, уз обећано ослобађање од оптужнице „исцедила“ као лимун и успела да убеди Трибунал у Милошевићеву кривицу?!

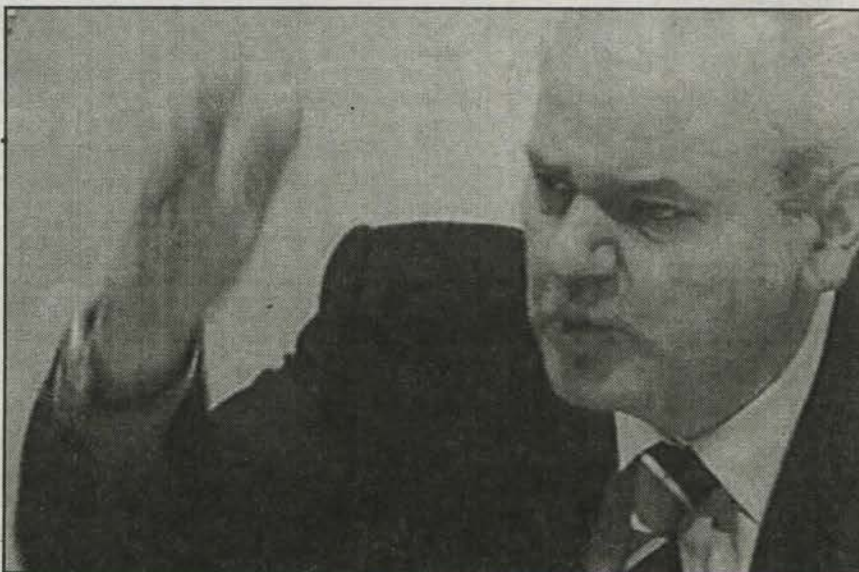
Заправо, многи добри познаваца прилика тврде како је Дел Понтеова силом прилика „отишла“ на једнонедељни одмор, јер су јој амерички званичници запретили због циркузантске представе у Хашком трибуналу, зашта су као главног кривца прозвали управо њу. Наиме, исти извори тврде како су појединци из америчког конгреса највише изнервирани Дел Понтином алкавошћу и немаром који је показала у оптужници против Милошевића, а затим сведоци које је она довела, представљају само олакшавајућу околност Милошевићеву несумњиво темељно и добро припремљеној одбрани.

САД и шиптарски нарко-лоби

Постоје индиције како је америчка администрација, још ових дана запретила Карли дел Понте гашењем Трибунала, јер су трошкови суђења превелики чак и за Сједињене Америчке Државе. Са друге стране, таквим некаквим евентуалним чином, који је ипак нереалан, САД би спречила Милошевића да пред читавим светом оголи праву истину о НАТО-бомбардовању, али и о америчкој администрацији, за коју добро упућени тврде да умногоме зависи од долара шиптарскогнарко-лобија, па би се америчка подршка шиптарским терористима на Косову и Метохији, али и у Македонији, схватила као условљени и изнуђени рефлекс, што ни у ком случају не би било добро, јер онда америчка објава рата тероризму огољује „демократске“ принципе САД, односно објашњава како америчка администрација користи терористичке групе за стварање ратних жаришта у одређеним државама у којима се она касније појављује као миротворац, а суштински, постиже свој основни и примарни циљ: лагано и темељно освајање света уз помоћ „демократских“, начела и „одбране“ људских права.

Милутиновић хоће – Ђинђић не дозвољава

По српској престоници се ових дана интензивно шушка како је још увек актуелни, али силом прилика „неактивни“ председник Милан Милутиновић, који се такође налази на хашкој оптужници, јако заинтересован за „погодбу“ са Дел Понтеовом, али му у том „погађању“ смета Ђинђић. Наи-

ме, у случају добровољне Милутиновићеве предаје Хашком трибуналу и нагодбе са Дел Понтеовом, Милутиновић би морао да да оставку на функцију председника Србије, што би „реформаторској“ влади Ђинђића задало доста проблема. У таквој ситуацији, по Милутиновићевој оставци, функцију председника Србије обављао би председник Народне скупштине Србије, Наташа Мићић и то само два месеца, а онда би морали да се распишу избори. Избори су оно што Ђинђића и остале лидере ДОС-а плаши, јер су свесни да више уз помоћ народа неће моћи да буду ни председници кућних савета у својим зградама, а камоли нешто више. Дакле, одласком Милутиновића у Хаг, за кога је Дел Понтеова врло заинтересована, највише губи Ђинђић, и зато се ужасно противи Милутиновићевој идеји о предаји, јер би „реформаторски“ премијер да искористи цео мандат и тако у потпуности ликвидира српски народ и државу. За сада сви ћуте; САД, Европа, Ђинђић, па и Милутиновић...

Досманлије би најрадије Шешеља „испратиле” у Хаг

Ако они ћуте то не подразумева да ћути и Чедо Јовановић, шеф посланичког клуба ДОС-а у Републичкој скупштини. Дакле, сасвим је извесно да је досманлијска власт под јаким притиском Запада, и то пре свега САД, Ђинђић је јавно признао да не зна где је Младић, али је затим себе демантовао да га не би хапсио и изручивао Хагу, јер би то значило грађански рат у Србији, односно његов пад с власти, а он за то није спреман, јер је тек почео да „реформише” земљу... Овим је Ђинђић, заправо, неопредно покушао да пошаље абер америчкој администрацији како Младић и Милошевић нису исто третирани у српском народу. Међутим, Запад је остао глув на овакву поруку и наставио с политиком условљавања.

Са друге стране, у српску јавност су испливале компромитујуће чињенице о Ђинђевој повезаности с криминалом, што је имало великог одјека. О Ђинђићевој спреси и најтежњој сарадњи с криминалцима, српску јавност обавестио је лидер српских радикала др Војислав Шешељ прво на конференцији за новинаре, а онда у неколико наврата и за скупштинском говорницом. Ђинђић ове Шешељеве тврдње није демантовао, али Чедо-зебра, јесте. Из последњих изјава високих функционера Демократске стран-

ке, а пре свега из онога што говори Јовановић, наслућује се да Ђинђић шаље нове поруке Западу; досманлије би најрадије Шешеља да пошаљу у Хаг и несметано наставе да раде „посао”; раскрчме оно што је преостало од државе. Међутим, изгледа да је Хашком трибуналу довољан Милошевић, а евентуални долазак др Војислава Шешеља чије је правно знање у свету оцењено као врхунско, подразумева би само још читав низ нових проблема, који би сасвим извесно Хашки трибунал брзо уништили и показали сву његову бесмисленост.

Дакле у таквом неком сплету евентуалних дешавања Шешељ би довршио оно што је Милошевић већ почео; доказао би да је Хашки трибунал лажни суд. Америчка администрација не препоручује Хашком трибуналу Шешеља јер је рескир несразмерно велики, а последица такве хашке непромишљености била би урушавање светске америчке надмоћи, односно САД би морале, за дуго, да се одрекну контроле света, на шта америчка администрација ипак, није спремна!

Хашки трибунал на „слепом колосеку” правде

Судница Хашког трибунала која све више личи на некакав спектакл по америчком укусу, и даље је у сфери интересовања светске популације. Суђење Милошевићу се наставља, а он и даље, у исто време, фасцинира и притира свет, износећи брдо занимљивих и проверених података како о сведоцима тако и местима дешавања. Услед таквог Милошевићевог познавања и најситнијих детаља многи спекулишу на тему: ко Милошевићу доставља такве податке. Ипак, у својим јавним нагађањима, која имају тон оптуживања, најдалје иду представници такозваних невладиних организација, који би по природи својих званичних назива морали да буду задовољни Милошевићевим познавањем чињеница, јер то овом лажном и непримереном суђењу омогућава бржи пут до истине. Да ли овакав став тих такозваних невладиних организација значи страх од истине, јер ће онда њихове организације и њихов „рад на терену” бити апсолутно обесмишљене а њихов опстанак доведен под знак питања?

Све у свему, једно је сасвим извесно, супериорност и снагу аргументације у судници Хашког трибунала показује само Слободан Милошевић! Да ли ће у овом нерегуларном и нелегитимном, лажном суђењу победити истина, односно Милошевић, показати време...

ОТПУСТАЊЕ, ЈЕДИНИ ЕКОНОМСКИ РЕЦЕПТ ДОСОВСКЕ ВЛАСТИ

Транзитна влада

транспарентне сиротиње

Изгледа да ће се срећним звати они отпуштени радници који су на време узели отпремнине. У „транзитном фонду“ из којег се отпремнине исплаћују, нема ни пола пара за све раднике које чека отказ. У Југославији је више од трећине популације сврстано у категорију сиромашних. Када нас заплусне талас најављених отпуштања, овај број ће се попети на више од половине

Као модерно и доказано решење за отпуштене раднике, Ђинђићеви министри, осим понуђених отпремнина, у јавности наступају са некавим реструктурирањем, преквалификацијом радника како би их оспособили за тражене послове. Овај други израз, преквалификација, много је чешће коришћен у ери самоуправног социјализма који је тако, барем декларативно, покушавао да реши проблем вишка запослених. Ипак, израз најближи истини је – префарбавање, и то домаћег отпуштеног радника, како у Титово, тако и у Ђинђићево време. Јер, програми за преквалификацију постоје само у папирима, никада нису заживели у пракси, а и где да се запосли тако обучен радник. Да ли познајете било кога ко се одазвао владином позиву да промени струку, те да је са новим образовањем пронашао запослење. Сва прича о промени струке је само празна реторика, потребна властодршцима као оправда-

ње за силне отказе. Као, нису људи препуштени улици, брине Влада Србије о њима, па им је чак понуђен избор – преквалификација или отпремнина. Још само да објасне, таман и да је ефикасан тај план реструктурирања привреде, спроведен и кроз преквалификацију, како је могуће да радник који је прешао педесету годину живота опет седне у клупу, има ли он воље, снаге и живаца да под старе дане учи нешто ново и компликовано? Како ће један рудар постати компјутерски стручњак, рецимо? Да се не лажемо, то је могуће у појединачним случајевима, када су у питању млађи људи, које нису израубовали ни самоуправљање, ни самовоља којој смо били изложени под санкцијама. За велику већину је касно, прекасно. То је реалност коју упорно негира актуелни режим који се само правда за своју неспособност да срочи оригиналан економски програм који би извео земљу из рецесије.

Најлакше је предузећа продати странцима и отпуштити вишак радника, за то не треба бити велики економски стручњак, под тим условима сваки просечни Србин може да води економију земље. И да при том добро заради.

Научна критика владине преваре

Бацање прашине у очи отпуштеним или онима који стрепе од отказа, правим је речима осуђено из Српске радикалне странке, али критикама из политичких кругова убрзо су се придружили и стручњаци, економисти пре свих. Тако је Зоран Попов из Института економских наука оценио да се реструктурирање своди искључиво на отпуштање. По њему, такав приступ јасно говори да држава нема ни план ни програм, те да тако само ствара анимозитет у широким слојевима. Ако су радикалске критике од стране вадајућих странака могле бити схваћене као део опозиционе политике, онда би критике стручњака требало да буду схваћене потпуно другачије. Уколико је Ђинђићу и његовима уопште стало до просперитета наше државе. Уосталом, знају они да су и српски радикали и економисти у праву, али немају намеру да признају своју неспособност. Тако републички министар за рад Драган Миловановић целу ствар минимизира. На питање које му новинари најчешће упућују, хоће ли бити масовних отпуштања са посла, одговара да је питање шта је то масовно, колика бројка отпуштених може бити представљена овим изразом. По њему, кроз претквалификације ће само ове године проћи око 59.000 радника. За Миловановића ово није масовно. Није хтео ни да употреби реч „откази“, за њега ће те хиљаде људи проћи кроз реструктурирање. Прво смо у крагујевачкој „Застави“ видели како изгледа то њихово реструктурирање, затим у „Лоли“, а најновији талас „реструктурираних“ највљен је из „Галенике“. Наиме, недавно је портпарол „ICN Галенике“ Драган Карајовић објавио да ове фармацеутска кућа намерава да отпушти 1.800 радника, значи већи део од 3.200 запослених. што је звучало помало изненађујуће. Карајовић је додао да ће ови радници бити отпуштени без обзира на договор о неопуштању вишка запослених који је постигао Милан Панић са Зораном Ђинђићем. Била то још једна најаву сукоба између истомишљеника на власти или не, радницима је свеједно. Чека их отказ.

Замка звана отпремнина

Свеједно је да ли ће добити тих пет-шест хиљада марака отпремнине или ће стати у ред за претквалификације, ред који не гарантује посао. Судаћи према догађајима у „Застави“, вероватно ће бити оних који ће се и даље одлучивати за отпремнину. И за такав поступак треба имати разумевања, тих неколико хиљада марака у првом тренутку звучи одлично, то је ипак могућност да се купи нови телевизор или об-

нови све оно што се распада по стану. Али, шта после тога? То су никакве паре да се почне било какав посао у приватном аранжману, а опет, боље врабац у руци, него голуб на грани. И на ту тему демагози из власти имају спреман и уверљив одговор. Динкић би, што је неколико пута изјавио, штедљиво трошио паре од отпремнине и истовремено тражио други посао. У праву је, барем једним делом, паре треба штедећи и тражити нову – владу. Само, нико се није сетио да га пита шта би се десило да сви отпуштени заиста и одлуче да уз-

му прокламоване отпремнине, како би то поднео буџет из којег се оне плаћају? У том буџету, који се назива „транзициони фонд“ сада се налази око 4 милијарде и 450 милиона динара, што је нешто више од 280 милиона немачких марака. Шта би се догодило да свих 100.000 радника, колико неки економисти предвиђају да ће бити отпуштено ове године, затражи своје отпремнине? У том случају, у фонд за транзицију би се морало налазити око 500 милиона марака. Како каже министар Миловановић, он се нада да ће разлика у маркама бити допуњена из средстава добијених приватизацијом. То су његова размишљања, или још горе, надања, али само за ову годину. Идуће године, исто по прогнозама економиста, држава више неће имати шта да прода, али ће се отпуштања наставити. Испоставља се да је фонд за отпремнине лоше решење за обе стране, и за раднике који са овом смешном сумом не могу да себи обезбеде посао, и за државу која неће моћи да исплати обећану суму.

Незапослени извиру са свих страна

Колики нас проблеми очекују, прети ли нам прави колапс, сличан оном аргентинском или још гори, у овом тренутку је немогуће проценити. Понајвише због тога што још увек нико не зна колико ће радника остати без посла. Чак не постоји ни прецизан податак о броју незапослених. Тако је, на пример, 1. јануара ове године престала да важи Уредба Владе Србије из 1992. године по којој нико за време санкција не може добити отказ. На основу ове Уредбе, вишак радне снаге је ишао на општепознате принудне одморе. Сада, када је важност Уредбе истекла, а нова није донета, уопште се не зна колико је ових радника дошло са принудног одмора. Барата се са бројкама од 30.000 до 50.000, али пошто евиденција не постоји, имају смисла и претпоставке које говоре о далеко већем броју. У укупном броју незапослених треба у рачунати и оне раднике које ће нови послодавци у првом тренутку задржати, а затим отпустити. Таква пракса је регистрована у некадашњим земљама источног блока, које су пре нас ушле и још се налазе у тој и таквој транзицији. И тамо су нови власници предузећа обећавали да ће оставити на послу већину радника, али испоставило се да то обећање тамошњим владама није било ништа друго него шарена лажа, да би се лакше закључило купопродајни уговор.

У данашњим земљама транзиције, којима је овај цумбус наметнут много пре него нама, само је у неким земљама централне Европе нешто боље. Земље као што су Чешка или Мађарска имале су далеко обилнију помоћ Запада, али им ни то није много помогло. Иако им је боље него Бугарима или Русима, и тамо је забележен велики пораст незапослености. Раст незапослености прати далеко већи раст сиромаштва, што ни нас не заобилази. За узбуну је и податак да су све ове земље у транзицију кренуле са нулте стопе незапослености, а Ђинђић је у овај процес распродаје кренуо са стопом незапослености већом од тридесет одсто. Како сада ствари стоје, на крају те транспарентне транзиције, у Србији ће радно место сачувати само он и његова одана влада.

Сиромашно скоро пола Југославије

Нису сви незапослени, по аутоматизму логике, сиромашни. Популацију која једва преживљава, сачињава и добар део запослених, тако да су подаци о степену сиромаштва нашег друштва још поразнији. Тако се у студији о сиромаштву коју је израдио Центар за либерално-демократске студије наво-

ди број од 2,8 милиона сиромашних становника, што је више од трећине становништва Југославије. Коаутор ове студије, Гордана Крстић из Савезног завода за статистику, тврди да је најугроженије градско становништво и да укупан број грађана који се по свом материјалном стању могу сврстати у сиромашне, износи око 44 одсто. Тај број има тенденцију раста, а од деведесете наовамо, променило се само тежиште сиромаштва. Некада је бележен већи број сиромашних на селу, а сада у градовима. У овој студији се као могући разлог наводи могућност сопствене производње хране на селима, па је то и превагнуло да се сиромаштво пресели у градове.

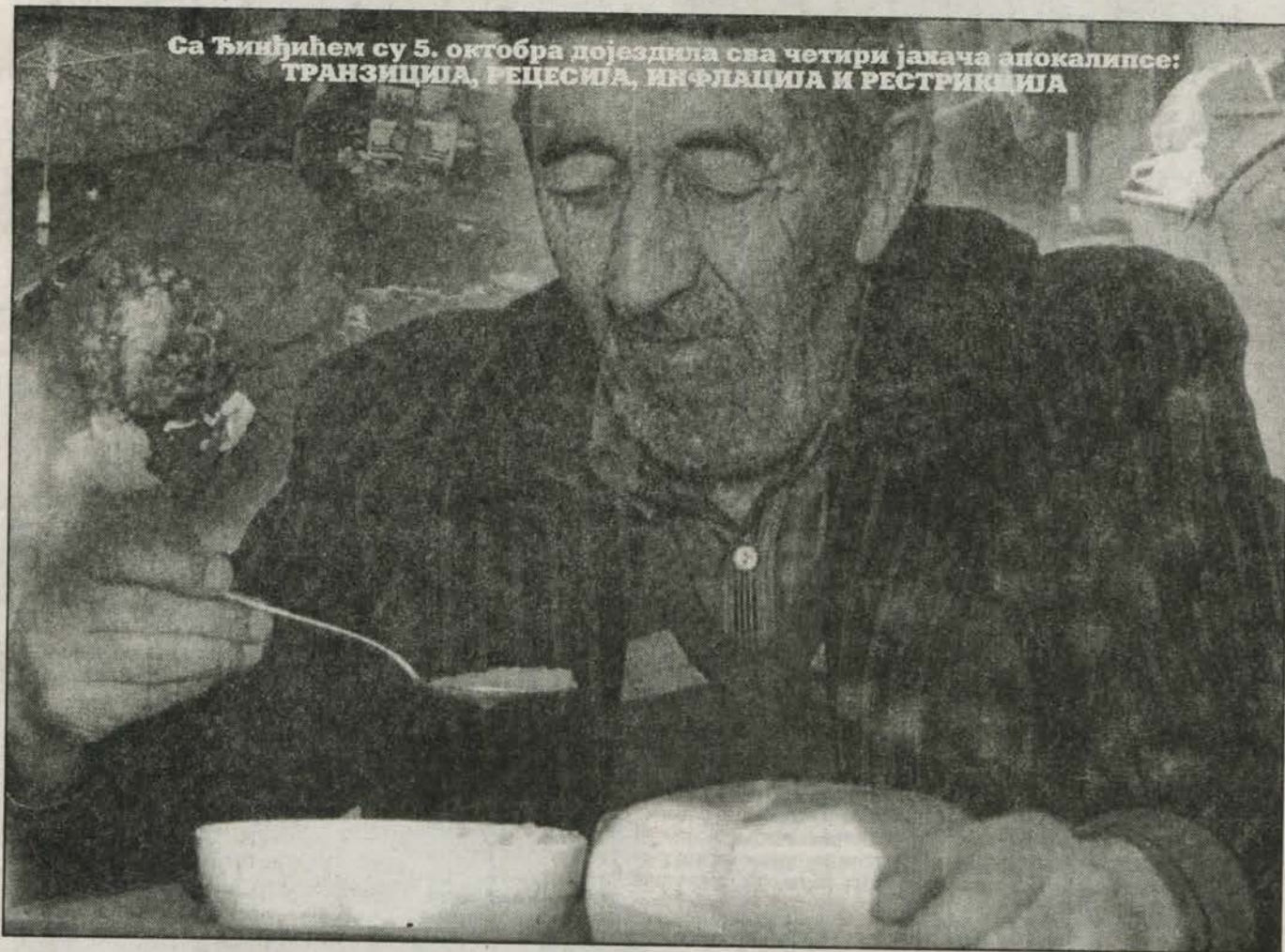
Наравно, то не значи да је село богато, само да је много више сиромашних у градовима. А биће их још више, зна се где су фабрике.

И шта је Ђинђић предузео? И даље се бави заваривањем јавности, уместо озбиљним економским програмом. Његова влада нема трунке инвенције, знања или одважности да у економији примени неки сопствени рецепт. Зато ће у историји остати забележена ка транзитна влада. Не због транзиције коју слепо спроводи, него зато што ће брзо да оде. Остаће у сећању само као нешто ружно, али срећом, пролазно.

ЕКОНОМИЈА СРБИЈЕ ВИШЕ НЕ ПОСТОЈИ

Са Ћинџићем су 5. октобра дојездила сва четири јакача апокалипсе:
ТРАНЗИЦИЈА, РЕЦЕСИЈА, ИНФЛАЦИЈА И РЕСТРИКЦИЈА

Пошто смо од 5. октобра 2000. године званично „земља у транзицији“, актуелна власт у Србији и не труди се да превише оправдава своје потезе који су нас довели до просјачког штапа. По правилу које је Запад прописао за Исток, довољно је да се употреби та реч, па да све буде јасно. И да се локално, источно становништво, ућутка обећаним просперитетом. Који треба да дође за десет или више година.

А како нам је та прошла досовско-транзитна година изгледала језиком бројки, види се из анализа неколико економских института. За дивно чудо, бројке нису превише фризиране, тако да је и статистика регистровала оно што сви одлично знамо. Све анализе имају једну заједничку линију: сви се слажу да од октобра 2000. године домаћа привреда и економија само гомилају проблеме, да држава (Ћинџић) није пронашла ниједно решење како би се барем успорила општа пропаст. Како бележе економисти и статистичари, производња је пала у преко 90 одсто индустријских грана, зашта постоје многобројни разлози. На првом месту је смањена потражња домаће робе, како код

куће, тако и у иностранству. На домаћем тржишту нема потражње зато што је драстично опала куповна моћ потрошача, а што се тиче иностраног, на њему немамо шта да тражимо јер наша роба одавно није конкурентна. Већина предузећа је неликвидна, а и девизни курс динара је прилично дестимулативан за оне који су намеравали да извозе своје артикле. Сумирајући ове чињенице, економисти су дали и готово јединствену прогнозу у којој нема места за никакав оптимизам. Предвидели су да ће годишњи раст цена износити најмање 40 одсто, да неће бити никаквог раста индустријске производње, те да ће сви проблеми бити пренети и у наредну, 2003. годину.

Језиком економске науке, наша будућност ће изгледати овако:

Институт економских наука

Дајући своје виђење српске економије, стручњаци Института економских наука су као темељ својих прогноза изложили податке за прва три квартала прошле године. У тих девет месеци 2001. године индустријска произ-

водња у Југославији је опала за 3,5 одсто у односу на исти период претходне године, што јасно говори да је на делу рецесија. У анализи овог института кључни месец за сагледавање стања у привреди је септембар, јер су у летњим месецима могуће осцилације у производњи, што доноси сезонске падове. Када је дошао септембар, видело се не само да нема опоравка, него је чак забележен и додатни пад производње од 1,1 одсто (у односу на септембар 2000. године). Тиме је, како констатују истраживачи Института економских наука, потврђена рецесија и са сигурношћу најављен даљњи пад индустријске производње. Уз податак да је највећи пад производње (15,5 одсто) забележен у грађевинарству, ова студија се завршава тврдњом да је 2000. година била далеко успешнија за српску привреду.

Та година је била толико добра, да њеном укупном позитивном билансу изгледа нису многа наудила последња три месеца, рачунајући од 5. октобра.

Институт за тржишна истраживања

Ако се претходна анализа зауставила само на констатацији стања у привреди, анализа Института за тржишна испитивања је била права критика садашњег режима. Према мишљењу економиста овог института, створен је само привид да се доносе тржишни закони, закони који су у складу са европским, али да то нема никаквог ефекта на привреду. Политика Владе Србије сведена је на чекање да се нешто позитивно догоди, а да се уствари ни не зна шта се чека. Најоштрије критике су упућене ресорном министарству, Министарству за привреду Србије, које по мишљењу економиста уопште не показује какве стратешке правце је изабрало, а камоли како намерава да их спроведе у дело.

Списак проблема у привреди, изнетих у овој анализи, је дуг и почиње великвидношћу. По наводима аналитичара Института за тржишна истраживања, иако је републичка влада применила неке облике поравнања дужничко-поверилачких односа, број великвидних је небитно смањен. Истовремено, предузећима и даље недостају обртна средства, нове технологије и опрема, сировине и обучена радна снага. Све би било лакше да барем постоји могућност кредитирања, али то и даље остаје илузија. Овај институт такође наглашава да су узроци пропадања домаће индустрије у смањеној потражњи на домаћем и иностраном тржишту, што уз високе трошкове производње домаће произвођаче чини потпуно неконкурентним на тржишту. Студији је приложена и анкета, коју институт сваког месеца редовно спроводи у 200 југословенских предузећа. Иако су све раније анкете ипак емитовале извесну дозу оптимизма, у овој последњој ниједан привредник није звучао оптимистички. Забринути за судбину својих предузећа, разликовали су се само по једном – по количини страха и песимизма са којим су очекивали будућност.

Економски институт

Нису сви економисти ударили жестоко по Ђинђићевој влади. Аутори анализе Економског института дали су најблажу оцену кретања у економији, што и није чудо када се зна да су оснивачи билтена, у којем је објављена анализа, Мирољуб Лабус и Горан Питић, министар у Републичкој влади.

Њихова анализа доводи збивања у економији у везу са свађама у владајућој коалицији, из чега се извлачи закључак да би реформе ишле брже да политика није толико доминантна. Наравно, и они су морали констатовати лоше стање у предузећима, али су за разлику од осталих института, најавили раст производње. Свој оптимизам су засновали на закључку да се пословна клима знатно побољшала. Да су потпуно промашили, види се из њихове прошлогодишње прогнозе у којој су најавили да ће производња у 2001. премашити ону из 2000. године! Зато ову анализу и не треба узимати превише озбиљно, осим у делу који се бави постојећим стањем, не узимајући у обзир политичко-пропагандне прогнозе о светлој будућности.

Наравно, Лабус у анализи није пропустио да похвали свог колегу из Г-17 (плус), Млађена Динкића, чији је рад упоредио са радом најбољих америчких монетарних стручњака. Само није одговорио како то да Динкић редовно добија кеца од европских стручњака.

Поглед у новчаник једина права анализа

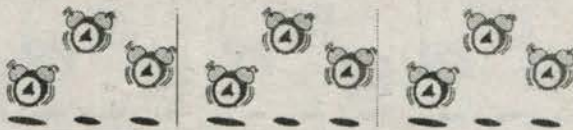
Наравно, језик бројки је ипак само мртво слово на папиру. Оно, јесте да су економисти сложни у оцени да смо сиромашни, те да за такву ситуацију највећу одговорност сноси актуелни режим, али мало ће то помоћи да се дочека први у месецу, ако још имају шта да чекају. Дакле, анализе овог типа народу нису потребне, барем не овде, у Србији. У суштини, оне се и праве да влада има јаснију слику о стању у држави, да на основу тога планира и спроводи неопходне кораке. Али тако нешто је заиста нереално очекивати од Ђинђићеве владе, чија економска политика може да стане у само једну реченицу: просити по иностранству.

Ипак, за његове владавине, заживела је једна потпуно нова и показало се, рентабилна привредна грана: извоз Срба у Хаг.

БЛЕСИМЕТАР

ВЕРУЈЕ, НЕ ВЕРУЈЕ

„Не верујем да Америка условљава финансијску помоћ Југославији изручењем Младића и Караџића, а то је потврдио и амбасадор Монтгомери... Уосталом зашто би оптуживали нас за нешто што ни сами нису урадили за пет, шест година. Имају у Босни педесет, шездесет хиљада војника, па што га они нису уловили”, **Момчило Перишић**, потпредседник републичке владе, „Вечерње новости”

ПРЕМИЈЕР „ОБОЛЕО” ОД СТРАХА

„Бинђићева изјава да би неко оружјем могао да спречи хапшење др Караџића и генерала Младића пре говори о Бинђићевом страху који је полако почео да му се увлачи у кости. Он је напослетку дознао да није лако киднаповати људе на улици и слати их у Хаг, па потом безбрижно спавати, поготову сада када је поред стручних кругова, и свеколика јавност открила, пратећи почетак суђења Милошевићу у Хагу, да су таква суђења фарса”, **Коста Чавошки**, професор и члан Одбора за истину о Радовану Караџићу

ОНА ХОЋЕ „ТАЈ СЕКС”, ОКУПАТОРСКИ КЕКС

„Један део земље је окупиран. Имате разне видове окупације. Србија не би преживела ових година дана да није било те међународне помоћи. Ми треба да будемо срећни што су они ушли и помажу ову Србију овако како је помажу”, **Соња Бисерко**, председник Хелсиншког одбора за људска права у Србији, „Репортер”

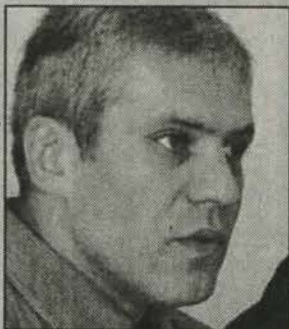
БАБА БИЊБА ПРЕДЛАЖЕ

„Суд у Хагу оптужене неће заборавити. Боље је да што пре скоче у ту хладну воду и пливају, боље је и за нас и за њих... Зашто не би они, као џентлмени и јунаци, скинули омчу с врата свог народа и сами отишли тамо. То су отворени јавни процеси, две стотине педесет акредитованих новинара, нема шансе да процеси буду монтирани. Нека докажу да нису криви, а ако су криви неће ваљда да се крију као бабе по Србији и да наш народ пати због тога”, **Зоран Ђинђић**, српски премијер, „Репортер”

ИСТА „ДУВАЉКА”, АЛ’ СА ДРУГЕ СТРАНЕ

„До сада су само представници званичне Црне Горе говорили шта је за њих неприхватљиво у Соланином предлогу. Сада је дошло време да и чланови експертског тима Србије кажу шта то већој федералној јединици не одговара... Право је време да и Влада Србије заузме један активнији став и да се на Соланином столу појави оквир који је прихватљив и за Републику Србију”, **Борис Тадић**, потпредседник ДС, „Вечерње новости”

ДОСМАНЛИЈСКА СМЕТАЛА

„Други проблем је утисак да ако хоћете да послујете у Југославији, Хрватској или Босни и Херцеговини морате да се приближите или спријатељите с политичким странкама. Овде има превише корупције, било да је то производња цигарета, кријумчарење цигарета. Зашто је ово једино подручје на свету где велике дуванске компаније не послују. На пример, оне би можда и желеле да послују, али постоје огромне политичке сметње за то...”, **Денис Мекшејн**, помоћник британског министра иностраних послова

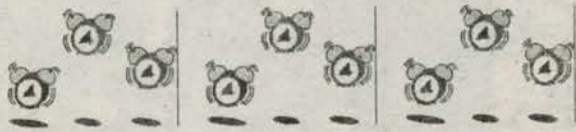
ГУВЕРНЕР ЈЕ У ПРОБЛЕМУ

„Јасно ми је да они којима је битно само политичко решење не воде рачуна о економији, међутим, од економије се живи... Економску политику у Србији води српска у Црној Гори црногорска влада, док је НБЈ у монетарној политици сасвим независна институција. Уколико би Црна Гора прихватила динар, било би јој омогућено ограничено задуживање код НБЈ, ни више ни мање него буџету Србије.”, **Млађан Динкић**, гувернер НБЈ, „Вечерње новости”

БЛЕСИМЕТАР

ПУНА УСТА ПАМЕТИ

„Свако би требало да ради свој посао, нека то ради председник савезне државе. Зашто ми трошимо толико снаге? Председник савезне државе преговара и договара, а ми треба да радимо своје послове и ипак направимо Србију. Црна Гора је економски гледано један већи град у Србији и немамо неки посебан разлог да се толико бавимо њима. Нека Црногорци одлуче шта хоће и нека нам то саопште.“ **Веља Илић**, председник Нове Србије, „Национал”

У ДОС-У ЈЕ СВЕ (Д)АКО

„Ако ДОС намерава да преузме цео Милошевићев инструментаријум, ми га у томе не можемо спречити. Можемо, међутим, да не учествујемо у томе...“ **Војислав Коштуница**, председника СРЈ „Национал”

АКО НЕ ЗНАШ, ПИТАЈ ЧЕДУ

„Зашто свакога ко вози теренско возило сматрати криминалцем“ **Чедомир Јовановић**, шеф посланичког клуба ДОС у Народној скупштини Републике Србије

ЧЕДА – ЗЕБРА

„У овој земљи само чланови Демократске странке могу да раде шта хоће са собом и својим циповима. Када су у колизији важећи закони и Чеда Јовановић, примењује се Чеда“ **Др Војислав Шешел** председник Српске радикалне странке, „Репортер”

УСКРАЂЕНИ ВЕСИЋ

„Бријући своје дуге, лепе ноге Катарина Спасић, шефица Бироа за комуникације српске владе, месечно потроши више жилета него Горан Весић бријући себе за годину. Све вишњи тачно зна зашто му није подарио браду, бркове и ко зна шта још. За оно што ради не треба му ни мозак“ **Александар Тијанић**, саветник за медије председника СРЈ, „Репортер”

„СУМЊАМ – ДАКЛЕ, ПОСТОЈИМ”

„Све ово сада може да буде замка по систему-они су се договорили, а сада председник Црне Горе Мило Ђукановић чека „дежурне кривце” или очајнички ишчекује ко ће бити жртва за неуспех пројекта ЕУ“ **Небојша Човић**, потпредседник Републичке владе, „Национал”

ПАДА ИМ САМО ШЕЋЕР, ОСТАЛО ЈЕ ВЕЋ ПАЛО

„Рад посланика је веома напоран, па некима од нас зато често падне шећер. Хитно треба вратити колаче у ресторан“ **Станко Ковачевић**, ПДС, републички посланик, „Национал”

„ДЕМОКРАТСКО” УПОЗОРЕЊЕ

„Имам рецепт како данас можете бити безбедни: радите на добробит државе и народа, а друго назите шта причате...“ **Зоран Живковић**, савезни министар унутрашњих послова, „Репортер”

ДРЗАК, ДРСКИЛИ – ГЕРИЋ

„Срби су се много размазили. Навикли су се на виши стандард, па никако да прихвате наше реалне могућности...“ **Љубомир Герић**, генерални директор ЕПС-а, „Репортер”

УВЕК СМО НЕКОМ ЗА НЕШТО КРИВИ

„Верујем да је идеја за оснивање школа на ромском језику настала из добрих намера, али недовољно су сагледане негативне стране овог пројекта. Тако би, да апсурд буде већи, Роми сами себе затворили у гета, ромска деца би остала изолована од својих вршњака српске националности. На тај начин би додатно био отежан процес њиховог уклапања у савремено друштво. Зато сматрам да је залагање Српске радикалне странке за факултативно похађање наставе на ромском језику потпуно исправно, то је много ефикаснији начин за неговање нашег језика, културе и традиције”

Јован Дамјановић је упркос својој некадашњој високој функцији остао релативно непознат широј јавности. Не би требало да је тако, јер он је, без претеривања, историјска личност. Био је први министар у Влади Србије који је по националности Ром. Први министар ромске националности у Европи, што је сигурно, и први у свету, што је вероватно. На ово место је дошао као члан Српске радикалне странке, у време Владе националног јединства. Касније ће због тога имати проблема. И зато што је био министар, и зато што је остао радикал. И зато што је Ром.

• Од револуционарног октобра до данас, да ли се нешто променило у положају Рома?

Дамјановић: Громогласно најављивана демократија нас Роме није ни очепала. Поздрављам промену која је уследила вољом већине грађана, али не и начин на који је спроведена. Насиље на улицама, које се дешавало тих октобарских дана, код нас Рома изазива сигурно већу неадекватност него код других грађана. Али, шта је било, било је, не поновило се.

Када кажем да нама Ромима није дошла демократија тог 5. октобра, не говорим напамет. Имам податке са територије целе Југославије, и из Србије и Црне Горе, од свих ромских удружења. И свуда је горе него пре октобарске промене власти.

• Можете ли да нам то илуструјете неким примером, на основу којег сте донели овакав закључак?

Дамјановић: После 15 година рада једног забавног парка у Сокобањи, где је био запослен велики број Рома, а још већи материјално зависио од њиховог рада, стигло је решење да се парк затвори. Општинско решење је, практично, натерало ове Роме да се одселе. Шта ће ту, кад немају посла. Ради се о 10 - 15 породица.

Када сам чуо шта се дешава, отпутовао сам у Сокобању, где нисам успео да ступим у контакт са представницима локалне власти. Преко тамошњих медија могао сам само да упутим апел да се на овај начин не праве нови социјални случајеви. Није било никаквог одговора, Роми су исељени и тачка.

• **Од убиства Душана Јовановића протекло је неколико година. То је, ваљда, била довољна опомена целокупном српском друштву. Има ли сада физичких насртаја на Роме?**

Дамјановић: Има. За то има много примера. Чак ми се чини да је дошло и до извесне ескалације са стране од које смо то најмање очекивали. Не бих хтео да неаргументовано оптужујем, али чини ми се да је полиција према нама много оштрија. Не желим да верујем да је то неки генерални став, да Министарство унутрашњих послова стоји иза тога, али осети се много више нетрпељивости у контакту са људима у плавом. Не знам, волео бих да сам погрешно. Људи ми кажу да сада приликом рутинских контрола, у саобраћају на пример, полицајци наступају прилично арогантно када виде да је за воланом Ром. Надам се да су то индивидуалне појаве које ће временом да примете надлежни, па да ће све опет да се врати у нормалу.

• **Утисак је да ни медијска слика није повољнија.**

Дамјановић: То је помало невероватна ствар. Штампачи, пре свих осталих медија, уступа простор неонацистичким идејама. Вероватно због тиража уступају простор скинхедсима и сличним пропагаторима Хитлерових идеја. Њихове изјаве, као и сам имиџ, читаоцима су ексцентрични или егзотични, свеједно. Уредници такве чланке пуштају да забаве народ. Ваљда. То што ће тако да регрутују нову генерацију скинхедса, то је мање важно. Јер, и анти реклама је још увек реклама. Зато треба бити опрезан када су неонацисти новинска тема. Без праве критике и повода, не заслужују ниједан стубац у новинама.

У супротном, отеће се контроли и имаћемо на нашим улицама опет хајку на Роме.

Знате, чега се паметан стиди, будала се поноси. Зато тим младима прија свака реч написана о њима у новинама. И зато их треба одстранити из свих новина и медија уопште. То би био први корак у сузбијању овог зла. Онај други, озбиљнији, треба да предузме држава. Кроз образовање, а тек на крају да се тиме баве полицијски и судски органи.

• **Са 5. октобром дошло је и до праве поплаве некаквих невладиних организација које у свом програму имају, углавном, само једну тачку: заштиту људских права. Јесте ли се обратили некој од њих?**

Дамјановић: Не. Ми, Роми своје проблеме решавамо само у својој држави, са својим властима. Без обзира која политичка странка тренутно управља државним системом. Немамо ми шта да тражимо од оних који су били и остали савезници НАТО агресора.

Са своје стране, барем до сада, настојао сам да овај проблем минимализирам. Како због мира у кући, тако и због имиџа Југославије у иностранству. Као председник Савеза ромских друштава често путујем у стране земље, па тако често долазим у ситуацију да одговарам на неугодна питања. Питају ме откуд сад, после демократских промена о којима говори цели свет, нацизам и расизам који се испољавају према Ромима. Откуд скинхедси у демократској Србији? Увек сам одговарао да се ради о појединцима, индивидуалном насиљу које осуђује целокупно грађанство Србије. Али тешко је одговорити зашто власти то не искорене, зашто се не заузме оштрији став према починиоцима оваквих дела. Ма, и у грађанском рату, и за време рата на Косову и Метохији, прогањали су нас као и Србе. Па су којекакви типови наставили и овде, после рата, да нас прогоне.

Тако, увек смо некеме за нешто криви.

• Ипак, елементи расизма могу се уочити и у деловању система, тачније органа државе. Такав је пример Општина Земун, због онога што се десило са ромским избеглицима које су за време радикалске власти имале обезбеђен смештај у дворани „Пинки“. Шта се тачно десило?

Дамјановић: То је заиста специфичан, врло екстреман пример испољеног расизма. За време власти Српске радикалне странке у Земуну, у „Пинкију“ је Ромима избеглим са Косова и Метохије обезбеђен, од стране општинске власти, и смештај и исхрана. Тако је било збринато преко 150 породица. Доласком нове власти десило се нешто што не могу да разумем ни данас. Срби који су били смештени у „Пинкију“ добили су нови смештај, и то много бољи, а Роми су једноставно истерани на улицу. Живели су по парковима, улицама, тамо где могу и где живе и сада, док разговарамо. На најнижем прагу људског достојанства.

Ти избачени Роми су ми се обратили за помоћ. Као председник једног ромског удружења и као човек који је цели свој животни век провео у Земуну, отишао сам у општину да покушам да се изборим за било какво решење ове ситуације. Тамо, у општини, су изгледа предвидели да ћу се појавити, па су ме дочекали са предлогом да преузем неку општинску функцију, на којој би обављао послове везане за ромску и друге мањинске заједнице. Рекао сам им да ме на такву функцију може предложити само моја Српска радикална странка, те да би било боље да поразговарамо о смештају за избачене из „Пинкија“. То је била тачка у којој је наш разговор завршен. Наравно, избачени су остали на улици.

• По вашим подацима, од укупног броја избеглих са Косова и Метохије, колико има Рома?

Дамјановић: Рома има око 120.000. Има их свих вера, али већина је исламске вероисповести. Поштујем их као што поштујем и све друге људе који исповедају другачију веру од моје, православне. Поготово што су Роми исламске вероисповести годинама били изложени албанизацији, својеврсној принуди која је, барем за толико, поштедела Србе и остале немуслимане. Сви они су патриоте. Наш патриотизам, патриотизам свих Рома, може се исказати у једној реченици: где је српска полиција и војска, ту су и Роми. Ми смо вишеструко, кроз читаву историју, везани за Србе и српску државу.

• Постоји ли још примера сличних земунском? Постоји ли неки план, на државном нивоу, за решавање проблема избеглих Рома?

Дамјановић: Не постоји никакав план за смештај Рома избеглих са Косова и Метохије, нарочито не државни. Роми су препуштени сами себи. Тако ни земунски пример није усамљен, постоје и много гори примери поступања са Ромима.

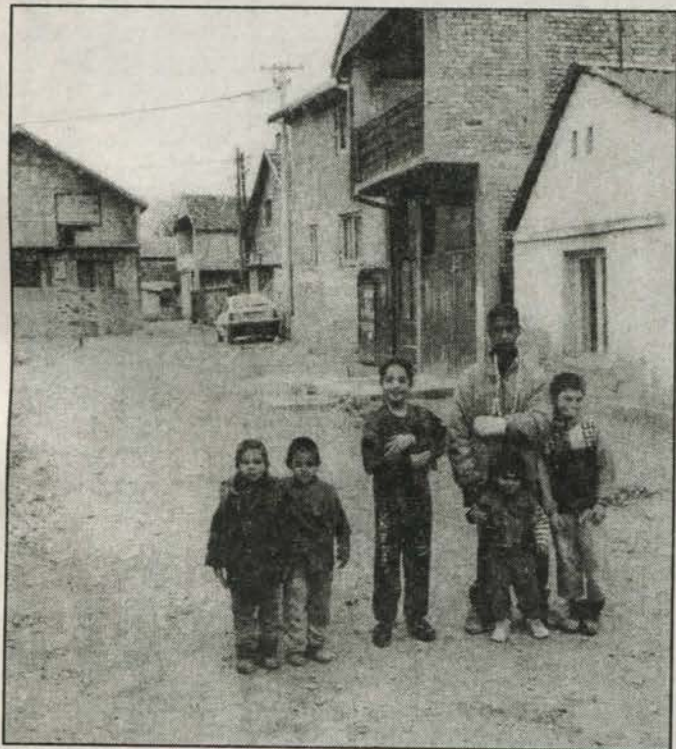
Ове зиме сам боравио у Куршумлији, позван сам да помогнем Ромима који су тамо дошли заједно са српским избеглицима. То је место у којем су Роми најтеже живели, практично на пољанама, сметлиштима, испод мостова. Можете мислити како им је било на изузетно ниским температурама какве су биле ове године. Једна млада жена се породила на таквој температури. Испод моста, без икаквог заклона. Забележено је неколико смртних случајева међу овим Ромима, ради се о старијим људима. У једној започетој грађевини, без крова, врата и прозора, затекао сам преко стотину породица.

Ни тамо нисам наишао на разумевање локалних структура власти. Једино што сам успео је да тамошњи Црвени крст подели Ромима неколико стотина метара дрвета за огрев. Наставио сам са акцијом помагања избеглицима, успели смо да прикупимо и двадесетак тона хране, а недавно су добили и колективни смештај у Крагујевцу. Мислим да у томе не треба заборавити притисак који је вршен на надлежне, из редова ромске заједнице, пре свих.

И у Бујановцу је било ове зиме критично. Једина заштита избеглицима, на отвореном простору, били су картон и најлон. И ту смо запели да помогнемо, па се и дошло до неког решења. Привременог, али људи ипак више нису на ледини. Тако је и у многим другим местима, мењају се само број избеглица и донекле, услови у којим преживљавају.

Ето, навео сам неколико примера где се помогло Ромима, али тек после притиска из целокупне ромске заједнице. Зар у једном демократском друштву такви проблеми не треба да се решавају по аутоматизму, без притиска, уз помну бригу државе о њеним грађанима?

Све своје патриотске обавезе испуњавамо, само нико да добијемо права која нам припадају.

Кућа коју је Дамјановићу порушила Општина Земун

• Да ли сте се по том питању обраћали министру за националне мањине Расиму Љајићу?

Дамјановић: Господина Љајића уважавам, само зато што је на то место дошао вољом народа. Ипак, сматрам да није испунио очекивања Рома везана за министарство којим управља. Одговорно могу да тврдим да смо имали много коректније односе са Маргит Савовић која је била на тој функцији пре Расима Љајића. Примала нас је, разговарали смо, исто као и са њеним претходником Иваном Седлаком. Сада, када је на том месту Љајић, ниједном нисмо успели да закажемо разговор. Једноставно, неће да нас прими. Легално сам изабран за председника савеза који окупуља 800.000 Рома, у тој функцији био сам изабран у делегацију која је неколико пута тражила пријем код министра. Делегација је састављена од угледних Рома, правника, инжењера, доктора, па и судија. Два пута смо отишли у министарство, и ништа. Три пута смо му слали званични допис у којем смо предлагали састанак, и опет ништа. Био је ред да нам барем одговори на ове дописе, ниједном ништа није одговорио.

Можда је он себи изабрао неке саговорнике из редова Рома, ја то не знам, али ако је тако, ко му је дао за право да игнорише легалне представнике Рома? На тај начин

министар Љајић прави поделе, дискриминацију по политичкој припадности. Тако смо онемогућени у остваривању својих права кроз надлежно министарство.

Конкретно, Савез друштава Рома, као најмасовнија ромска организација нема никакву подршку од државе коју сваким својим гостовањем репрезентује у свету. У том истом свету је правило да се макар деломично помогне таквим делатницима културе, нарочито аматерима. Ако не може парама, да поразговарамо, да нам помогне да се преко телевизије чује да путујемо.

СВАКА ЧАСТ КУСТИ, АЛИ...

• Гледате ли филмове Емира Кустурице?

Дамјановић: Свака част Кустурици као режисеру и уметнику. Филмови су му одлични, али нама Ромима је учинио медвеђу услугу. Не живе сви Роми као они у његовим филмовима. Послао је у свет врло негативну слику о нама, велика већина Рома је због тога огорчена.

Са друге стране, никада нас у својим бројним путовањима по свету није споменуо, није своју популарност искористио да нам помогне. Зна да смо ми у тим филмовима средство уметничког изражавања, али ми нисмо средство, ми смо живи људи. Тим живим људима треба помоћи, нарочито онима који сада живе као избеглице. А Кустурица нам никада није помогао. Само нас искористио.

40 амбасадора, а Љајић са нама неће ни да разговара.
• Са којим Ромима хоће да разговара, можда са онима из Конгресне партије Рома?

Дамјановић: Конгресна партија је велика срамота за Роме. Иза њиховог имена крије се интересна група којој није ни на крај памети да се жртвује за интересе Рома. Иако постоји годинама, ова партија никада ништа није урадила за ромску популацију. Председник ове фантомске партије, јер ова странка има руководство, али не и чланство, Драгољуб Ацковић, ради искључиво у свом интересу. Не могу да схватим како је у интересу Рома то што Ацковић у свом дворишту зида школу или болницу. Па то је његово приватно власништво, то је само по имену ромско. Једноставно, користи несрећу која је задесила и Србе и Роме. Одлично је зајачао талас демократије које су подигле оне „невладине“ организације.

Слично је и са медијима који имају придев „ромски“. Све су то режимски медији у којима се један Јован Дамјановић, бивши радикални министар, неће тако лако појавити. У емисијама ромске редакције ТВ Нови Сад, појављују се само прилози који су по укусу актуелног режима, нема ту места за критику или језик чињеница.

• **Недавно преминули публициста Трифун Димић, из Новог Сада, залагао се за отварање посебних ромских школа, где би се настава одвијала на вашем матерњем језику. Како ви процењујете ову идеју?**

Дамјановић: Према покојном господину Димићу гајим најискреније поштовање. Својим, пре свега преводилачким радом, оставио је велики траг у ромској култури. Сматрам да је његова идеја добронамерна, али није сагледана из свих углова, није приметио и њене негативне стране. Ако би ромска деца ишла у засебне школе, то би их, на дуже стазе, одвојило од њихових врпњака српске националности. Била би то гетозација, и то добровољна, спроведена на основу нашег залагања. Десила би се парадоксална ситуација, да Роми сами себе затварају у гета. Функционисало би контрапродуктивно, вероватно би школовање на ромском запоставило српски језик, па би деца имала проблема после основне школе. Дошли би до тога да се траже паралелне институције средњег и високог школства на ромском језику, што је апсурдно и економски и у сваком другом погледу.

Осим тога, за Роме је српски језик потпуно равноправан са матерњим, тако да је и са тог аспекта потпуно непотребно да се ромска деца издвајају у засебне школе. Зар није богат човек који говори два језика? Зато мислим да је потпуно исправно залагање Српске радикалне странке за факултативно учење ромског, па да родитељи и деца, без икакве присиле оцењивања, одлуче хоће ли учити ромски. Верујем да би се већина определила за овакву наставу и, што је најлепше, учили би боље од осталих наставних предмета који се оцењују.

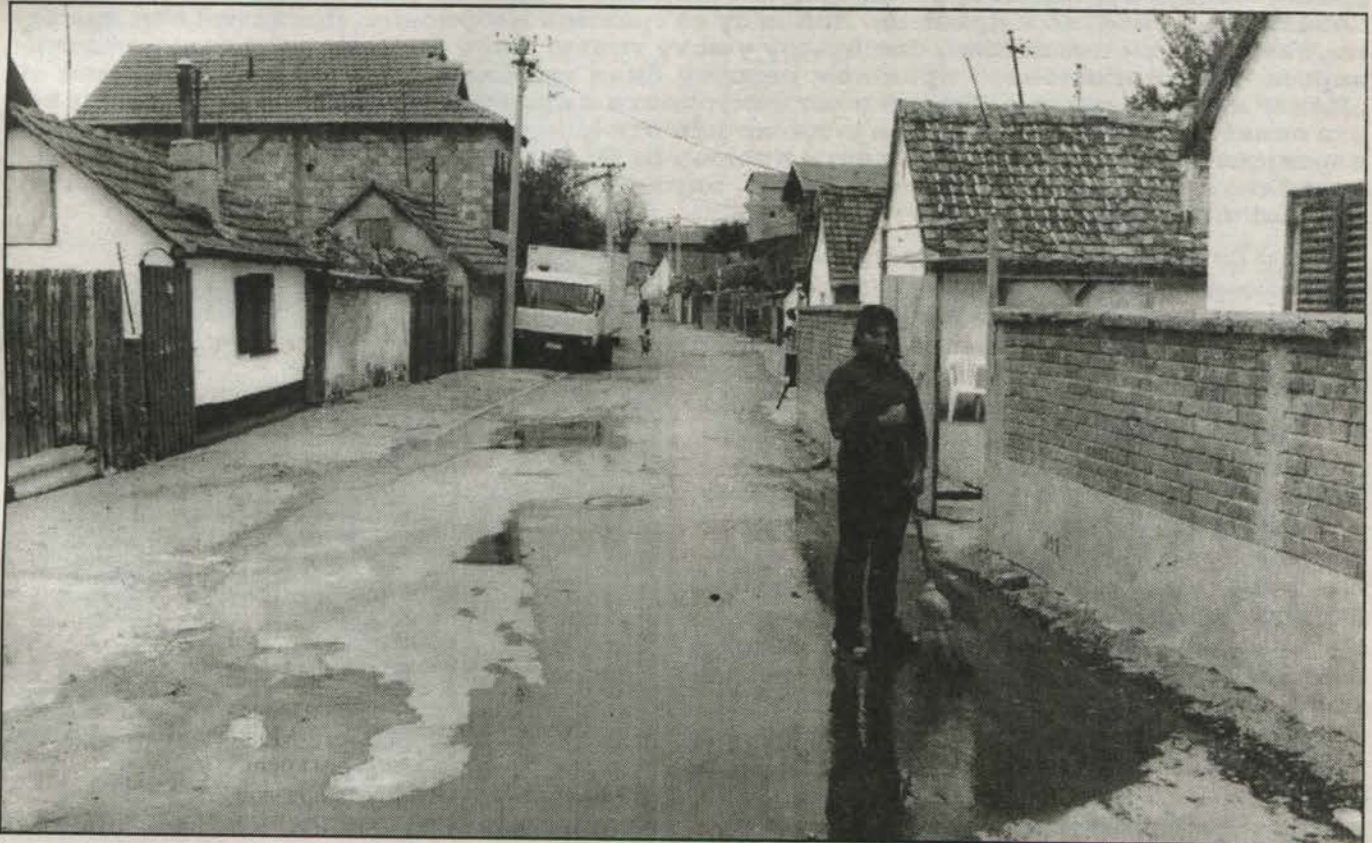
Такво школовање би било прави пут за уклапање у једно савремено друштво, прави пут да сиђемо са маргина на којима пропадамо.

• **Као бивши министар у Влади Србије, из редова Српске радикалне странке, да ли сте имали проблема са новим властима?**

Дамјановић: На почетку рата усташе су хтеле да ме ликвидирају физички, а ови досовци хоће да ме ликвидирају економски. Пре рата сам имао доста имовине у Хрватској, одатле су ме протерали зато што сам, како су говорили, „православни циганин“ или „српски циганин“. Е, кад ми они кажу „српски циганин“, баш се поносим. Сада, у мом родном Земуну, није ми много боље. Истина, не вређају ме, али ми је пропало скоро исто онолико имовине колико су ми отели у Хрватској. На свом плацу сам почео да зидам кућу за кћерку и њену породицу. И, без обзира што сам прибавио потребне документе, један дан освануше општинари и - багери. Срушили су ми скоро завршену кућу, за коју сам имао потребне папире и приде уверавања из надлежних општинских служби да је све у реду. Прво сам платио све таксе за дозволу, а сада морам да платим и рушење. Која иронија.

Урадили су ми то намерно, да пошаљу поруку свим Ромима. Није за нас да имамо куће или још горе, да смо богати. Има и још горе, не смемо да се бавимо политиком.

Тако је према мени, Јовану Дамјановићу, члану Српске радикалне странке ромске националности, бившем министру Владе Србије, почињена двострука дискриминација. Зато што сам радикал и зато што сам Ром.

**БК ТЕЛЕВИЗИЈА НАЈВЕЋИ ПОТРОШАЧ
ВАЗЕЛИНА У СРБИЈИ**

БК ТЕЛЕВИЗИЈА – ПОГЛЕД КРОЗ ЂИНЋОВИЗИЈУ

Болест једноумних медија се наставља. Свим домаћим медијима из једног сабирног центра руководе именовани политички комесари. Некада су медије контролисале Брозове перјанице, њих су наследили неки нови политички подобни вуци, а данас ту исту, па још и ригорознију контролу, која подразумева хорске хвалоспеве српској влади, с посебним акцентом на премијерове заслуге, обављају неки нови повереници. Не тако давно, медије су, „демократски гласноговорници“ делили на режимске и такозване независне, приватне и државне. Данас су те границе избрисане. Приватни или државни, зависни или независни, сви дувају у исту тикву. Међу бившим приватним телевизијама чија је наклоност прошлом режиму била видљива из авиона предњачили су „Линк“ и БК Телевизија. Тај моменат наклоности и привржености власти је изгледа врста опаког вируса, болести која је данас још отворенија и уочљивија. Ипак, за нијансу партијско-идеолошке послушности предњачи БК Телевизија, а за то се уредно брине неколико „реформатора“ српске Владе, одговорних људи: званично Миломир Марић, незванично Беба и Чеда...

Можда Веран Матић једног лепог дана, а поводом јавно испољаваних заслуга у борби за „слободу информисања“, од српског премијера стварно добије медаљу. Можда се контроверзни новинар Тијанић ипак, једног дана помири са Ђинђићем, а можда и Гордана Суша оствари давно сновани сан и постане главни и одговорни уредник информативног програма РТС. Све је ово, ипак, на нивоу претпоставки, међутим, за сада је сасвим извесно да је Ђинђић од једне приватне телевизије, а постављењем свог поверљивог човека за главног и одговорног уредника, створио Ђинђиленд телевизију. Тако се десила апсурдна ситуација да власници БК Телевизије, браћа Карић, осим уложеног капитала који им је за сада „демократски“ отет, немају никакве везе са уређивачком политиком БК Телевизије. У БК Телевизији сада су главни, што ће рећи њихова реч се слепо слуша: неки Марић, нека Весна, Чеда, али и још понеки Ђинђићев миљеник. Зато поунуђени телевизијски програм и личи на Дизниленд, пардон Ђинђиленд. Дакле, како се прави ТВ програм у БК Телевизији и како се манипулише гледаоцима?!

Горан Весна, један од Ђинђићевих комесара за медије

Увек на правом месту

„Поверљива новинарска рука“, која је, узгред буди речено, у свакој претходној власти аванзовала, што се примењује кроз константни позитиван (и)метак, који је временом мењао форме, типа стана преко приватне новине и сличних комбинација, никада није била пропагатор Ђинђићеве „демократије“, или како то неки популарно кажу: првоборац. Међутим, Миломир Марић је као мачка, има девет живота, и за њега не постоје нерешиве ситуације, а при томе је још и добар трговац, уме добро да се прода... Као камелеон никад превише видљив и јасан, а ни гласан, али увек, нарочито кад њему одговара, присутан. Као таква играч Марић никада за собом не затвара врата, јер никад се не зна...

Све у свему, рекло би се како ипак највише заслуга за његово данашње „демократско“ аванзовање припада његовој ванбрачној сапутници Весни Радусиновић, која је на време кроз приватна очијукања са Ружицом и Зораном Ђинђићем, остварила пут до „вечности“, па ма како то изгледало и ма шта то подразумевало. Није лоше од кога је, макар су се у ту „чудну игру“ око Карићевог пословања, плаћања и неплаћања, профитерства и екстрапрофитерства, као непосредни премијерови помагачи, наизменично упитали Динкић, Белић или већ неки безимени Ђинђићев „мали“, јер је свако добио жељено и очекивано. Динкић материјално и медијско јавно разапињање Карића, Белић медијску пропаганду „реформаторске“ одговорности, Ђинђић апсолутну контролу над БК Телевизијом, а Миломир Марић посао у који се најмање меша, јер уреднички концепт раде политичко-идеолошки проверени људи у централи Демократске странке. Весна је коначно уместо чаробног огледалца и већ познатог, а жељено очекиваног одговора: „Ти си Весна најлепша на свету. Ти си Весна најпапетнија и најмоћнија жена на свету“, добила БК Телевизију, савременије „огледалце“, захваљујући коме могу и други људи да јој се диве. То што се, повремено, без „демократске“ контроле диве премијеру, његовој жени, деци, себи, свом сину, а ако затреба и Марићу, њој не пада тешко, јер очекује да ће плодови „мукотрпног“ рада, у њеном случају, бити берићетни.

„Демократске“ маказе БК Телевизије

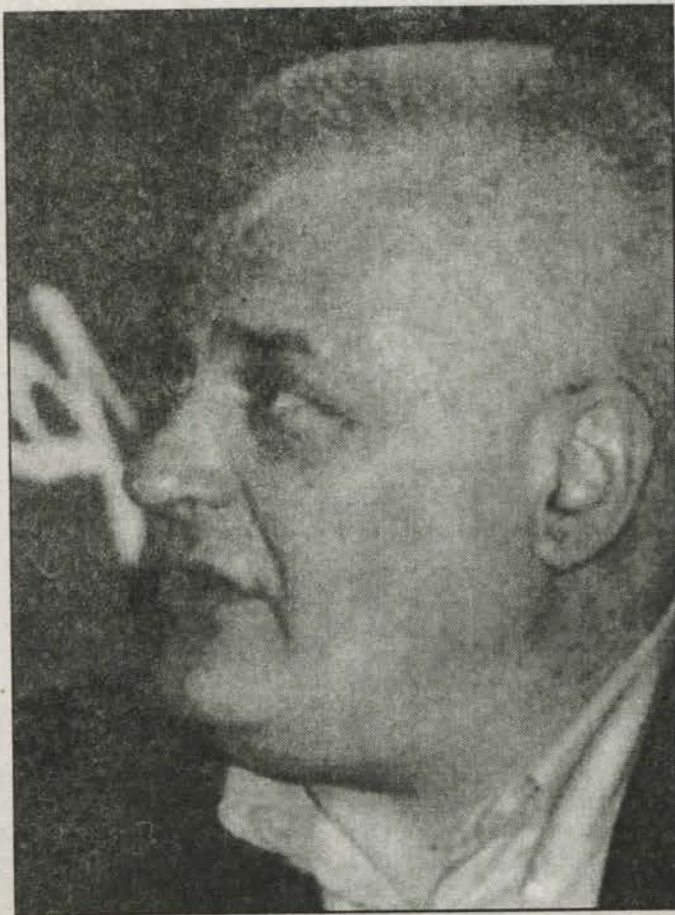
Чињеница да су неки појединци блиски досамнлијским властодршцима задовољни, не подразумева народну корист, јер од појединачног задовољства властодржаца и њихових сателита немају користи и гледаоци. Заправо, колико су они (гледаоци) срећни оваквом БК Телевизијом? Да ли је квалитет програма БК Телевизије побољшан, после „демократског“ протеривања Тијанића који је постављен на сугестију председника СРЈ, а овај довео Ђурића, а њих је наследио Марић?

Без жеље да се било ко, а посебно, „демократским“ променама ојађени Карићи осете непријатно и злурадо прозваним, неизбежно је ипак напоменути како су они, од свог првог јавног медијског појављивања, што је било много пре оснивања БК Телевизије, показивали значајне склоности ка „дружењу“ с првим људима актуелне власти. Неки злбници тврде како су Карићи своју успешност и константну режимску наклоност, прошлу и „садашњу“, увек плаћали на овај или онај начин. Да ли у тим причама има истине најбоље знају сами Карићи. О Карићима и њиховој успешној пословности увек су се испредале разноразне приче, и наравно, као по неписаном правилу, тим причама, својим изјавама или појављивањима умногоме су допринесли и сами Карићи, случајно или намерно, више није ни важно. Извесно је да су Карићи после пучистичких промена направили нагли заокрет у доташњој уређивачкој политици БК Телевизије, чему је значајно допринео Коштуничин саветник за медије, повратник у БК Телевизију Александар Тијанић. Дакле, дојучерашњи хвалоспеви упућивани левом политичком блоку, као и дивљење бившем председнику СРЈ, преко ноћи су замењени идентичним дивљењима, али ка победничкој политичкој страни.

БК Телевизија није губила „корак с временом“, опет се окренула победницима. Испijaње кафа, седељке и дружења с левим политичким блоком, дојучерашњим људима режима, Карићи су заборавили. Једноставно, прилагоди-

Миломир Марић и Весна Радусиновић

ли су се наступајућем „демократском“ тренду, а своју уобичајену политику дивљења упућену власти, усмерили су на Коштуницу и ДОС.

Карићи се више не мешају

Колико су Карићи изгубили смернице у сопственом бежању од блиске прошлости није на нама да процењујемо, али је сасвим извесно да је једно време Тијанићева реч у БК Телевизији била закон. Карићи се нису мешали у посао сопствене телевизије, јер су се помирили са Тијанићем, који је као и они, увек на правој страни. Шта је права страна и колико је престројавање Тијанића и Карића подразумевало успешност у даљем пословању, сада је сасвим јасно и извесно. Само, изгледа да су се Карићи, жртвујући милионе девиза као и сопствену телевизију, опет прилагодили, а Тијанић је, као по неписаном правилу, остао ни на небу ни на земљи, а нешто слично му се догодило и пре неколико година... Мудрост је, кажу, у искуству, али Тијанић никада није ни тврдио да је mudar, већ само да брзо мисли, а то је у неколико махова и доказао: своје „брзо мишљење“ у неколико махова добро је уновчио, али ужитак је у свим случајевима трајао само по неколико месеци. Неприлагођеност или непромишљеност, намерно или нехатно политичко-идеолошко супротстављање појединим политичким моћницима увек је плаћао тако што је остајао усамљени „грађанин“.

Подсећања ради, не треба занемарити ни то како је БК Телевизија на CNN-овски начин директно преносила хапшење Слободана Милошевића, бившег председника СРЈ, који је и те како допринео, током претходних година, стварању империје зване Карић. Тијанић, некадашњи министар информисања у левичарској Милошевићевој влади Србије (СПС, ЈУЛ и НД) и БК Телевизија 31. марта 2001. године, српском гледалишту су показали како су добри ђаци Запада, а одлични следбеници „демократског“ медијског тренда.

Дакле, после 5. октобра 2000. године Карићи су почели да живе неким новим „демократским“ токовима. Нису губили време, сваку погодну прилику за сусрет са председником СРЈ користили су за сликање и дружење, заједничко гледање фудбалских утакмица и слично. Суштински, све је то већ виђено, само што главни актер није био Коштуница.

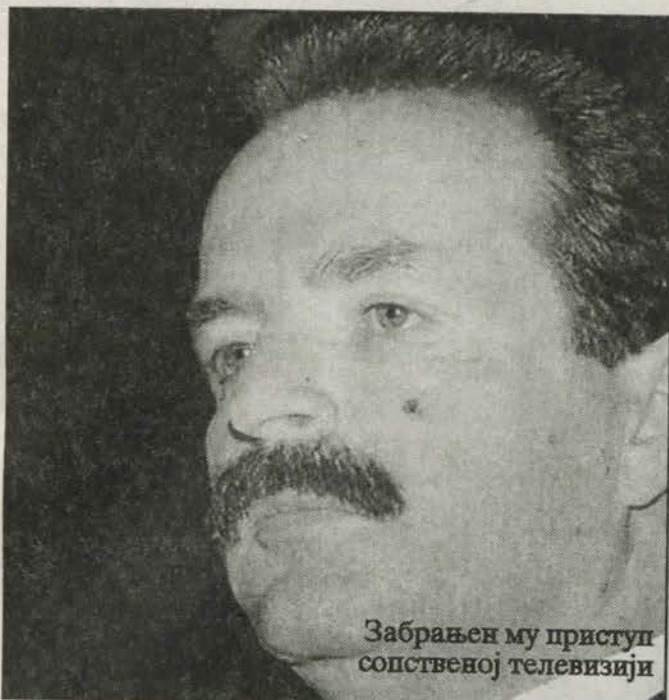
Ко траву коси, а ко воду носи

Међутим, време је показало како је пословично-промућурни тијанићевско-карићки ген ипак промашио жељени циљ. Наиме, сива еминенција ДОС-а (анти)српски премијер Ђинђић, увек је вукао конце у ДОС-у, а сви остали лидери те коалиције били су само марионете. Тако је било пре и после избора, а тако је и данас. Необавештени председник СРЈ се са закашњењем од неколико месеци, побунио због Ђинђићеве политичке самовоље која има одлике апсолутизма, непослушни Тијанић је маргинализован, а Карићи су одрани као екстрапрофитери, и још су своју БК Телевизију морали да ставе под контролу, не ДОС-а, већ само једне политичке странке, једног човека: Демократске странке, односно Ђинђића.

Од тренутка када су извршене „демократске“ промене у БК Телевизији, уз отпоздрав Ђурићу, односно Тијанићу, Марић је успоставио нова правила у којима је централно место телевизијског програма припало премијеру Ђинђићу и активностима Демократске странке. Тако је „вук појео магарца“, а БК Телевизија постала „демократски“ домаћин само онима чије присуство одобре Чеда Зебра, или неки Беба. Од тада домаћински у БК Телевизији програмске шеме, а ако је потребно и „сувисла“ питања која ће новинари постављати гостима, пишу Чеда, Беба, па и Весна, Марић се „принципијелно“ не меша у свој посао како не би нешто забрљао и прошао као Тијанић.

Општепозната чињеница, установљена на БК Телевизији као најважније правило, преузето са западних медија, сви медији су у функцији манипулисања мишљења јавног мњења – произвела је једноумни ђинђићевски програм. Како све не би било сведено на сумњиву количину отворених новинарских хвалоспева, нарочито после новогодишње ноћи и директног укључивања Ђинђића у програм (из Дубаија), када су водитељи новогодишњег програма, само за ту прилику потрошили сву расположиву количи-

**Забрањен му приступ
сопственој телевизији**

ну „грађанско-демократског вазелина”, усхићени и улизвачки тон водитеља, што је било неукусно, а који је чак и оне најтолерантније гледаоце натерао да промене канал, по хитном поступку је промењен. Промена се огледала у томе што ће „одабрани” гости плувати одређене политичке странке и њихове лидере, а хвалити „реформаторски” рад Ђинђићеве владе.

Све забране на БК Телевизији

У таквој уређивачкој шеми, коју су заједничким мозгањем осмислили Беба и Чеда Зебра и као „бинго” пренели Марићу, установљене су и неке забране. Једна од основних забрана јесте помињање свега што има националне назнаке, а посебно је забрањено у позитивном патриотском контексту, помињање Српске радикалне странке и др Војислава Шешеља. Дакле, свака, макар и нехотична похвала упућена српским радикалима, или др Шешељу, изречена од стране новинара или што је још горе, неког „нецивилизованог” и грађански дезоријентисаног госта, који не разуме процес транзиције и опире се глобализацији у корист националног интереса-скуп се кажњава. За Српску радикалну странку и њеног лидера, а и све остале српске радикале на БК Телевизији важи само једно правило: не помињати, а ако се баш мора онда у најкужнијем облику: с одабраним „демократским” речником и мирним, циничним тоном „објаснити” гледаоцима како националне „заблуде” треба оставити у оним временима пре „багер-револуције”.

Новоустановљени „демократски” речник

Прописани „демократски” речник, који је на снази, односно у употреби опљувавања српских радикала на БК Телевизији подразумева следеће термине: скупштинску полемику српских радикала називати превазиђеним и нецивилизованим парламентарним понашањем, одбрану националних интереса називати говором прошлости, а радикалско аргументовано указивање на криминалне радње досманлијских властодржаца, с акцентом на појединце-починиоце криминалних дела, уперене против закона и Устава државе – проглашавати говором мржње. Такође, све добронамерне радикалске сугестије које су пре свега, у интересу српског народа, назвати тенденциозним и злонамерним стопањем започетих „реформи”.

**Оља Бећковић, још један од
Ђинђићевих комесара за медије**

Дакле, свако злонамерно медијско дискредитовање, па макар то била и ортодоксна лаж на рачун српских радикала је дозвољена и пожељна, а све чешће и неопходна, јер им популарност у српском народу непланирано расте, а то може неко дебело да плати. Јер „реформаторска” србијанска власт и њен „демократски” кормилар Ђинђић својом уништителском политиком усмереном против народа и државе једног дана ће за све морати да одговарају...

Анкете као убојито оружје за манипулисање

Најперфиднији, најподмуклији и најбезобразнији, најбезобзирнији начин медијске манипулације над српским народом, који проводи БК Телевизија, јесу анкете грађана, које пуштају у својим вестима и политичко-информативним емисијама. Наиме, свака анкета грађана, новинарима

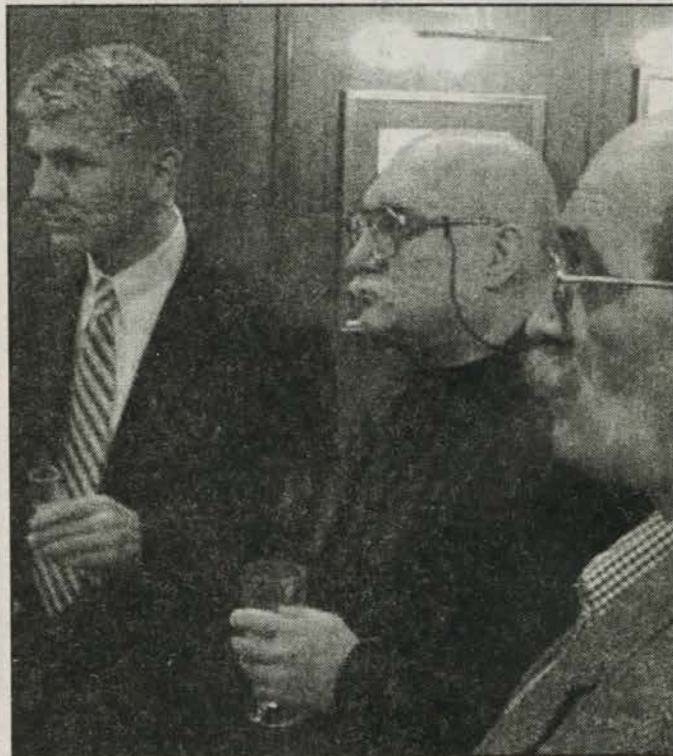
Строго забрањен приступ на медије

пружа могућност манипулисања и то не добронамерно већ селективног пробирања мишљења грађанства, такође је чест случај тенденциозног извлачења реченице из контекста целе изјаве, што суштински мења значење изјаве анкетираниог, а као такво манипулантско издвајање реченице, може да произведе жељени одговор наручиоца анкете. Посебна перфидност, а која је доласком Марића постала прихваћени манир БК Телевизије, када су анкете грађана у питању, а што је потписник овог текста осетио и на сопственој кожи, односно изјави датој репортерској екипи БК Телевизије, јесте „демократско“ сецкање и избацивање суштине одговора на репортерско питање, и као такав из контекста сложене реченице истргнути делић изјаве, (који БК Телевизија објављује у вечерњем ударном термину Телефакта) указује на „демократску режисерску“ способност, која се у нашем народу зове бескрупулозност оних који се потписују као главни и одговорни уредници информативног програма БК Телевизије.

Искуство анкетираниог новинара „Велике Србије“

Дакле, потписник ових редова има среће што ради новинарски посао у јединим српским новинама које не подлежу досманлијској цензури и контроли, па може демократски да изнесе своје примедбе и ставове о друштвено-политичком назадовању српске државе и народа од када су пучисти дошли на власт, да објави истините догађаје, без бојазни да ће неки Чеда Зебра или Беба да спрече изношење истине пред читалачку популацију. Дакле, стицајем сплета околности, испред зграде новобеоградске пијаце, познатије као Меркатор, средла сам репортерску екипу БК Телевизије. Правили су анкету која је по нечијем налогу требало да дискредитује ДСС, а нахвали остатак ДОС-а, с посебним акцентом на „реформаторску“ владу Србије. Грађанима су постављали готово безазлено питање: „Шта мислите, хоће ли се ДОС распасти и очекујете ли да се ДСС врати у републичку Владу“?!

Неколицина људи, враћајући се с пијаце, ојађених и испражњених џепова, једва је дочекала могућност да каже шта стварно мисли о досманлијској власти. Слушала сам њихове одговоре и да се не бих свела на понављање, рећи

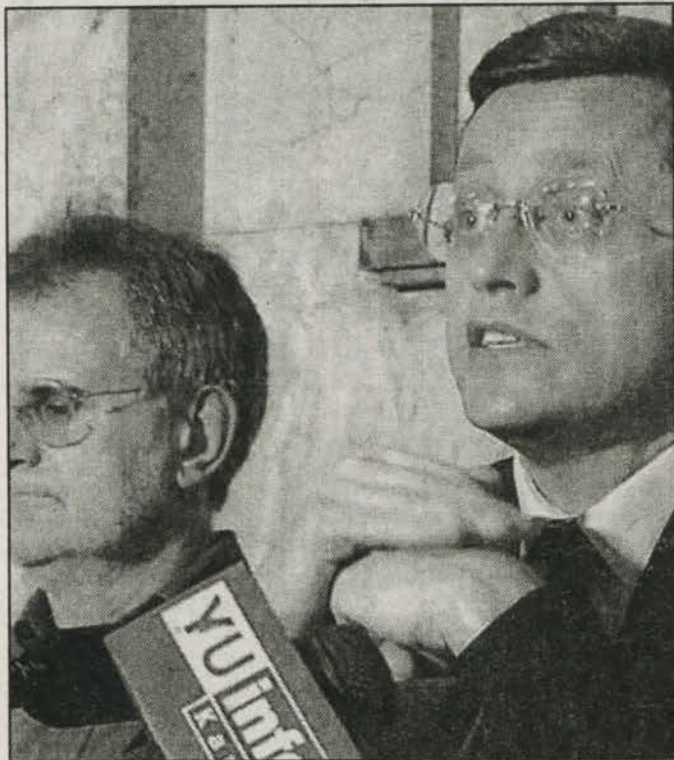
ћу да су се сви сложили како је крајње време да се распишу одавно обећани избори, како би лидери ДОС-а коначно схватили да су њихови „реформаторски“ принципи и такозване „шок“ терапије дозлогрдиле народу, који жели промену власти! Напросто, сви анкетирани су исказивали огорчење на преварантску досманлијску власт.

БК малициозност против снаге аргумената

Потписник ових редова, национално освешћени Србин, члан Српске радикалне странке, једини међу присутним анкетираним грађанима, репортерској екипи БК Телевизије на постављено питање одговорио је следећим речима: „Као други део програма америчког плана окупације Балкана, који је само делимично проведен окупацијом Косова и Метохије, предвиђено је, у кабинетима западних влада, уједињавање свих непатриотских српских снага, које су се више деценија финансирале из иностранства њихово уједињавање. Заједнички назив тако уједињених непатриота требало је у самом називу да наговести ратом напаћеним, и вишедеценијским санкцијама изнуреним грађанима Србије, односно Савезне Републике Југославије, некакве позитивне промене.

Победа ДОС-а – перфидни наставак окупације

У складу са тим, а непосредно по окончању НАТО-бомбардовања формиран је Савез за промене, а Ђинђић је био најсликанији лидер тог савеза. Међутим, српском народу се то није допало, а ране, које су нам нанели НАТО-зликотци, још нису зарасле, да би Ђинђић са својим обећањима о помоћи Запада, могао да прође. Савез за промене је неславно пропао. Односно, само се трансформисао у Демократску опозицију Србије, а Војислав Коштуница потпуно (не)одговорно и (не)савесно прихватио да буде њихов председнички кандидат, и тиме дао легитимитет и кредибилитет свим непатриотским лидерима ДОС-а, свесно прихватавши улогу Ђинђићеве марионете. После тога свима је јасно: Од ДСС је све могуће, а ствари треба посматрати и са оне друге, реалније стране. Дакле ДОС је као део класичне светске завере западних влада победио на прошлим изборима, и као такав, по природи

ствари, на овим просторима је неодржив! Јер српски народ хоће домаћинску, а не такозвану реформаторску, а суштински издајничку власт. Народ хоће јаког и стабилног, политички одговорног, а не необавештеног председника. Време је да досманлије распишу обећане изборе на свим нивоима, а грађани изаберу најбоље и најодговорније домаћине – српске радикале”.

Да ли су сви анкетирани – српски радикали

После оваквог одговора потписника ових редова, млада девојка у функцији репортера, насмејала се и прилично искрено констатовала како оваква анкета сигурно неће бити објављена, јер се не уклапа у „демократску” уређивачку политику главоња БК Телевизије. Уз све, а након искључивања камере, додала је још и то како је више од деведесет посто анкетираних грађана дало сличне коментаре на тему досманлијске власти и како је немогуће да су сви они чланови Српске радикалне странке. У наставку необавезног разговора док је она вребала следећу „жртву” за анкету, сложиле смо се око тога како је немогуће да су сви анкетирани грађани српски радикали, али да се слажемо у једној ноторној чињеници: нећемо да живимо под притиском уцењивачке политике САД и непатриотске власти, која Западу, данас, својим помирљивим и послушничким одлукама, у корист штете сопствене државе и народа, враћа заостале менторске дугове, захваљујући којима су дошли до властодржачког трона!

Проблем преживљавања је стварност са којом се бори читав народ, па и потписник ових редова, а гледање и слушање једноумних електронских српских медија са жељом да чујемо некакву нову информацију, макар у виду позитивног наговештаја и вибрације, која би нам дала снаге да преживимо до наредних избора и сменимо досманлијске гъиде са власти, је део наше свакодневнице. Вести на ЈУ-инфо каналу, Телевизији Студио Б, БК Телевизији, и шок. Из анкете, односно одговора који је новинар Српске радикалне странке Јасна Олујић, то јест потписник ових редова дао БК Телевизији, извучена је само једна готово безначајна реченица, али са препознатљивим маниром малициозног манипулисања одговорима анкетираних грађана: „Од ДСС је све могуће, а ствари треба посматрати и са оне друге, реалније стране”... Бес и озлојеђеност су прва реакција и осећања која се јаве код

преварених грађана у лажираној анкети, и та осећања ни су ни мене обишла.

Наравоученије: не верујте досманлијским медијима

Дакле, питање није било везано за ДСС, већ за ДОС, односно евентални распад ДОС-а, али свака алузија и критика на рачун „необавештене” Демократске странке Србије, на БК Телевизији, а по упуству Чеде и Бебе, а директном Марићевом налогу, увек је добро дошла. Свака критика упућена осталој криминализованој досманлијској дружини је неприхватљива и као таква не може да допре у јавност, јер Ђинђићеву „транспарентност” и „реформаторску” владу треба хвалити, а не, критиковати! Са друге стране свако јавно показивање забринутости грађана над судбином српског народа и државе је неприхватљиво за уређивачку концепцију БК Телевизије, јер то може да доведе до националног осветљења Срба, а онда је у таквом сплету дешавања, Српска радикална странка и њен председник др Војислав Шешељ, нешто што је најстроже забрањено, јер представља опасност за досманлијску власт. Дакле, по проценама уређивачког колегијума, или како се то већ зове у БК Телевизији, неопходно је избегавати све јавне приче које се свде на критику ДОС-а, а похвалу Српске радикалне странке, а што се јасно запажа и у емисији Маска недеље, у којој још ни један једини пут није гостовао ниједан представник Српске радикалне странке, а на сваку директну алузију тог типа и захтева, водитељка се извлачи нека-

Велика Србија једини слободан медиј

ким идиотским објашњењима, у која ни ретардирани не би поверовали.

Потписник ових редова је покушао да ступи у контакт са главним и одговорним уредником и да захтева пуштање целокупног одговора на постављено питање, или избацивање једне малициозне и тенденциозне реченице, која сама по себи нема никакво суштинско значење, али сви покушаји су били неуспешни. Зато сам своје искуство са свим свесно и одговорно, овом приликом поделила са вама, а као неко заједничко наравоученије било би: не верујте у искреност и добре намере једноумних медија које су под контролом ДОС-а, без обзира да ли су приватне или државне телевизије у питању, изманипулисаће ваше добре намере и циљеве, баш као што су вас изманипулисали, слаткоречивим обећањима на протеклим изборима!

СТОЛОВИ, БОЛОВИ И ВОЛОВИ

Некада су се садашњи досманлијски властодршци, у време претходника које су захваљујући пучу наследили, жалили како их нема на државним медијима. Данас су они власт, која себе још увек назива демократском, уместо аутократском влашћу. Највећа опозиција ДОС-у, не рачунајући парламентарне и непарламентарне политичке странке, данас јесте српски народ. На државним телевизијским, као и приватним ТВ станицама нема довољно простора, а ни времена да се чује мишљење народа, али ни мишљење лидера опозиционих странака. Од многобројних емисија, које носе називе типа „округли столови“, „трибине“, „парламент“ или ко зна како већ, још ниједном се није догодило да од седам осам гостију-политичара у ТВ студију буду и представници данашњих опозиционих странака. Досманлијска властела, изгледа, сматра да би лидери опозиције у таквим емисијама могли да угрозе и аргументовано побију њихову „теорију опстанка на власти“. Дакле, какви су „округли столови“?

Пре мање од две године лидери данашње досманлијске властеле жалили су се на разноразне медијске забране и блокаде на које су наилазили на државним телевизијама, али их је зато на свим приватним медијима било у изобиљу. Ипак, жалили су се оправдано, рекло би се с ове кратке временске дистанце, и то из два разлога:

-да их је било више, можда не би тако лако преварили српски народ у септембру 2000. године;

-једном недељно, а више пута месечно, по неколико минута ипак није довољно времена да народ да распозна декларативни манипулантски језик којим су се и тада китили данашњи досманлијски властодршци.

Можда су медији тада били под контролом, нарочито у време НАТО-бомбардовања, али се поставља питање: како се онда данашња слика и прилика, приватних и државних, зависних и независних медија може назвати, ако то није апсолутистичка воља једног контролора; шта је онда?

На свим ТВ програмима, у вечерњим сатима, после дневника егзистирају политичке емисије под различитим насловима и са различитим водитељима, али са ширењем једноумне идеологије – досманлијске. Дакле, све је у функцији пропаганде „реформаторске“ владе Ђинђића и започетих „демократских“ процеса. То што у стварном

животу којим живе грађани ове државе нема ни трунке демократских услова живљења никога не занима, а најмање октобарске „реформаторе”. Битно је да они, данашњи властодршци, у свом називу имају термин – демократски,

лидера једног од досманлијских политичких крила. Смешно и јадно какву аргументацију користе, док збуњени новинар само трепће, задржавајући сва евентуална провокативна питања, која би могла да збуне саговорнике, а

ЕФЕКТИВНА ИСПОРУКА СРБА

„Став Владе Србије и већинског дела ДОС-а о сарадњи са Хашким трибуналом је јасан. Потребан нам је закон о ефективној сарадњи који ће представљати њену афирмацију, а не опструкцију”, Владан Батић, српски министар правосуђа, „Вечерње новости”

ништа не кажу, или су „необавештени”...

Слика и прилика данашњих медијских слобода је прavi „демократски” мутант који час личи на бившу режимску слику, па онда на CNN, а кад се у све то уplete и BBC, добије замешатељство које највише личи на Брозов програм. Ипак, како данас изгледају емисије типа „округли сто”, ма како гласио наслов емисије. Поента је у што већем броју гостију-политичара (обично шест-седам политичара из досманлијске групе странака окупљених око Ђинђићевих „реформи”) и у њиховој „демократској” размени мишљења!

Тема емисије таквог „округлог стола” је, на пример, расправа о потреби доношења неког закона. У таквим медијским приликама Кораћ је неизбежан, затим Алек-

сандар Поповић, а све чешће (од када није председник Народне скупштине Републике Србије) је то Маршићанин, Чанак, Весић или Чомићка, Ђелић или Петић, и сад као они нешто расправљају о неопходности доношења неког закона. Свако износи своје бледуњавае аргументе имитирајући гестовима, мимикомом, а најчешће метафорама,

ских министара „реформатора”, а свако медијско полемисање досманлијских једноумника представља још једну фарсу коју ДОС свакодневно нуди све сиромашнијем и гладнијем српском народу.

Овакве телевизијске емисије имале би стварног смисла, а и транспарентно би приказивале еволуирање демократских процеса, ако би поред досманлија у ТВ студијама седели опозициони лидери. У већини случајева, а при доношењу скупштинских закона и прихватању некаквих владиних уредби, досманлијска скупштинска већина се

жали на српске радикале, односно на њихово достављање огромног броја амандмана, па зашто онда у „округлим столовима” никада нема представника Српске радикалне странке, СПС или Српског покрета обнове. Овако се, захваљујући једноумним емисијама стиче утисак како српска политичка сцена ни педаљ није одмакла од Брозовог времена. Броз није имао опозицију, па се стиче утисак како и Ђинђић то исто покушава. Сасвим је сигурно да би представници опозиције имали много тога да кажу и питају досманлијске лидере, јер је вокабулар данашње опозиције много шири од досманлијске транспарентности и прагматичности, која се углавном заснива на метаформа и мимикама

„ПРИЈАТЕЉСКА” ПОМОЋ ЗАПАДА

„Ово више није непријатељска земља у којој помоћ из иностранства треба да се крије”, Божидар Ђелић

и празним гестикулацијама, то је недопустиво. Са друге стране, емисије типа округлих столова и јесу замишљене на принципима аргументације и сукоб политичких неистомисљеника, а што опет значи демократију. Међутим, таква демократија не одговара ДОС-у, односно Ђинђићу јер би његова скучена и ограничена метафоричност, на пример, поред реалне аргументације др Војислава Шешеља деловала као највећа глупост.

Дакле, док год су нам ТВ емисије политичко-информативног карактера сведене на ограничене и једноумне досманлијске оквири комуникације, које установљавају разноразни Ђинђићеви транспарентни подреци, бићемо у прилици да транспарентно сазнајемо како путеви српске транзиције под палицом Ђинђића, на просто, морају да буду болни; затварање фабрика, отпуштање запослених, сиромаштво и глад би требало да буду предности, јер нас премијер, односно његови подреци у оваквим емисијама упућују на „блиску будућност” која подразумева компјутерску комуникацију.

Затим нас јавно саветују на стрпљење јер ће будућим купцима-власницима, (чији коефицијент интелигенције није за потцењивање) некадашњих губитаца, који као трули бо-

гаташи Европе, а случајно најчешће долазе из Немачке и Француске, бити потребна јефтина, а вредна радна снага, коју ће чинити наша пречишћена и од сиромаштва изгладнела српска радна снага, под условом да неко преживи текући транзициони период.

ЈЕДНО МИСЛИ, ДРУГО ПРИЧА

„Сваки покушај гушења слободе медија је антидемократски став. Медији морају да буду око народа, независни од сваког утицаја и сваког притиска”, Драгољуб Мићуновић, председник Већа грађана у Савезној скупштини.

Зашто на тему приватизације и ликвидације бројних предузећа, што подразумева и велика отпуштања, не би у „округлим столовима” чули решења која нуди данашња опозиција? Зашто, на пример, српски радикали не би у

таквим емисијама изнели решење акутних српских проблема? Зар је заиста толико опасно јавно и преко медија чути супротно мишљење од онога којим нас досманлије „демократски” трују?

Неморалан је овај досманлијски период, чије су основне карактеристике сведене у оквири сервилне и послушничке (анти)српске власти, у којме се појединци диче глупошћу непримерених и врло често нејасних метафора, декларативно говорећи о започетим „демократским” процесима, када смо свакодневно у прилици да на сопственој кожи видимо како у овом „процесу” нема ни „д” од демократије. Да ли се уопште може говорити о јавном и демократском парламентаризму Србије, ако се пред објективима ТВ камера шепуре само представници досманлијске власти? На ово питање најпрагматичнији одговор могао би да нам пружи (анти)српски премијер,

али избегавајући метафоре, гримасе и млатаране руку које подсећа на „хватање давленика за сламку”.

СВЕ ЗАХТЕВЕ ЗАПАДА ИСПУЊАВАТИ У НЕДОГЛЕД

„Србија намерава да покрене процес уклањања баријера на које се највише жале страни инвеститори да би привукла већа страна улагања...”, Горан Питић, српски министар за економску сарадњу са иностранством, „Вечерње новости”

ДРАГОВОЉЦИ И ХУМАНИТАРЦИ ДРУГИМ ПУТЕМ ДО ЦИЉА

Само се бестијални усташки ум могао досетити да испод лешева у масовној гробници постави експлозивне напаве

Крајем фебруара објављена је кратка агенцијска вест да је на гробљу у Книну ексхумирано 300 лешева, те да се наставља са откопавањима на истој локацији. Није било неких прецизнијих објашњења, тако да из саопштења није јасно да ли се ради о Србима или Хрватима, те да ли су у питању цивили или војници. Зато још увек можемо баратати само са подацима из 1997. године. По овим подацима ради се о жртвама из августа 1995. када су Книн окупирали усташке хорде. Претпоставке о укупном броју масакрираних цивила у самом Книну кретале су се од 300, па

до 3.000. Данас се зна да нису сви сахрањени на градском гробљу, спомиње се још 12 локација на којима још нису ни планиране ексхумације. Истовремено, поред ових 12 неидентификованих масовних гробница, чије су локације познате, поуздано се зна да постоји још најмање 10 гробница које нису прецизно лоциране. Све оне се налазе у непосредној близини Книна, тако да је првобитна претпоставка о 300 невиних жртава апсолутно обезвређена, у светлу нових чињеница нема више никаквог смисла. Пошто је само са книнског гробља, са једног места, ексхумирано толико

Хуманитарци на хрватски начин

У ексхумације на книнском гробљу, на посредан начин, укључене су и тзв. „невладине организације“ којих у изобиљу има и у Хрватској. Перјаница ових организација у „лијепој“ њиховој, свакако је Хрватски хелсиншки одбор, који се медијски прилично ангажовао баш у случају книнске гробнице.

Међутим, промашили су сви они који су очекивали да ће активисти овог одбора из свих оружја напасти хрватски нацизам, онај Туђманов и садашњи неоусташки, апсолутно доминантан у расуђивању просечног Хрвата. Таква очекивања су изведена на основу искуства из Србије, али хрватским хуманитарцима је намењена сасвим друга улога. У Хрватској функционишу по следећој формули: признати хрватске злочине, али их минимализирати. Обавезно их пореде са фалсификованим српским злочинима, што је случај који се неће тако лако десити у Београду, барем када су у питању овдашњи хуманитарци. Тако се председник Хрватског хелсиншког одбора Жарко Пуховски гађа бројевима који нису увреда само за Србе, него и за здрав разум. По њему, у усташкој „Олуји“ страдало је 674 Срба, а уочи ископавања у Книну тврдио је да је на свим локацијама укупно сахрањено 263 цивила.

Из оба примера, зарад трезвеног промишљања свих будућих односа са Хрватима, морамо да донесемо правилне закључке. Прво, бомбе подметнуте под лешеве жртава говоре нам до које границе иду усташке перверзије, са каквим то људима по први пут у својој историји Србија данас има званичну, државну границу.

Овакво размишљање, наравно, аутоматски изазива осуду мондијалиста, који би тврдили да сви Хрвати нису исти, те да се ради о мањини. Као одговор, одмах им се може понудити размишљање Предрага Даниловића после утакмице Партизана и Цибоне у Загребу: „Знам да овде није била цела Хрватска, али било их је бар шест хиљада.“ Све и да су мањина, горљиве усташе су недодирљива каста у Хрватској, снага у коју се нико не усуђује да дира, а коју Запад упорно одбија да види.

Ми Срби, из другог примера морамо да видимо да су те „невладине“ организације успостављене широм територије бивше Југославије са само једним задатком, амортизовати све што би могло ићи у корист Срба или на штету наших непријатеља. Они су убачени у наше друштво као седатив у организам који треба да иде на хируршки сто.

Зато морамо бити опрезни, остати будни по сваку цену, све док се хирург не одмакне од нашег стола.

Жарко Пуховски, председник Хрватског хелсиншког одбора

страдалих, те знајући да су ископавања још у току, с првом се може веровати да су усташе одмах по уласку у Книн побиле далеко већи број цивила. Вероватно ће бити обезвређена и претпоставка званичних органа Југославије да се ради о броју од 1.041 цивила.

Можда бисмо били ближе истини да се ексхумирања врше брже, на свим локацијама истовремено. Право је питање зашто се тако и не ради, зашто је екипама међународних организација потребно толико времена да обаве један рутински посао. Поготово када имамо у виду да је Душан Михајловић не само копао, него и ронио за лешевима, и све успео да заврши за само неколико дана. Проблем нису представљали „драговољци домовинског рата“ који су са свим осталим врстама усташа редовно „просвједовали“ против овог нечувеног антихрватског чина.

Патолозима далеко већи проблем представљају mine изненађења, експлозивне замке које су постављене скоро испод сваког леша, тако да је то главни фактор успоравања процеса ископавања. Већи део ових направа је примитивно осмишљен, ради се о обичним ручним бомбама из којих су извађени осигурачи, али има их и софистицираних, много подмуклијих и убитачнијих. Зато са патолозима и стручњацима судске медицине на терену сарађују и стручњаци за експлозив, који су накнадно ангажовани за овај посао.

БЕОГРАД - ХРВАТСКИ КОМПЛЕКС

У сервираним „демократским“ причама, пуних декларативности и демагогије, које умногоме подсећају на комунистичке говоре из периода Броза, савезни министар иностраних послова СРЈ, Горан Свилановић, нашао је прилику да и нас у Србији обавести како је сплетом неспретних дипломатских околности тражио некакву врсту „опроста“ од Хрвата, како су наши путеви укрштени, а наша сарадња, што ће рећи будућност, требало би да буду испреплетане узајмном сарадњом и свим осталим путевима транзиције. Да ли то значи да нас кроз неколико година, или можда у најбољем случају деценија, због недовршених „послова“, опет чека ратна неизвесност, или можда цивилизовани договор међу равноправним партнерима, у којима би по логици ствари Срби добили прилику да поврате отету Републику Српску Крајину?

Прошло је тек неколико година, ратне ране још нису зарасле. Родитељи још увек оплакују своју масакрирану нејач. „Бљесак“ и „Олуја“ јучерашња стварност, а данас као преживљавање најстварније ноћне море избеглих Срба из Републике Српске Крајине, не дају спокоја српској души. Ране луте и тешке, кажу стари, споро и тешко зарастају. Питање је: како би овакве, какве јесу, готово преко ноћи, могле зарастати?!

Српска свест и савест

Деценија протеклог века, тешка и мучна за српски народ притиснут невољом са свих страна, ко зна, можда најтежа у српској историји?! Време ће показати. Да ли је то борба српског останка неславно завршена, или борба опстанка тек почиње?! Нико не зна прави одговор, али деца, у својим све блеђим сећањима носеће успомену на своје напуштене кућне прагове... Истина, не сећају се свега, а можда је боље тако, ипак, родољубље као неки чудни унутрашњи зов душе је јачи код Срба од било ког другог осећања... Једног дана, санак или јава... „Демократске“ промене су промениле србијан-

ску власт, али не свест и савест. „Транспарентно“ су нас угурали у транзиционе промене, што би требало да представља само неку успутну станицу на путу глобализма, у коме нема национално свесних, нема историје и традицији, али има јединствене монете. На том путу којим нас води такозвана „демократска“ српска власт, пола нас ће угинути од глади и сиромаштва, а друга половина, под условом да преживи, кроз неколико деценија сусрешће се са недовршеним ратовима и вековном мржњом усташа према Србима, а свет ће бити једно велико опасно село, у коме ће преживети само богати, под условом да се не умеша нека јача, природна или неприродна сила...

Хрватска и Србија, некад и данас, од братства и јединства до крвопролића. Убиства, ране, лелек и бол, неизбрисива патња, сахране на брзину. У Брозовој држави, рече неки мудри човек, „...док су Хрватице и Словенке рађале Хрвате и Словенце, само су Српкиње рађале Југословене...“. Зато нас је усташки нож набијен мржњом затекао неспремне.

„Опрост“ и „демократска“ сервилност

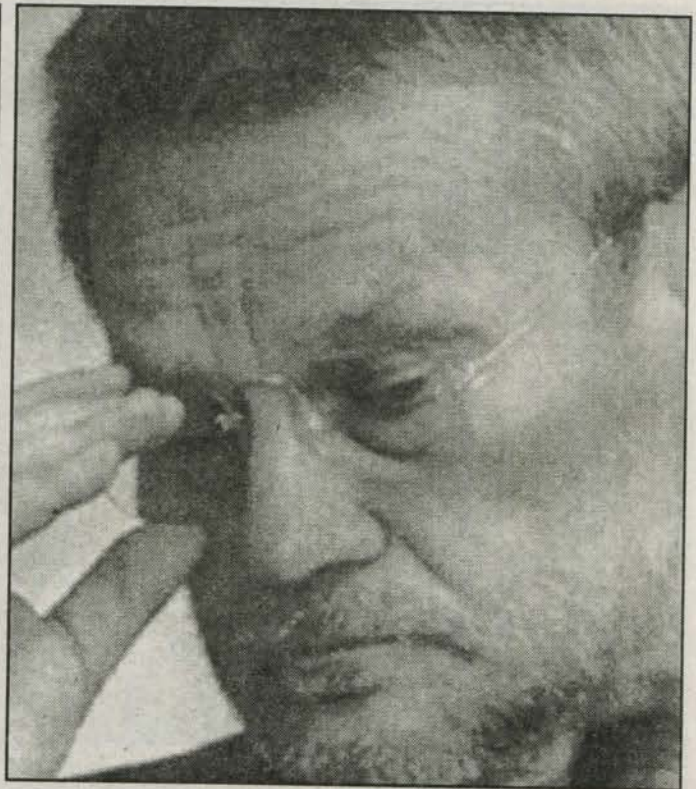
Свилановић се скрушено правдао у Хрватској, а републички министар културе, летос, у наше име, свашта обећавао онима који су, под патронатом Америке, „Бљеском“ и „Олујом“ себи створили етнички чисту Кроаци-

ју. Данашња српска политичка елита, у утркивању са хрватском „демократијом и дипломатијом“ око што успешнијег и помпезнијег уласка у Европску унију, захуктала од подаништва и свакодневног испуњавања нових западних учена, обећава америчкој администрацији обнављање друштвено-политичких и економских веза између Србије и Хрватске. Да ли је то уопште могуће, ако се имају у виду не тако давна српска страдања?! Творац национално

очишћене и пречишћене Кроације је умро, Милошевић је у Хагу, а гробови српских војника као да упозоравају, опомињу... Међутим, у свеопштем глобалистичком лудилу, ту опомену нико не схвата озбиљно и не размислио о последицама грешака историје!

Према некаквим данашњим истраживањима у Хрватској су Срби и Роми још увек најугроженије националне мањине, али због тога се нико не брине, ни србијанска, а још мање хрватска власт. Путеви новца су чудо невиђено. Као по неписаном правилу, сви воде глобалистичким трасама тако да и хрватска и србијанска, односно југословенска влада, брину само о тајним путевима новца, који наравно, води кроз њихове руке и џепове. То што је српски народ оправдано забринут због брзоплето изреченог Свилановићевог захтева „опроста“ српских грехова, без узвратних речи извињења из „липе“ њихове, или макар пози-

тивног наговештаја сузбијања вековног, патолошког хрватског комплекса, који је временом прерастао у опаку мржњу у односу на Србију и једину праву метрополу Балкана. Београд, мораће да сачека неодређено време.

Свет подржава „домољубље”, а осуђује родољубље

Шта се након свих ових година променило, и да ли Хрвати, који су коначно створили, захваљујући „оцу нације” Фрањи Туђману своју национално чисту државу, уз данашњу промењену „демократску” власт оличену у бившим Брозовим комунистима Месићу и Рачану, чије заслуге у разбијању бивше СФРЈ, као ни у буђењу усташије нису занемарљиве, могу да се похвале бољим и сигурнијим животом у односу на Србе. Не могу, иако их је америчка администрација, отворено и јавно, целу последњу деценију помагала. Не могу да се похвале иако стално наговештавају да је демократски процес Хрватске започео, како они тврде, у правом тренутку, иако су имали комплетну заштиту и помоћ међународне заједнице, за њихово задовољење недостаје нешто...

Хрватима је све то, по свој прилици, недовољно, јер они и даље имају комплекс Срба, и даље их „мучи” Милошевић, мада је бивши председник, захваљујући колаборационистичкој српској влади, још мало па ће годину дана у Хагу. „Мучи” их толико да им чак ни праћење судског процеса Милошевића није довољан, па организују ТВ форуме, у којима расправљају зашто хашка оптужница не терети читав српски народ? Дакле, они познати бојовници, који су добар део свог живота провели као Брозови комесари и генерали, данас би да се у Хагу суди читавом српском народу. А ко ће судити њиховој усташији и геноциду над српким народом?

Садашњу политичку елиту хрватске и српске „демократске” власти осим избеглица, гробница, хашких потерница и шпијуна, скоро ништа не везује, осим међусобног хрвања око примата у међународним финансијским институцијама. Садашње односе између Хрватске и Србије неки неупућени посматрач окарактерисао би као делимично пристожне и благо суздржане, терет суздржано-

сти зачињен стандардним хрватским незадовољством, извесно је, шири искомплексирана Влада Ивице Рачана. Са друге стране, терет пристожности и снисходљивости као и одговорност за целокупну српско-усташку борбу, а и све што је било у прошлости, је бреме које је послушнички, јер је Запад тако одлучио, на своја леђа „демократски”, а у име читавог српског народа, не размишљајући о последицама овакве одлуке као ни о томе шта мисли народ Србије, прихватила савезна Влада.

Хрватска условљавања – трајно трпно стање

Споља гладац, а изнутра јадац – тако би се суштински могао окарактерисати однос између Хрватске и Србије. Наиме, док Хрвати улагујући се међународној заједници, само декларативно говоре о успостављању друштвено-економских односа са Србијом, стављајући „демократски” акценат преговарања на неопходно српско извињење и још по неком неприхватљивом условљавању, догле у потаји хрватска шпијунска мрежа успешно ради на „спајању” остатака мозаика, што би у будућим српско-хрватским односима требало и морало да омогући хрватску надмоћ.

У складу с таквим лукавим и перфидним хрватским деловањем пред међународним судом Хрватска води одштетни спор против Савезне Републике Југославије, због наводног кршења Конвенције о геноциду, а у процесу сукцесије бивше заједничке државе, брижљиво премеравајући захтева и оно на шта ни по ком основу нема права. Наша досманлијска власт под притиском Запада, ћутке и „демократски” прихвата сва хрватска условљавања која су често на граници иживљавања, а што је најтрагичније, таква врста „договарања” штетна по српске националне интересе, али ко због тога мари! „Демократска” досманлијска власт сигурно-не!

Онда је сасвим јасно како је могуће да Тонино Пидула, хрватски министар вањских послова, Свилановићу испостави огроман списак хрватских жеља, а овај га у име српског народа, а као представник савезне Владе – брзопотезно испунио, још једном извињавајући се усташама, што су неки Срби уопште икада рађани и тако силом природе

живели у Хрватској, „присиливши“ својим постојањем „јадне“ Хрвате, у процесу стварања етнички чисте Хрватске, да врше геноцидна убијања Срба!

Списак хрватских жеља нема краја

Србија је Хрватској показала још једном своју „демократичност“, за коју је свакако исправнији термин снисходљивост, и по питању Превлаке, а и брзопотезно је утврђена судбина несталих (1.500) Хрвата. Добра воља „демократске“ досманлијске власти показана је и по питању враћања Хрватској, експоната збирке Бауер. Крајем прошлог лета, а као један од одговара на захтеве Пицула, започета је и ексхумација тела непознатих особа која су у периоду 1991-1992. године извађена из Дунава и сахрањена у Новом Саду, за које хрватска влада сматра да су хрватски страдалници...

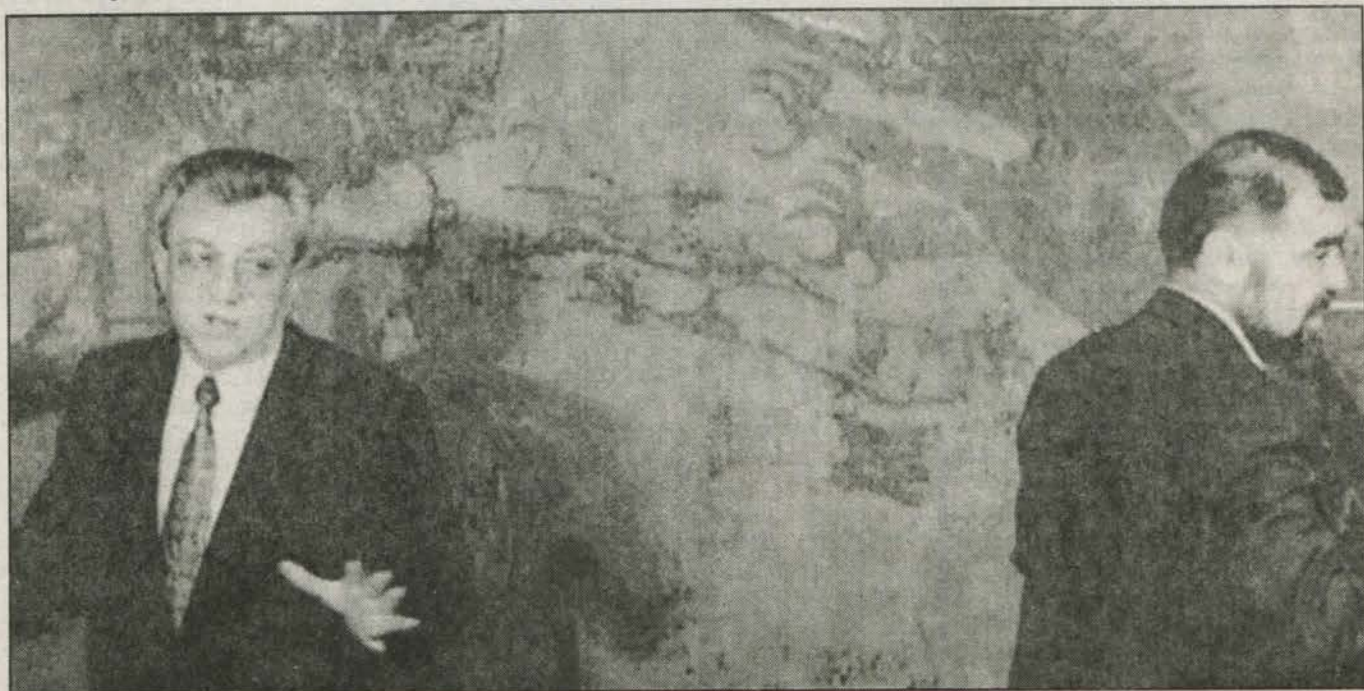
Са друге стране Хрватска, уз тиху и „ненаметљиву“ подршку међународних фактора, и даље „заборавља“ на поштовање основних права Срба избеглих из Хрватске, па тако ћирилично писмо нема службени статус, али је зато око пет хиљада Срба осумњичено за ратне злочине, а седам стотина Срба је већ осуђено. У име Савезне Републике Југославије Хрватској је предочено око неколико хиљада досијеа жртава српске националности, а идентификовано тек неколико стотина.

Свакодневно нас досманлијски медији кљукају вестима „смиривања“, уверавајући нас у добре и позитивне намере Запада, говорећи нам како ОЕБС инсистира на томе како би најважнији сегмент хрватске спољне политике, а у односу на Србију, односно СРЈ, морао да буде враћање станова Србима који су имали станарско право. По некаким евиденцијама оваквих станова у Хрватској има више од педесет хиљада. Затим би, по овдашњим „демократским“ претпоставкама, иза којих наводно опет стоји ангажовање ОЕБС-а, на ред дошли и српски станови отети судским путем, и то ван Републике Српске Крајине.

Српске националне ризнице су неуништивне

Нико од избеглих Срба, и поред утопијских надања, не верује у овакве приче јер до сада, по питању некаквог трајнијег решавања избеглих Срба из Хрватске и Републике Српске Крајине, нико није показао искрену добру вољу и часне намере, углавном се све завршавало само на празним причама и обећањима типа шарене лаже. Таква политика је и даље на снази тамо у Хрватској, али сада и овде у Србији...

Ипак, хрватски комплекс у односу на Београд, односно свесрпско народно биће ни после десет година не јењава, што је можда и разумљиво, јер Срби овакви какви јесу, са свим позитивним и негативним особинама, уз данашњу такозвану демократску, суштински лошу и недомашинску власт, која је у функцији апсолутног опслуживања западних жеља и интереса, ипак, у сваком погледу јесу надмоћнији, а то очигледно усташе пресвучене у „демократију“, боли. Срби нису небески народ, то је јасно свима, али имамо и оно чувено „нешто“, што нико не зна да објасни, тек трајемо вековима, из пепела дижемо наше срушене цркве, сећамо се наше историје, а на националној и традиционалној ризници напајамо се и најлепшим осећањем – национализмом.

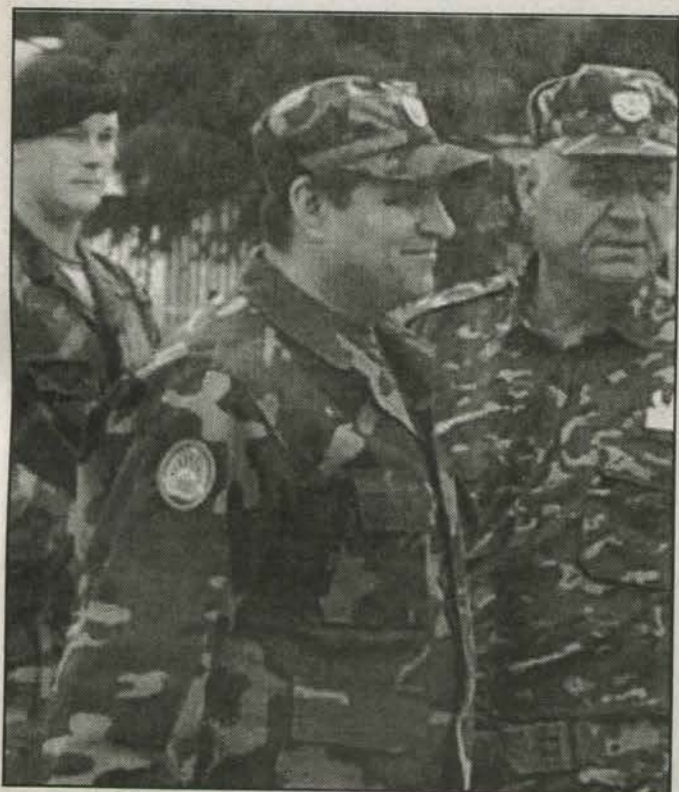

МАКЕДОНИЈА ЖРТВА ОБРАЧУНА АМЕРИКЕ И ЕВРОПЕ

НАЈВЕЋА БАЛКАНСКА КОЛАТЕРАЛНА ШТЕТА

Тек данас добијају на вредности чињенице из 2000. године, уочи инвазије шиптарских терориста на Македонију. По свему судећи, Македонија ће нестати као колатерална штета у сукобу Америке и Европе

Македонци су вероватно најредовнији гледаоци, слушаоци и читаоци временских прогноза. И то оних дугорочних, за месец и више дана унапред. Зато што са пролепшавањем времена у ову земљу стижу и шиптарски терористи. То што се уредно најаве пре сваке посете је право огледало односа снага на бојном пољу званом Македонија. Пошто су регуларне снаге до сада показале само да су регуларне, терористи могу комотно да си приуште и помпезан, уз фанfare најављен, упад на туђу територију. Таква најави им олакшава и посао етничког чишћења, протеривања и убијања, на територији њихове замишљене „Илириде“, па су се дрзнули да своје намере објаве, што је невиђена пракса у било којој врсти оружаног сукоба.

Њихова самоувереност није без основа, поготово када се зна да их Америка отворено подржава, што је у једној речи и претња и пресуда Македонији. Управо у овој тачки треба увидети разлику од примера свих ранијих ратова на територији бивше СФРЈ, укључујући и последњу НАТО агресију. У свим ранијим сукобима Европа и Америка су наступале заједно, уз мање, чисто формалне разлике. Данас се види, много боље него на почетку терористичке инвазије на Македонију, да у овој земљи ове две западне силе наступају са различитих позиција. Само тако је могуће објаснити ситуацију у којој се нашао немачки корпус стациониран у Тетову, на који су терористи отворили ватру из свих оружја. Уопште, одакле им храброст да нападну Немце? Сигурно се не би одлучили на овакав корак да нису охрабрени са стране. И то много јаче стране, америчке. Да

су америчка и немачка обавештајна служба сарађивале, као када су Срби мета, сигурно се не би десило да касарна пуна Германа буде изложена киши шиптарских метака. Иначе пријатеља, барем на Косову и Метохији. Очигледно, нешто се десило, десило се неки поремећај на линији Америка-Немачка, који је само испочетка изгледао као случајност, већ виђена на различитим ратиштима.

Повратак у будућност

После свега, много већу тежину добијају чињенице из 2000. године, када су још важиле силне флоскуле пропалиог политичара Глигорова. Наивно верујући да су избегли крвавом балканском колу, македонски мини-политичари почетком те године приступају преговорима са Европском унијом. Европљани су, истовремено и на исту тему (о придруженом чланству) преговарали и са Албанијом и Бугарском. Почетком идуће године, у априлу, Ма-

кедонија је постала прва земља са Балкана која је са Европском унијом потписала „Уговор о стабилизацији и придруживању“ и тако изазвала зазубице осталим мајорнетским режимима у региону. Уговор је у стварности значајно и много више од првог корака ка укључењу у европску интеграцију. Македонија је добијала отворен приступ западном тржишту. Што је још важније, Македонија би ушла у европски монетарни систем. Али, прве кораке повукли су и Шиптари, тачније њихови патрони Американци. Само мало после потписивања овог уговора, десили су се први терористички напади. Тако је пропао и европски покушај да завлада трансверзалом која се

простира од Црног до Јадранског мора.

После првих метака илузорно је било очекивати да се овај уговор материјализује, тако да га данас више нико и не спомиње. Наравно, после свих година рата, ни наивни више не мисле да се ради о случајности, да су напади чиста коинциденција са стављањем потписа, остаје једино питање какав то интерес више има Америка у односу на Западну Европу. И то само у Македонији, када су у питању државе настале од бивше СФРЈ.

Нафта, као и обично

У покушају да се објасни зашто је Американцима стало да поцепају Македонију, увек прво треба поћи од оног што је овој сили најважније и помоћу чега контролише остатак света. Ради се о нафти, као и обично. Поглед на карту не оставља дилему да је то једини прави одговор. И не оставља много наде Македонцима. Нажалост, њихова земља се

налази на средини веома важног нафтног коридора, између Бугарске, где преко Црног мора стиже нафта са територија некадашњег Совјетског Савеза и Албаније, из чијих средоземних лука треба даље да се одвози.

Американцима је потребна потпуна контрола овог пута, па се уз нафтовод убрзано изграђује и „Велика Албанија“, за коју је сада сигурно да није производ шовинистичке, великосрпске пропаганде. Македонија је важна и због тога што се на њеној територији одваја један крак овог будућег нафтовода, према Грчкој и њеним лукама у Егејском мору. Зато су Американци изабрали Шиптаре да им чувају ову раскрсницу, зато им праве „Велику Албанију“, зато је Бондстил на Косову и Метохији највећа америчка војна база после Вијетнама. Зато Македонија мора да умре.

Империја у којој сунце не залази

Из само ових елемената види се да је Америка срачунао изабацила Европу из игре, зарад сопствених интереса. Ипак, израз „Европа“ не одговара у потпуности, јер у растурању Македоније, Американци нису сами, тесно сарађују са својим острвским сународницима, Енглезима. У пројекат будућег, сада већ извесног нафтовода, укључене су све кључне америчке и енглеске компаније, и то само оне, тако да је очигледно да се ради о англосаксонском „продору на Исток“. Што за народе Истока и није квалитетна разлика од оног општегерманског и касније Хитлеровог „Дранг нацх Остен“.

Ово запажање захтева и један отклон од македонске теме, можда је и читав протекли рат био намерно иза-

зван, да би се рушењем домина, на крају дошло до Македоније? Словенија, Хрватска, БиХ, Србија, све ове бивше социјалистичке републике Југославије морале су да буду запаљене на путу до Македоније. Гореле су док је Глигоров лагао свој народ, док и тај народ није дошао на ред. Можда му је то био задатак, мада данас за „можда“ више нема места. Звучи морбидно, али када су англосаксонци у питању, не и немогуће. Никада не треба заборавити да су управо они владали највећом светском империјом свих времена. Није то био ни Рим, ни Египат, него Велика Британија. Да би се задржала власт над територијом која је била толика, од Индије до Америке, да у њој никада није залазило сунце, почињено је много зла. Уметност освајања и владања изучили су англосаксонци много боље од свих осталих колонијалних сила, тако да се много ове њихове вештине може очекивати и данас, у 21. веку.

За почетак, у Македонији.

МЕГА ДРЖАВА

МИНИ НАРОДА

Нико се не усуђује да макар уишћа Буша заишћо је настћавио Клинтћоноу политћику на Балкану, иако је у предизборној кампањи најављивао политћуни заокреп. Не усуђују се шћо ни државници моћних зајадноевројских земаља проишћив којих је, шакође, ућерено стћварање осовине између Америке, Турске и Албаније

Сћћате ли се оне досовске бајке по којој ћемо одмах по промени власти добити статус најповлашћеније балканске државе? То се односило на трговачке бенифиције, али пре свега на гомилу пара која ће стићи у виду поклона. Била је то чиста бајка, најсличнија оној о жаби која се пољупцем принцезе претворила у принца. Ако је неко на ветровитом Балкану и добио пољубац, и ако је уопште могуће извести поређење са жабом, онда је то сигурно Албанија. Деценијама је ова земља била готово званична јединица за заосталост, и то не само међу својим јужноевропским суседима, него чак и преко океана, у Америци. Управо је из тог правца и дошла замена за принцезу, у Тирану је дојездио Бил Клинтон који је обећао да ће „земљу орлова“ извући из блата. Он је зачетник америчке доктрине коју данас здушно наставља Буш јуниор, по којој је Албанија најважнији амерички савезник на Балкану. Тачније, када се све сагледа, и у целој Европи. Уочи ступања на власт, Буш је обећао својој нацији да ће повући трупе са Балкана, али како је време одмицало, све је више бледела ова ћегова предизборна реторика. Данас је Бондстил највећа америчка војна база (после вијетнамског рата), а маринци, „фоке“, ренцери и слични, још увек патролирају Републиком Српском.

Што се тиче Албаније, тамо су америчке снаге још од 1992. године, то је оно што се зна са сигурношћу, мада постоје индиректни докази да су амерички војни инструктори боравили у овој земљи још од 1991. године. Званични долазак америчких војника у Тирану је уследио после пријема ове земље у Савет за северноатланску сарадњу, што је неостварени сан доброг дела земаља бившег источног блока. Зато је и логично питање како је то успело овој запарложеној земљи (и економски и демократски). Овај убрзани пријем је чудан, поготово када се зна да је многобројним кандидатима као лимитирајући фактор постављен и низ економских захтева. Ипак, врло брзо се испоставило да је иза ове убрзане процедуре америчка ургенција, јер већ идуће

1993. године, Тирана и Вашингтон потписују споразум о војној сарадњи, на основу којег Американци добијају своју прву војну базу на овој територији. Био је то, на свој начин, историјски догађај. Била је то прва америчка база у једној бившој комунистичкој земљи.

Овакво утврђивање Пентагона у близини ратишта званог бивша Југославија, на први поглед значајно је само за непосредне суседе Албаније, а донедавно се чинило да ће цех америчког присуства платити само Срби. Међутим, Американци су у своју игру убрзо увели и трећег играча, Турску. Вечити непријатељ Грчке тако је умирен и исплаћен за своје секуларно уређење и уздржавање од агресије на свог НАТО савезника, са истог јужног крила. Тако је Америка показала Турској да јој је она прави пријатељ, да ће јој само Вашингтон омогућити да на Балкану игра улогу коју заслужује, те да Анкара више нема шта да очекује од Европске уније. Турској су ионако досадила стална вета Грчке или зановетања о некаквим људским правима (Курда) па нема сумње да је амерички потез дочекан као мелем на рану. Зато Турска данас веома радо исплаћује на десетине милиона долара Албанији, иако је сама запала у велики економски ћорсокак. Наравно, зелене новчанице се уплаћују на име војне и технолошке помоћи, а Албанцима не недостаје и директна помоћ турских војних инструктора.

Тим путем, преко Тиране, Америка је довела Турску поново на Балкан и у Европу, што је факат над којим би се сви европски лидери требали добрано замислити. У крајњем случају, овим поступком Америка је направила рез у односима Западне Европе и Турске, односима који су годинама грађени и који су увек били врло осетљиви, нарочито у деценијама после Другог светског рата. Сада, када се Турска изгледа отресла европског терета формалности, које никако да испуни, па да се укључи у Европску унију, све је могуће. Војној влади из сенке, која управља Турском, ти проблеми са Западном Европом су били готово несношљиви

јер су вечити извор аргументације разних фундаменталистичких покрета, толико да је један од њих недавно (краткотрајно) и успео да дође на власт.

Тако је Вашингтон учврстио свој средоземни троугао Албанија-Турска-Израел. Свиђало се то или не, арапским и европским земљама, пре свих осталих.

Велика Албанија мала услуга

Тумачећи овакву поделу карата, између тако јаких играча, просто се намеће и један парадоксалан закључак. Може бити да „Велика Албанија“ и није пројекат настао у главама водећих људи ове нације. Поготово када се има у виду да све њихове посткомунистичке вође нису биле много заинтересоване за судбину државе. Салија Беришу је више занимало његово село, да у њему буде неприкосновени санџак-бег. Осим тога, и није велика уметност борити се за мега-Албанију, када се у борбу иде са толиком подршком. И војном, и политичком, и дипломатском.

Сада, после свих бомбардовања и окупација, остало је још само да Вашингтон пошаље на потпис декрет који би на првој страници говорио о независном Косову, а на другој признавао „Велику Албанију“. Или да га уместо њих до-сманлијама пошаљу османлије, свеједно. Само, декрет о стварању ове нацистичке творевине стићи ће у још многе балканске градове. Подгорицу и Скопље, у првом реду, а Софија има само нешто мање шансе од Атине да буде заобиђена овом поштанском испоруком. Тако ће Албанија, преко ноћи, из неолита ускочити у електронско друштво. А сви ми остали, све њене комшије остаћемо крастави, у неолиту. Изгледа да има истине у оној бајци о жаби и принцези, само не онако како су је тумачили досовци.

Да Америка има озбиљне намере да стабилизује Балкан, одавно је то могла да учини. Све да разматрамо само време после окупације Косова и Метохије, увидећемо да у перспективи не постоје такве намере. Вашингтон је спреман да преко шиптарских нишана пуца све док се миче макар једна мета, тако да се ниједна балканска држава данас не може осећати сигурном. За почетак, сукоби ће се вероватно заогрнути у Македонији, а продукт тих нових сукоба, у првој фази, може бити долазак америчког војног контингента у ову земљу. Што би, у другој фази, само олакшало стварање великоалбанског шовинистичког пројекта.

Видећемо шта ће се дешавати у Црној Гори, што је у сваком случају за нас најинтересантније. У овом тренутку Америка очигледно води дволичну игру. Са једне стране, званично се слаже са ставом којим маше Солана, да је против даљње дезинтеграције Југославије, а са друге стране нема правог притиска на црногорски режим. Кад Америка заиста нешто хоће, видели смо, користи се свим средствима, о језику који се користи у ту сврху, да не говоримо. Овако, свако вече слушамо некаква смушена саопштења оног Монтгомерија, који до Подгорице путује само због тена. Или тениса. Тешко да је ова евидентна незаинтересованост стварна, јер би то значило да је обустављен пројекат мега-Албаније. Пре ће бити да им је лакше са Црном Гором која неће имати заштиту заједничке државе.

У том светлу треба гледати и садашњу ситуацију у Србији, од притисака за нова изручења Хагу до ситуације на југу Србије. Американци нас још увек нису оставили на миру, али је много већи проблем што су на челу наше државе људи који нису свесни озбиљности тренутка. Досовска власт је у грдној заблуди ако мисли да ће попуштањима (изручењима, уступцима Шиптарима и аутономашима) успети да задовољи апетите звери која нас је напала.

А поента је веома јасна. Американци неће стати све док не буду сигурни да је избрисан било какав утицај Србије на Балкану. Зато нас неће оставити на миру ни када Србију сведу на Београдски пашалук. Јер, из тог пашалука смо кренули у ослобађање своје земље и народа, места са којег би могли да се вратимо у Републику Српску Крајину или Косово и Метохију.

ЕКОНОМИЈА ОБНОВЕ: ПРОДАЈ И БЕЖИ

Разговори који су вођени за уступање зграде Генералштаба у замену за одређен број станова, између Војске Југославије и Скупштине града Београда, одавно су пропали. Али, и да нису, то не значи да Савезна дирекција за имовину не би продала ово здање по сопственом нахођењу

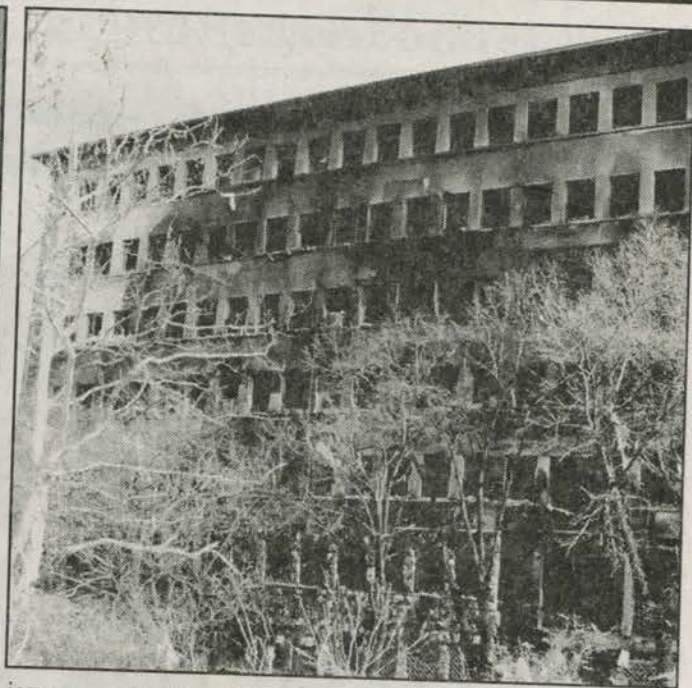

Већ смо навикли да нас Савезна дирекција за имовину засипа бисерима. И прашином. Бисери блистају када слушамо објашњења (за малоумне) из ове дирекције, а прашина у очи је редован пратећи ефекат приликом сваке трансакције ових магова економије.

Најновији бисер је везан за зграду Генералштаба у самом центру Београда. Прво је у јавност пуштена вест да зграду порушену НАТО бомбама купује једна израелска фирма, која има намеру да је претвори у хотел. По неким вестима, већ склопљен уговор са предузећем „Контрактор“ из Израела је отказан, из за сада, непознатих разлога. Исто тако је непознато на основу којег конкурса или тендера је уопште и склопљен овај уговор.

Али, ово непоштовање јавности продаје је још најмањи грех на души Савезне дирекције која чак јавно потврђује да нема намеру да поштује важеће прописе и законе. Директор ове дирекције, Драгомир Попов, изјавио је у више наврата како је продаја ове зграде без додатних услова нужност, јер, како је убеђен: „Ако ми затежемо, страни ће одустати и рушевине ће још дуго остати на нашим улицама.“ Управо ти, додатни услови, тачније њихово за-

обилажење, су и показатељ колико садашња власт мари за постојећу урбанистичку регулативу. А колико је битно да се будући власници придржавају урбанистичких услова, скренули су пажњу београдски архитекти и урбанисти на недавно одржаној трибини под називом „Лице града“. Сви присутни стручњаци били су јединствени у ставу који су изнели у јавност: „Зграде Генералштаба и савезног Министарства унутрашњих послова могу променити власништво и намену уз меру адаптације која не негира суштинске вредности објеката“. Сви су били јединствени и у ставу да ове зграде представљају неспорно културно добро наше земље, да се ради о правим архитектонским драгуљима, те да их је нужно заштити и обновити, а не распродавати рушевине. Све изнете тврдње аргументоване су експертизама рађеним на Грађевинском факултету у Београду. Чврсто је доказано да рушење нема никаквог економског ефекта, јер је вредност зграде Генералштаба, која се простире на 60.000 квадратних метара, очи бомбардовања процењена на 200 милиона долара, а оштећења настала дејством НАТО агресора, умањила су ову вредност за 50 милиона долара.

Наравно, све то не обавезује извршиоце из Дирекције за будућност продају, баш као што их не обавезују ни закони. Зато се и Завод за заштиту споменика огласио тек када је прозван у дневној штампи, а тај мршави глас више је звучао као извињење, него као опомена да се мора поштовати закон. Тек тада је јавност сазнала да зграда Генералштаба, коју је пројектовао архитекта Никола Добровић, има статус „објекта под претходном заштитом, те да је за сваку интервенцију на њему неопходна сагласност овог завода. За утеху запосленима у Заводу за заштиту споменика остаје да се баве рушењима на земунском кеју, како се не би осетили сувишним и непотребним. Тако ће се ипак осетити корисним, досманлијама, наравно. Сувишним су се осетили и урбанисти, који су само могли да констатују како не постоји никаква комуникација на релацији Савезна дирекција за имовину, у чијој ингеренцији се налази расписивање конкурса за продају грађевина, са

једне стране, и стручна јавност оличена у Друштву архитеката и Удружењу урбаниста, са друге стране.

Ипак, садашњи режим оличен у извршиоцу својих намера, Савезној дирекцији за промет некретнина, показао се као великодушан и изузетно демократски настројен. Наиме, архитектама је бачена мрвица са стола, у виду понуде стручњацима да сугеришу могућа решења код израде конкурсних услова за зграду Савезног МУП-а. Благо свима нама, ето нам демократије. А и брине се ова власт за здравље свих грађана, нарочито стручњака. Неће разбијати главу шта са оним крупним залогашем, шта са Генералштабом. Ето им разбирлиге, нека се занимају са оном ситницицом од зграде Савезног МУП-а. Тамо где су велике паре, то је ипак за велике играче. Шта би ту сиротиња, него закерала за још више пара. И урбанистичких услова, не дај боже. Јавност рада је заиста сувишан терет у распродаји. И земље и свега што у њој вреди.

У Земуну ништа ново, „демократски“ процеси теку несметаном брзином: када се локална власт Скупштине општине Земун ослободила запослених који нису крили своју идеолошко-политичку опредељеност, а која је била дијаметрално различита од понуђеног једноумља досманлијских локалних лидера, „ослободиоци“ Земунца, по угледу на врховног лидера ДОС-а, Зорана Ђинђића, започели су „реформаторску“ политику на локалном нивоу. Запослени у овом органу самоуправе, већ више месеци страхују за своја радна места, а њихове црне слутње су да ће општинско руководство, које је до сада показало само рушилачке и реваншистичке нагоне, ускоро кренути у обрачун са запосленима, који су „провалили“ какву политику води земунска врхушка. Црне слутње општинских радника су се обистиниле. Сви запослени у Скупштини општине Земун, пре извесног времена, добили су Обавештење о основним правима обавезама и одговорностима запослених... Овакав документ можда и не би био споран да су утврђени некакви одређени параметри на основу којих би се процењивала одговорност према радним обавезама. Оно што је истински проблем јесте да се овим обавештењем запослени своде на робове, а досманлијска локална властела издиже се на ниво робовласника, што ће рећи: секретар Општине Земун по својевољној процени и личном критеријуму, даје отказе.

Општина Земун, једна од највећих београдских општина, колико јуче радикалско чудо развоја, оживели ре-новирани град, а данас најсуморнија београдска општина. Некада су се људи тискали да виде поплочани Трг победе и Господску, а данас туда пролазе само кад их посао и сила морања натерају у зграду Општине. Лица смркнута, бесна и нерасположена. Због „демократских“ процеса, транзиције и транспарентности „реформаторске“ српске владе, није им до смеха, море их црне мисли: како преживети. Још кад их у таквом суморном расположењу прека потреба натера на неки од општинских шалтера, схвате шта су изгубили: рад, ред и дисциплину, по којој је у радикалско време власти Општина Земун била примеренија од свих београдских, па и српских органа локалне самоуправе. Некад било, сад се приповеда.

Дођите сутра

Данас су шалтерска правила другачија и обично гласе: дођите сутра, Ваљда је то неки савремени вид „демократских“ процеса. Ипак, све је то донекле разумљиво, јер општинари нису довољно мотивисани, наравно у ову групу немотивисаних, не спадају локалне досманлијске перјанице: председник, секретар, начелници и неизбежни жбируви, којих је у овој општини, нажалост, увек било. Дакле, обични смртници, управо они који су и на локалном нивоу гласали за ДОС, јер им је дозлогрдило да раде осам сати, па су им још забранили да у време радног времена иду у кафане и на пијацу, а зато им повећали плате, и сваког другог месеца давали једнократне помоћи... Хтели су промене и обећану „демократију“, пут у обећану Европу. „Демократија“ је ушетала на главни улаз општинске зграде и донела некаква нова правила: што више олаја-

ваш радикалску власт имаш веће шансе за напредак; што мање радиш, а више се шлехташ локалној досманлијској властели – у повлашћеном си положају...

Пут у Европу ће морати да попрочека, јер су се досманлије намерно прерачунале у предизборној кампањи. У крајњем случају, шта значи пут у Европу, ако су већ овде у Земуну цене на светском нивоу, а општинари од своје данашње плате могу само да сањају о италијанским ципелама. Срећа, па су неко време, пре нешто више од две, три године имали могућност да се подсети шта значи добар доходак, који омогућава куповину, чак више пари квалитетних ципела.

Разлике између „добре савести” и жбирова

Неки поуздани извори, а наравно свачији жбирови, у случају потписника ових редова, рекло би се да није реч о жбировима, већ „доброј савести”, дошапнули су нам зашто су општинари очајни; Нову годину и православни Божић прослављали су без једне банке у џепу, јер Општина није имала ни једног јединог динара на свом рачуну. То се у време радикалског чуда није дешавало, а и демократија је била опуштенија, некако здравија; председник Општине није тражио шпијуне међу запосленима, није малтретирао људе зато што им се мишљења у политичком погледу не подударују, људи су се здраво шалили и весело обављали оно за шта су били плаћени.

Данас је слика друга; нико се ни са ким не шали, председник Општине не вади цигару из уста, пепео пада на све стране, он раздрљен, једва се гега до кабинета – и никога ништа не пита, јер сви знају да локалну политику воде неки други људи, а он само фигурира. Запослени раде, нељубазно отаљавају свој посао, једни друге шпијунирају, и свако трчи код свог „политичког ментора” да исприча новости – а плате опет нема! Какве су у суштини ове „демократске” промене и колико су задовољни они запослени, које памћење добро служи, што би се рекло, могу да упореде време прошло и време садашње, одговор је очит, али нека своје констатације изговоре у себи, само је то начин да их нико не чује...

Морална ситуација се брзо ухлебела

У Општини Земун је царство досманлијско за оне који су по партијско-идеолошкој линији постављени на функционерска места, а одмах до њих је разновразна морална ситуација. Моралне ситуације, у условима овако тешких „демократских” процеса је много. Издвајају се појединци, и то, где цинизма, углавном они „стручњаци” који су се јављали на конкурсе за радна места у време радикалске власти. Они су најгори, прави јаничари. Они не знају да је власт потрошна „роба”, хоће ли имати поново снаге за нова партијска пресвлачења и облачења нових страначких дресова? Вршење власти је као фудбалска утакмица у којој се судија збуни, па му после буде жао, али „дрвени” картон је већ додељен... Идемо даље...

Међу првим општинарским увлакама је један од бивших секретара Скупштине општине Земун, а и тадашњи помоћник секретара, због евидентних заслуга у борби за демократску власт. Тај помоћник секретара СО Земун, приоритетно је после промене власти прионуо на запошљавање братанице, која је ових дана „стручно”, а под будном контролом своје тетке правила списак запослених, којих би се што пре требало ослободити...

Да се зна и не заборави

Него да се вратимо на госпођу која је у последњих неколико месеци радикалске власти била секретар Општине, истина данас више није на тој функцији, али своју „демократску” лојалност новим властима испољава свакодневно, а сва средства су дозвољена, па су зато сви неморални послови на њеној савести. Некада, када се пријављивала на општински конкурс, била је скрушена и убијена болом зато што су је у име америчких принципа „заштите људских права” протерали из родног града и то само зато што је Српкиња. Није се жалила, али се дубока патња избегличког живота видела на њеном лицу. Читало се још на њој да јој је посао неопходан, а све остале захтеве конкурса, што се тиче стручности и радног искуства, је испуњава-

Досманлијаска власт руши Земун

ла. Одлична глумица, сазнало се доста касније, а види се и данас, је примљена. Данас она жари и пали, из потаје скривајући се оних који је знају (а у Општини се сви јако добро знају), кажу нам још да се плаше њеног језика и бујне маште, јер је довољно само да помисли како неко од локалне досманлијске власти жели да сазна нешто о неком запосленом, и она креће у акцију. Како запослени ћуте и транспарентно се фолдирају да им овакви „демократски“ услови рада савршено одговарају, она остаје без материјала, који би јој направио још бољу проходност ка досманлијским локалним моћницима принуђена је да употреби машту. Онда измишља, понешто инсценира – али задовољава потребе налогодаваца, јер њој ништа није тешко.

Секретар СО Земун одлучује ко ће бити „ногиран“

Такав људски морални отпад је аутор „Обавештења о основним правима и одговорностима запослених у општинској управи Општине Земун, који су усклађени према појединим важећим одредбама закона о радним односима у државним органима и закона о раду.“

Дакле, овај документ који се позива на ступање на снагу Закона о раду, подељен је свим запосленима у Скупштини општине Земун. Запослени су добили две могућности:

- А) да га одмах потпишу
- Б) да га не потпишу и одмах добију отказ

У том примерку, који би требало да регулише однос запослених према раду, написано је још како је новим Законом о раду на сасвим другачији начин регулисана могућност давања отказа запосленом. Дакле, по том Закону о раду се не предвиђа вођење дисциплинског поступка, већ напросто секретар има права и овлашћења да запосленом да отказ ако сматра да за то постоји разлог. Па, у некаквом набрајању, које су то ситуације које „налажу“ давање отказа пише следеће:

1. ако је утврђено да запослени не остварује резултате рада (које може да се утврди из његових свакодневних резултата),
2. ако је утврђено да запослени нема потребно знање и способности на пословима на којима ради,
3. ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе,
4. ако не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад у општинској управи,
5. ако запослени учини кривично дело на раду или у вези са радом,
6. ако се запослени не врати на рад у року од 15 дана од дана истека за неплаћено одсуство или мировања радног односа у смислу овог Закона,

7. ако запослени злоупотреби боловање,
8. ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављање одређеног посла.

О Б А В Е Ш Т Е Њ Е

О ОСНОВНИМ ПРАВИМА, ОБАВЕЗАМА И ОДГОВОРНОСТИМА ЗАПОСЛЕНИХ У ОПШТИНСКОЈ УПРАВИ ОПШТИНЕ ЗЕМУН, КОЈИ СУ УСКЛАЂЕНИ ПРЕМА ПОЈЕДИНИМ ВАЖЕЋИМ ОДРЕДБАМА ЗАКОНА О РАДНИМ ОДНОСИМА У ДРЖАВНИМ ОРГАНИМА И ЗАКОНА О РАДУ

Дана 21.12.2001. године ступио је на снагу Закон о раду („Службени гласник РС 70/01“) чије се одредбе примењују и на регулисање радних односа запослених у државним органима.

Закон о радним односима у државним органима („Сл. гласник РС“, бр. 48/91 и 66/91) и даље је на снази и примењује се све одредбе које нису у супротности са Законом о раду.

Законом о раду на сасвим другачији начин је регулисана могућност давања отказа запосленом, не предвиђа се вођење дисциплинског поступка већ секретар има овлашћење да запосленом да отказ ако за то постоји оправдани разлог.

Секретар може запосленом дати отказ ако за то постоји оправдани разлог, који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то:

1. ако је утврђено да запослени не остварује резултате рада (које може да се утврди из његових свакодневних резултата рада),
2. ако је утврђено да запослени нема потребно знања и способности на пословима на којима ради,
3. ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе,
4. ако не поштује радну дисциплину, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад у општинској управи,
5. ако запослени учини кривично дело на раду или у вези са радом,
6. ако се запослени не врати на рад у року од 15 дана од дана истека рада за неплаћено одсуство или мировања радног односа у смислу овог Закона,
7. ако запослени злоупотреби боловање,
8. ако услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за обављање одређеног посла.

Отказ секретар може запосленом дати у року од 3 месеца од дана сазнања за чињенице које су основ за давање отказа, односно у року од 6 месеци од дана наступања чињеница које су основ за давање отказа.

Закон је увео посебну обавезу запослених у вези коришћења боловања, где је запослени дужан да у року од 3 дана од дана наступања привремене спречености за рад достави потврду лекара о болести која садржи и време очекиване спречености за рад.

Потврду о болести запосленог у случају теже болести, може доставити члан уже породице или друга лица са којима запослени живи у породичном домаћинству.

Ако запослени још увек не потврди о болести је дужан да достави у року од 3 дана од дана престанка разлога због којих није могао доставити потврду.

У случају сумње да запослени злоупотреби право боловања, секретар може поднети захтев надлежном здравственом органу ради утврђивања здравствене способности запосленог.

Можда све ово не би било толико драматично схваћено и алармирајуће за земунске општинаре, али како на пример проценити да матичар не остварује резултате рада. Да ли то на пример значи да је неким посебним правилником, за који нико од запослених не зна да постоји, већ раније утврђено, на пример:

- колико венчања недељно треба да обави један матичар,
- колико недељно умрлица да изда,
- колико недељно Уверења о држављанству,
- колико Извода из матичне књиге рођених.

Да ли то значи ако у овом месецу у Општини Земун не буде више од два, односно мање од пет венчања, да ће матичар добити отказ, јер објективно – није остварио „резултате“ рада?

Мало умрлица – отказ

Затим, шта значи то да услед технолошких, економских или организационих промена престане потреба за „одређеним“ радником? Да ли ту, по процени секретара Општине само недостаје фотографија „одређеног“ за одстрел?

Коме овакво „демократско“ понашање послодавца одговара? Вероватно не земунским општинарима који су опасно заплашени „демократским“ променама на локалном нивоу, али сила закон не моли – потписали су овај документ. Остало им је да причекају и виде, ко је у првој фази „одстрела“. Њихова радна судбина је у рукама секретара Општине и само од његове воље зависи да ли ће запослени у Општини Земун и убудуће моћи, како-тако да прехранују своје породице.

Приметна је нервоза у свакој канцеларији Општине Земун. Запослени једни друге кришом испод ока посматрају, а уши су им претворене у радаре-лоше надање је најгора могућа ствар која се као последица „демократских промена“ догодила народу запосленом у Општини Земун.

Право избора је оверено петооктобарским пучем 2000. године, тако да су овакве „демократске“ промене сасвим природне и на локалном нивоу. „Демократски“ процеси у земљама транзиције су болни, али и транспарентни, а наша држава се мора реформисати, а оваква досманлијска власт што пре сменити, јер како су почели са отпуштањима и ликвидацијама, ускоро нас неће бити.

Пријатан и дуговечан рад (до пензије) свима у Општини Земун, а нарочито људским отпадницима, који су се препознали у овим редовима!

СРПСКА СЛОБОДАРСКА МИСАО

ЧАСОПИС ЗА ФИЛОЗОФИЈУ, ДРУШТВЕНЕ НАУКЕ И ПОЛИТИЧКУ КРИТИКУ

Часопис се може набавити у седишту Српске радикалне странке на Тргу победе 3 у Земуну, као и у свим општинским одборима странке. До сада је изашло 14 бројева. Цена једног примерка издатог 2000. године износи 100 динара, а за 2001. и 2002. годину 300 динара.

Излази двомесечно

Све информације на тел: 316 46 21

У ИЗДАЊУ

СРПСКЕ
РАДИКАЛНЕ
СТРАНКЕ

**ТВРДИ
ПОВЕЗ**

ЗЛАТОТИСАК

Књиге др Војислава Шешеља могу се купити у седишту Српске радикалне странке
Трг победе 3, Земун

**ЦЕНА
ЈЕДНОГ ПРИМЕРКА
ЈЕ 1000 ДИНАРА**

**ЗА ЧЛАНОВЕ
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ
ПОПУСТ 70%**

Све информације на телефон: 011/316-46-21